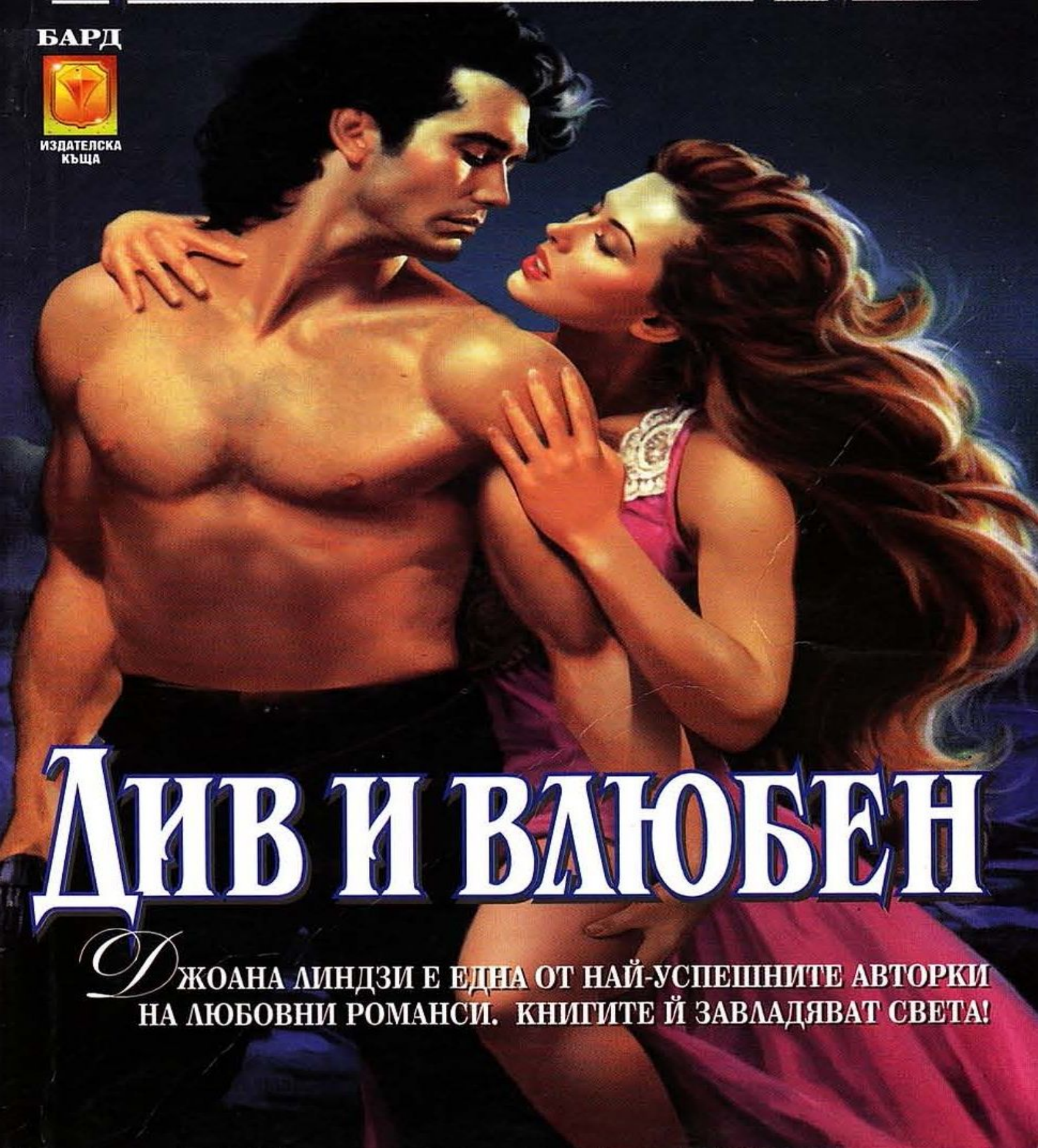

ДЖОАНА ЛИНДЗИ

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ДИВ И ВЛЮБЕН

*Д*ЖОАНА ЛИНДЗИ Е ЕДНА ОТ НАЙ-УСПЕШНИТЕ АВТОРКИ
НА ЛЮБОВНИ РОМАНСИ. КНИГИТЕ Й ЗАВЛАДЯВАТ СВЕТА!

ДЖОАНА ЛИНДЗИ ДИВ И ВЛЮБЕН

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

Джоселин Флеминг е млада и красива аристократка, наскоро овдовяла след кратък брак с английски благородник. Неспокойното ѝ сърце я отвежда от висшето общество в опасния и див американски запад. Колт Гъндър е бунтовник и самотник. Във вените му тече кръвта на индианците, по-гореща и от слънцето на Аризона. Дивият пустинен жребец и недокоснатата английска роза се срещат в безмилостната и сурова страна, за да се отдадат на безумна страст, която заплашва да ги погълне!

ГЛАВА 1

1878

Земите на Уайоминг

През този горещ летен ден в ранчото на Кълан цареше тишина. Чуваше се само злоещото свистене на камшика. Около десетина мъже се бяха събрали в предния двор на къщата. Всички мълчаливо наблюдаваха как Рамзи Прат размахва камшика с добре познатата им вещица. Бивш говедар, Прат обичаше да показва уменията си. Само с едно леко изплющяване на камшика можеше да избие револвер от ръката на стрелец или да отпъди муха от задницата на коня, при това, без да докосва животното. Докато другите мъже не се разделяха с револверите, висящи на бедрата им, Прат винаги носеше дългия си три метра и половина камшик. Ала днешната му демонстрация бе малко по-различна от обичайните му номера. Този път той съдираше кожата от гърба на човек.

Рамзи го правеше по заповед на Уолтър Кълан, но изпитваше истинско удоволствие от това. Не за пръв път бичуваше човек до смърт и се наслаждаваше да го прави, макар че никой в Уайоминг не подозираше за това. Не постъпваше като някой стрелец, който ако искаше да убие човек, го предизвикваше на двубой. След няколко секунди всичко свършваше и преди още димът да се разсее, мъжът заявяваше, че е стрелял при самозащита. Ала с избора си на оръжие Рамзи първо трябваше да обезоръжи противника си и след това да го бичува до смърт. Едва ли би могъл да твърди, че е било при самозащита. Но в този случай той изпълняваше заповедите на господаря си, а жертвата бе само един мелез, така че едва ли някой щеше да се загрижи.

Не използваше камшика си за говеда, който с всеки удар би свалял сантиметър и половина плът. Така забавлението щеше да свърши твърде бързо. Кълан бе предложил да използва по-късия и потънък камшик за коне, който също щеше да направи на каша

човешката плът, но за това бе нужно повече време. Рамзи с радост прие предложението. Щеше да се наслаждава цял час, а дори и повече, преди ръката му да се умори.

Ако Кълан не бе толкова вбесен, може би щеше да заповяда просто да застрелят индианеца. Но той искаше да го накара да страда, да креци и да стене, преди да умре, и Рамзи възнамеряваше да изпълни желанието му. Затова все още само си играеше с жертвата, използвайки техниката с камшика за говеда — удряше тук и там, като оставяше само малки резки по кожата на нещастника.

Индианецът още не бе издал нито звук, дори не бе поел дълбоко въздух. Нямахше да издържи дълго, след като Рамзи започне истински да удря с камшика, а не само да го перва по гърба. Ала нямахше защо да бърза — освен ако Кълан не се отегчи и не му извика да приключи побързо. Но това едва ли щеше да се случи, имайки предвид колко разгневен бе господарят му. Рамзи го разбираше напълно. И той щеше да побеснее, ако разбере, че някакъв си проклет мелез ухажва единствената му дъщеря. През всичките тези месеци Кълан е бил заблуждаван, както и Джени Кълан, съдейки по изражението на лицето ѝ, когато баща ѝ ѝ каза истината. Тя бе пребледняла като смъртник и едва не бе припаднала. Сега стоеше до баща си с не по-малко гневно изражение от неговото.

Наистина бе огромен позор, особено като се има предвид, че момичето си го биваше. Ала кой щеше да я поиска сега, след като узнае в чия компания се бе забавлявала, на кого бе позволявала да я докосва, а може би и доста повече? Беше измамена най-подло, също както и баща ѝ, ала кой би предположил, че най-близкият приятел на семейство Съмърс е наполовина индианец? Той се обличаше като бял, говореше като бял, косата му бе по-късо подстригана от тази на повечето бели мъже, а от кожения колан на кръста му висеше револвер. По външния му вид изобщо не можеше да се предположи, че е мелез. Единственото, което го доближаваше до индианците, бе правата му черна коса и мургавата кожа, която в интерес на истината не бе по-тъмна от тази на повечето мъже в ранчото.

Семейство Кълан все още нямахше да подозира отвратителната истина, ако не беше Дюрант, Дългата челюст. Той бе уволнен от ранчото Роки Вали и едва вчера постъпи на работа при Кълан, Беше в обора, когато Колт Тъндър, както се наричаше мелезът, се появи, яхнал

огромния Апалоса, потомък на най-чистокръвния жребец на госпожа Съмърс. Естествено Дюрант бе достатъчно любопитен, за да попита един от работниците какво прави тук Тъндър, и не можа да повярва на ушите си, когато му казаха, че през последните три месеца индианецът души около полите на Джени Кълан. Знаеше, че Колт е близък на бившия му господар Чейс Съмърс, както и на съпругата му Джесика. Освен това му бе известно, че е мелез, който допреди три години е бил истински шайенски воин, макар че никой извън Роки Вали не подозираше за това.

Дюрант не губи излишно време. Побърза да открие новия си господар и да го осветли по въпроса. Може би ако не го бе направил в присъствието на трима от работниците, Кълан нямаше да реагира по този начин. Но след като позорът на дъщеря му бе станал достояние на всички, нямаше начин да позволи на онова нищожество да остане живо. Набързо събра останалите си хора и когато Колт Тъндър излезе на верандата, съпровождан от младата Джени, се намери срещу дулата на половин дузина револвери, насочени към корема му. Нямаше смисъл да посяга към собствения си револвер, който начаса му бе отнет.

Колт бе висок, много по-висок от мъжете, които го бяха наобиколили. Тези, които през изминалите три месеца го бяха виждали да идва и да си отива, нямаха причина да се страхуват от него. На устните му почти винаги играеше усмивка, смееше се често и всички го смятаха за любезен и добър човек — поне до този момент. Сега никой не се съмняваше, че е израснал сред северните шайени, онези, които преди две години при Литъл Бигхорн, на територията на Монтана, се бяха присъединили към сиуксите. Полковник Кастър^[1], както и батальонът му от двеста войници бяха зверски избити. Само за миг Колт Тъндър се бе превърнал в шайенски воин — див, безмилостен и опасен индианец, който събуждаше страх в сърцата на всички цивилизовани хора.

Не им се даде лесно, след като разбра, че нямаха намерение да го застрелят. Бяха нужни седем души, за да го завържат към стълба пред къщата и от тях никой не се отърва без рана. Разкъравените носове и синините по лицата им премахнаха и последните угризения на съвестта, когато Уолтър Кълан заповяда на Рамзи да вземе камшика за коне и да пребие до смърт индианеца. Колт дори не трепна, като чу

заповедта. И все още не бе издал нито стон, макар че ризата му бе разкъсана и пропита с кръв от многобройните малки прорези, причинени от камшика на Рамзи.

Все още стоеше прав, привързан към стълба. Все още не се бе свлякъл на колене, въпреки че накрая и това щеше да стане. Но в момента стоеше изправен, с гордо вдигната глава и единствено побелелите кокалчета на свитите му пръсти, вкопчени в дървото, издаваха болката или гнева му.

Именно позата му, толкова дяволски горда, напомняше на Рамзи, че този път не е като всички онези случаи, когато камшикът му бе съдирал човешка плът. Двамата мексиканци, изпитали умението му, бяха рухнали само след три или четири изплющявания на камшика му. Онзи стар златотърсач, когото бе лишил от златото и живота, бе започнал да крещи още преди първия удар. Ала този тук беше индианец или поне бе израснал като такъв; не беше ли чувал Рамзи, че северните индианци имат ритуал, при който сами се подлагат на мъчения? Можеше да се обзаложи, че мелезът навярно имаше като доказателство белези на гърдите или на гърба и това го вбесяваше. Щеше да е нужно по-дълго време и по-усилена работа, за да изтръгне вик от този дивак. Време беше да се заеме сериозно със задачата си.

Първият истински удар на камшика бе като жигосване с нажежено до червено желязо. Липсваше само миризмата на изгоряла плът. Колт Тъндър не мигна. Нямаше да го направи в присъствието на Джени Кълан, застанала на верандата и вперила поглед в него. Очите му бяха впити в нейните. Те бяха сини, също като неговите, макар и потъмни — като сапфира, с който тя не се разделяше.

Джеси? Господи, как ли щеше да се вбеси, но тя винаги се бе отнасяла покровителствено с него. Особено след като преди три години той се бе появил на прага ѝ и тя се бе заела да го превърне в бял човек. Дори го бе накарала да повярва, че от това може да излезе нещо. Би трябвало да прояви повече разум.

„Мисли за нея...“ Не, можеше само да си представи как тя ще плаче, когато види какво е останало от тялото му, след като свършат с него. Джени... трябваше да се концентрира върху нея.

По дяволите, колко удара понесе досега? Шест? Седем? Джени, красива и русокоса, сладка като домашно приготвените бонбони на Джеси. Баща ѝ се бе установил миналата година в Уайоминг, след края

на войните с индианците, когато победените сиукси и шайени бяха затворени в резерватите. В разгара на войната Колт беше в Чикаго заедно с Джеси и Чейс. Джеси се бе постарала да скрие новините от него, опасявайки се, че той ще се върне, за да се бие заедно със своите хора. Нямаше да го направи. Майка му, сестра му и по-малкият му брат вече бяха мъртви — нападнати и убити от двама златотърсачи на път за Блак Хил, само два месеца след като той бе напуснал племето през 1875. След откриването през 1874 на златните залежи в областта бяха дошли много златотърсачи.

Всичкото онова злато в сърцето на индианските земи бе началото на края. Индианците винаги са знаели за него, но след като белите научиха, бе невъзможно да ги спрат. Макар че с присъствието си нарушаваха сключения договор, белите изпратиха армията си да ги защитава. Последва голямата победа при Литъл Бигхорн, но след това дойде и краят.

Широка река, майката на Колт, беше разбрала, че приближава. Затова бе предизвикала разправията между него и втория му баща, Бягация с вълците, която принуди Колт да напусне племето. Щеше да изпрати заедно с него и сестра му, Малката сива птица, но тя вече се бе омъжила.

Майка му му разказа всичко и му обясни причините, накарали я да постъпи така, но вече бе твърде късно да се преодолее отчуждението между него и близките му. Тогава ѝ бе страшно ядосан. Страхове ѝ за бъдещето не означаваха нищо за него. Виждаше единствено края на досегашния си начин на живот. Ала тя бе прозряла настъпващата разруха за индианците и макар и насила, му бе осигурила нов живот.

За него бе унижително да признае правотата ѝ, да знае, че ако бе оцелял през войната, сега щеше да живее в резерват, също като втория си баща и по-големия си брат — ако все още бяха живи. Ала още по-унижително бе, че бе избягнал този позор само за да се озове сега в това положение.

Двадесет и пет? Тридесет? Нямаше смисъл да ги брои.

И преди бе виждал ловкостта, с която Рамзи Прат си служеше с камшика, когато идваше да посещава Джени.

Мъжът се гордееше с уменията си. Сега ги демонстрираше пред мъжете, като удряше отново с камшика точно върху току-що

нанесената рана, за да задълбочи разреза и да причини повече болка.

Колт знаеше, че Прат може да продължава така до безкрайност. Той бе огромен мъж и приличаше на мечка, с толкова сплескан нос, че едва се забелязваше, с гъста грива от сплъстена кафеникава коса, която стигаше до раменете, с дълга брада и мустаци. Ако някой от присъстващите приличаше на дивак, това бе тъкмо Прат. Колт бе видял блясъка в очите му, когато Кълан му заповяда да вземе камшика. Явно задачата му доставяше огромно удоволствие.

Петдесет и пет? Шестдесет? Защо продължаваше да се опитва да ги брой? Дали изобщо му бе останала някаква кожа? Дали уврежданията бяха толкова ужасни, каквито си представяше, или единствено уменията на Прат го караха да се чувства така, сякаш целият му гръб е обзет от пламъци? Усещаше кръвта, която се стичаше в ботушите му.

Колко дълго Джени щеше да стои там и да гледа с каменно изражение и твърдо стиснати устни като баща си? Нима наистина бе смятал да се ожени за това момиче, да си купи ранчо с кесията злато, която бе открил сред вещите си, когато бе пристигнал в Роки Вали, последния подарък на майка му за него?

Пожела Джени още в първия миг, в който я видя. Джеси го бе дразнила с явния му интерес към момичето и го бе окуражавала да предприеме нещо. Освен това му бе вдъхнала достатъчно увереност и той не се колеба дълго.

Когато двамата се запознаха, откриха, че привличането е взаимно и толкова силно, че само месец след първата им истинска среща Джени му подари своята невинност. През онази нощ той я помоли да се омъжи за него и оттогава двамата правеха планове за бъдещето, изчаквайки подходящия момент, за да кажат на баща ѝ. Но възрастният човек навярно вече подозираше за отношенията им. Земите на Роки Вали граничеха с тези на ранчото на Кълан и за Колт не бе трудно да посещава семейството три или четири пъти през седмицата, гостувайки им за обяд и вечеря. Вероятно именно осведомеността на Уолтър Кълан за сериозността на ухажването на Колт бе една от причините за сегашния му гняв. А коя бе причината за гнева на Джени?

Сега осъзнаваше, че трябваше да ѝ разкаже за миналото си, да ѝ признае, че истинското му име е Бялата гръмотевица^[2], че името Колт

е измислено от Джеси. Бедата бе, че Джени навярно нямаше да му повярва. Джеси бе свършила идеално работата си с него — през повечето време той дори мислеше като бял.

Ала за Джени той вече не беше бял човек. Видя яростта ѝ, преди да успее да я прикрие зад каменната маска на лицето си, която не се различаваше от тази на баща ѝ, когато мъчението започна. Нямаше сълзи, нито спомен за ръцете и устните му върху тялото ѝ, когато го молеше да я люби всеки миг щом останеха сами. Сега той беше просто един индианец, който получаваше заслуженото си наказание, задето се бе осмелил да протегне мръсните си ръце към една бяла жена.

Краката му се подкосиха. Погледът му се замъгли. В главата му сякаш всеки миг щеше да избухне огън. Не знаеше как все още продължава да стои прав, как успява да сдържи виковете си. Смяташе, че е изпитал най-огромната болка по време на церемонията Танц на слънцето, но онова бе детинска игра в сравнение с това, което преживяваше в момента. А Джени не бе затворила очи, нито бе извърнала глава. Но от верандата тя все пак не можеше да види гърба му. Не че това щеше да има някакво значение. Вече нямаше значение и дали ще я гледа в очите. Това не намаляваше болката.

Когато Колт затвори очи и отпусна глава, Уолтър Кълан даде знак на Рамзи да спре за миг.

— Още ли си жив, момче?

Колт не отговори, тъй като едва сдържаше виковете си. Но по-скоро щеше да прехапе езика си, отколкото да издаде и стон. И причината за това решение не бе безкрайната му индианска гордост. Индианците уважаваха всеки бял, който можеше смело да посрещне смъртта. Не очакваше от тези мъже уважение за храбростта си. Мълчанието бе заради самия него, заради собственото му себеуважение.

Но тишината бе нарушена от въпроса на Кълан. Разнесоха се удивени възклицания, че все още се държи на краката си, чуха се предположения, че е припаднал. Някой предложи да го залее с кофа студена вода. При последното той отвори очи. Все още бе в съзнание и знаеше, че студената вода ще го накара да закрепси от болката. Струваше му огромно усилие да вдигне глава, но го направи.

— Нямаше да повярвам, ако не го бях видял със собствените си очи — обади се някой наблизко. Свистенето на камшика се възобнови,

но вече вниманието на насъбралите се не бе насочено към изтезанието.

— Аз все още не мога да го повярвам — изрече някой зад Колт.
— Не е възможно да продължава да стои на краката си.

— А какво очакваше? Той е само получовек. Другата му част е тази, която го държи прав.

Рамзи заглуши гласовете им, съсредоточавайки ударите на камшика само върху зеещите рани. Беснееше от гняв, задето още не бе пречупил индианеца. Копелето не можеше да му причини това! Не можеше да умре, без да издаде нито звук!

Рамзи бе толкова бесен, че не чу тропота на конете, който се разнесе от другата страна на къщата. Но останалите го чуха. Всички се извърнаха и видяха Чейс и Джесика Съмърс да препускат начело на двадесетина от работниците си.

Дори и Рамзи да ги бе чул, навярно бе предположил, че са от хората на Кълан, и продължи да размахва камшика. Тъкмо вдигна ръка, за да го стовари за пореден път върху гърба на Колт, когато Джеси Съмърс измъкна револвера си и стреля.

Куршумът, който трябваше да се забие в слепоочието на Рамзи, прелетя над главата му. Разбрал намерението на съпругата си, Съмърс бе отклонил ръката ѝ. Ала изстрелът послужи за сигнал и всички мъже от Роки Вали извадиха оръжията си. Работниците на Кълан застинаха неподвижни, без дори да смеят да си поемат дъх.

Уолтър Кълан осъзна, че е направил сериозна грешка. Не че не искаше смъртта на индианеца, но може би не биваше да бъде толкова публична.

Рамзи Прат се втренчи с ужас в дулата на оръжията, насочени в него. Камшикът не можеше да му помогне срещу толкова многоброен противник, дори и този за говедата. Бавно отпусна ръка, а просмуканият с кръв кожен ремък се нави като червена земя в краката му.

— Копеле! — изкрещя Джеси Съмърс на съпруга си. — Защо ме спря? Защо?

Преди той да успее да отговори, тя се плъзна от седлото и се затича напред, разблъсквайки мъжете по пътя си. Младата жена се задъхваше от ярост. Никога досега през своя двадесет и пет годишен живот не бе изпитвала подобен гняв. Нито баща ѝ, нито майка ѝ или съпруга ѝ, с когото доста често се караше, не я бяха карали до такава

степен да изгуби контрол. Ако Чейс не я бе спрял, щеше да изпразни револвера си в хората на Кълан, запазвайки последния куршум за него.

Но когато стигна до Тъндър и видя последствията от камшика, гневът ѝ мигом се изпари. Тя се приведе и повърна върху опръскания с кръв двор.

Чейс се озова до нея още преди да се изправи и закрилнически обви ръка около нея. Но погледът му бе прикован в Тъндър и той също усети, че му се повдига. Беше започнал да смята индианеца за свой приятел, макар че Колт бе много по-близък с Джеси. Тя го обичаше като брат. Колт винаги беше до нея, когато тя се нуждаеше от приятел, и сега Джеси щеше да се обвинява, че не е дошла навреме. А Чейс изпитваше силното чувство, че са закъснели твърде много. Ако шокът не убиеше Колт, щеше да го стори загубата на кръв.

— Неее! — проплака Джеси, изправи се и отново погледна към Тъндър. — О, Господи, о, Господи! Направи нещо, Чейс!

— Вече изпратих един от хората за лекар.

— Това ще отнеме твърде много време. Направи нещо сега. Трябва да направиш нещо. Спри кръвта... О, Господи, защо още не сте срязали въжетата?

Джеси не съзнаваше какво говори. Тя се приближи до стълба като в транс. Отпред той изглеждаше по-добре, като се изключеха преbledнялото лице и ужасяващата неподвижност. Но гърдите му леко се повдигаха. Страхуваше се да го докосне. Искаше да го вземе в прегръдките си, но не смееше. Всеки допир щеше да му причини ужасна болка. Всяко движение щеше да бъде неизказано мъчение.

— О, Боже, Бяла гръмотевица, какво са сторили с теб?

Думите бяха изречени с пресеклив шепот. Колт я чу. Знаеше, че е пред него, но не отвори очи. Ако видеше болката на лицето ѝ, щеше да изгуби и последната частица самообладание, която му бе останала. Ужасяваше се при мисълта, че тя може да го докосне, ала в същото време се нуждаеше от нежността ѝ, нуждаеше се отчаяно.

— Не... плачи...

— Не, не, няма — увери го тя, докато сълзите се стичаха по лицето ѝ. — Не се опитвай да говориш. Аз ще се погрижа за всичко. Дори ще убия Кълан заради теб.

Дали се опитваше да го накара да се засмее? Някога ѝ бе направил същото предложение, само че мъжът, когото искаше да убие

заради нея, сега бе неин съпруг и тя го обичаше с цялото си сърце.

— Не... убивай... никого.

— Шшт, добре, добре, каквото кажеш, само не говори повече. По дяволите, Чейс — извърна се към мъжа си, — побързай с тези въжета. Трябва да спрем кръвта.

Когато освободиха ръцете му, Колт не помръдна. Сега Чейс стоеше пред него. Гласът му бе нежен, докато обясняваше:

— Джеси, скъпа, онзи камшик през цялото време е минавал през праха. Първо трябва да почистим гърба му, ако не искаме инфекцията да го убие.

Настъпи напрегната тишина. Колт не помръдна.

— Направи го, Чейс — тихо рече младата жена.

— Господи, Джеси...

— Трябва да го направиш — настоя тя.

Тримата се познаваха достатъчно добре и двамата мъже разбраха, че тя не говори за почистване на раните, нито предлага да го свалят от кола. Тялото на Колт почти се отпусна от облекчение. Време беше Джеси да мисли разумно.

— Първо ще се нуждаем от дюшек, както и двама мъже да го държат, за да не падне.

Джеси отново бе в стихията си, раздавайки заповеди наляво и надясно. Но когато изпрати двама мъже в къщата, за да донесат дюшек, Кълан си спомни в чия собственост се намираха и застана пред вратата, препречвайки пътя им.

— Няма да позволя да съсипвате дюшеците ми за този мръсен...

Не довърши. Джеси се извъртя рязко, а очите ѝ гневно засвяткаха. Преди някой да разбере намерението ѝ, тя изкачи стъпалата към верандата и взе револвера на един от мъжете, пред който бе застанал Кълан. Този път Чейс не беше до нея, за да отклони оръжието. Никой нямаше да се осмели да го направи.

— Някога бил ли си прострелван, Кълан? — любезно попита тя. Кимна на двамата мъже да влязат в къщата и поглади дулото на стария колт 44. — Има такива части на тялото, където можеш да бъдеш прострелян, така че няма да има сериозно кръвотечение, но дяволски много ще те боли. Например пръст на крака или ръката... или пък в това нещо, което те прави мъж. Как мислиш, колко куршума ще ми са

нужни? Може би три? А може би не чак толкова. Това ще бъде ли равностойно на твоята диващина, как мислиш?

— Ти си луда — ужасено прошепна мъжът.

Ръката му се стрелна към револвера. Джеси не го спря, а само се втренчи в ръката му, надявайки се да извади оръжието си. Той видя надеждата в очите ѝ и бавно отпусна ръка.

— Страхливец! — изсъска тя. — Събери си парцалите и до сутринта да си изчезнал оттук, Кълан, заедно с хората си. Ако не се вслушаш в предупреждението ми, ще направя живота ти истински ад. Никъде наоколо няма местенце, където ще можеш да се скриеш от отмъщението ми.

Кълан не очакваше точно това.

— Нямах никакво право...

— Имам и още как!

Той погледна умолително към съпруга ѝ.

— Съмърс, не можеш ли да обуздаеш жена си?

— Аз вече ти направих голяма услуга, презрян кучи сине! — изкрещя му Чейс. — Попречих ѝ да ти пръсне черепа. Каквото и да си е наумила, е много по-малко от това, което заслужаваш, така че не прекалявай. Имаш късмет, че един от хората ти, който е чул какво възнамеряваш да направиш, е приятел на моя надзирател. Още по-голям късмет за теб е, че той не е трябвало да язди чак до Роки Вали, а ни намери на пасището. Ала тук късметът ти свършва. Това, което си направил, е проява на варварство и диващина, свойствени само на животните.

— Аз имах пълното право — възрази Уолтър. — Той опозори дъщеря ми.

— Тази студена кучка, която имаш за дъщеря, го окуражаваше — презрително процеди Джеси и приближи към дюшека, който избутваха през вратата. Пред обора вече бе впрегната една каруца. — Остана само да ти кажа, че ако той умре, и ти ще бъдеш мъртъв, Кълан. Съветвам те горещо да се молиш на Бога, докато напускаш тези земи.

— Ще осведомя шерифа за всичко това.

— О, надявам се да си толкова глупав, наистина се надявам. Ако не подозирах, че ще ти се размине само с мъмрене, сама щях да му докладвам. Обаче, ако тръгнеш срещу мен, кълна се в Бога, че ще

взема закона в ръцете си. Може би отдавна трябваше да го направя — додаде младата жена и се извърна.

— По дяволите! — изръмжа Уолтър зад нея. — Та той е само един проклет мелез!

Джеси се извърна рязко, а тюркоазните ѝ очи заблестяха от гняв.

— Ти, копеле! Ти нищожно, долно копеле! Този човек, когото едва не уби, е мой брат! Само още една дума и ще забия куршума си между очите ти!

Даде му две секунди, за да види дали ще посмее да пренебрегне последното ѝ предупреждение, после се върна при Колт. Очите му бяха отворени. Двамата се втренчиха един в друг.

— Ти... си знаела?

— Невинаги. А ти?

— Когато... си тръгнах.

Тя нежно сложи пръст на устните му.

— Изненадана съм, че тя все пак ти е казала. Винаги съм се чудела на симпатията, която изпитвам към теб, но не и към сестра ти и братята ти. Накрая попитах майка ти направо. Тя не ми отговори. Това не беше нещо, което би признала — че най-голямата ѝ дъщеря не е единствената, която е родила дете от баща ми. Но не го отрече и това бе достатъчен отговор за мен, особено след като толкова много ми се искаше да бъде истина.

— Джеси, не мислиш ли, че този разговор може да почака? — намеси се Чейс.

Младата жена кимна и погали лицето на Колт. Това бе сигнал за двамата мъже, застанали отзад, да пристъпят и да го хванат за ръцете. Колт затвори отново очи, когато Чейс застана пред него.

— Съжалявам, приятелю.

— Не ставай глупак, Чейс — нехайно заяви Джеси, спечелвайки си сърдит поглед от съпруга си, на който тя както обикновено не обърна внимание. — Това е единственото, за което може да е благодарен през този ужасен ден. Свършвай по-бързо.

И Чейс се подчини. Вдигна юмрук и го стовари право в челюстта на Колт.

[1] Джордж Армстронг Кастър (1839–1876), генерал от Гражданската война. От 1874 води военната кампания срещу сиуксите

и е убит при река Литъл Бигхорн в сражение с индианците,
предвождани от Седящия Бик — Б.пр. ↑

[2] Тъндър (англ.) — гръм, мълния. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

1878

Чешър, Англия

Забравила напълно ръкоделието в скута си, Ванеса Бритън наблюдаваше херцогинята, която направи още една обиколка на стаята. Съмняваше се, че младото момиче изобщо осъзнава, че вече е направило пътека в скъпия арабски килим.

Кой би си помислил, че херцогинята толкова много ще се вълнува от малката трагедия, разиграваща се на горния етаж. Със сигурност не и Ванеса, когато миналия месец се съгласи да стане компаньонка на деветнадесетгодишната херцогиня. Беше съвсем обичайно млади момичета да се омъжват за много по-възрастни мъже заради титлата и богатството. А Джоселин Флеминг бе улучила в десетката, омъжвайки се за Едуард Флеминг. Той беше шести херцог на Итън, прехвърлил петдесетте и когато миналата година се ожениха, вече беше болен.

Ванеса бързо промени мнението си за младата херцогиня на Итън.

О, тя със сигурност е мизерствала, когато херцогът ѝ е направил предложение. В Девъншир баща ѝ притежаваше ферма за отглеждане на коне — едни от най-чистокръвните коне в Англия, ако можеше да се вярва на Джоселин. Но като повечето от съвременниците си той обичаше хазарта и когато умря, остави Джоселин затънала в дългове и без нито един фардинг. Едуард Флеминг буквално бе спасил бедното момиче от това, което се смяташе за най-лошото за една девойка с добро възпитание — да си търси работа.

„Добро представление“, би казала Ванеса за подобно постижение. Тя обичаше историите с щастлив край и не беше от тези, които биха завидели на чуждия успех, както бе в случая с младата херцогиня. Но Джоселин Флеминг не бе алчната търсачка на богатство, за каквато отначало я бе помислила.

Ванеса бе живяла доста години в Лондон, където представителите на висшето общество бяха студени и пресметливи същества, способни на всичко, за да получат това, което искат. Ала дори и да искаше Джоселин не би могла да бъде нито студена, нито пресметлива. Тя бе толкова наивна, открита и доверчива, че много хора биха се усъмнили в искреността ѝ. Въпреки това наистина бе точно такава каквато изглеждаше. А най-удивителното нещо у нея бе, че искрено обичаше мъжа, който в този момент умираше на горния етаж.

Ванеса бе наета именно в случай на подобно стечение на обстоятелствата. През последните месеци херцогът бе предприел множество необикновени мерки — продаде цялата си собственост, която не се наследяваше заедно с титлата, прехвърли парите си извън страната и купи всичко необходимо за едно продължително пътуване. Беше се погрижил за всичко. Единственото, което трябваше да направят Джоселин и многобройната ѝ свита, бе да заминат. Дори багажът вече бе опакован.

Отначало Ванеса се бе отнесла доста недоверчиво към причините за подобна предпазливост. Обаче мнението ѝ коренно се промени след срещата ѝ с далечните роднини на херцога, „лешоядите“, както ги наричаше той, които с нетърпение чакаха да наследят фамилното имение, за да го разкъсат на части.

Ако някой можеше да бъде определен като образец на алчност, сребролюбие и безогледна жестокост, то това бе Морис Флеминг — настоящият наследник на херцогската титла. Едуард нямаше други по-близки роднини. Морис бе само далечен братовчед, когото той някога бе изгонил от дома си и с когото не можеше да понася да се намира под един покрив. Но Морис бе обременен с огромното семейство на съпругата си, което трябваше да издържа, както и с майка и четири сестри. Да се каже, че очаква с нетърпение смъртта на Едуард, би било доста слабо. Освен това имаше шпиони във Флеминг Хол, които всеки ден го осведомяваха за състоянието на Едуард. В мига, в който херцогът изпуснеше последния си дъх, новият господар на имението и титлата щеше да почука на предната врата.

Бедната Джоселин се бе оказала във водовъртежа на стара семейна вражда. Роднините на Едуард бяха направили всичко възможно да го убедят да не се жени за нея. След като усилията им пропаднаха, те отправиха доста страшни закани — разбира се, не в

присъствието на Едуард, ала той все пак узна за тях. Затова не можеше да се каже, че умирацията херцог проявява прекалена загриженост, взимайки всички мерки относно бъдещето на младата си съпруга.

Ванеса беше първата, която щеше да се съгласи, че би било глупаво Джоселин да остане в Англия, предизвиквайки съдбата. Новият херцог нямаше да стои със скръстени ръце и да гледа примирено, докато по-голямата част от богатството на Флеминг се измъква от ръцете му. Щеше да направи всичко възможно, за да си го върне, а като херцог на Итън щеше да притежава огромна власт и влияние. Но Едуард бе твърдо решен да не позволи на Морис и алчното му семейство да получи дори и частица от богатството, което не се унаследяваше едновременно с титлата. Той се бе постарал всичко да принадлежи на Джоселин като благодарност за нейната лоялност и всеотдайни грижи към него.

Ако някой наистина се нуждаеше от съветите и подкрепата на Ванеса, то това бе именно това младо момиче с плувнали в сълзи очи. Джоселин не искаше да напуска Англия и всичко, което ѝ бе познато. Беше се противопоставила на съпруга си още в първия миг, когато той го бе предложил. В това отношение младата жена приличаше на дете, което се бои от всичко непознато. Не разбираше на каква огромна опасност се излага, ако остане в страната и попадне под пълния контрол на Морис. Но Ванеса можеше. Мили Боже, дори не смееше да си го помисли. Джоселин може и да бе херцогиня, но много скоро щеше да стане само „вдовстващата херцогиня“, защото Морис имаше съпруга, която щеше да бъде новата херцогиня на Итън.

Титлата на Джоселин нямаше да я защити, ако Морис успееше да издейства попечителство над младото момиче.

— Ваша светлост? — Икономката се появи на прага придружена от личния лекар на кралицата. — Ваша светлост?

Беше нужно още едно „ваша светлост“, преди Джоселин да бъде изтръгната от скръбните си мисли и да бъде върната в настоящето. Ванеса виждаше, че колкото и малка да бе надеждата, тя все още живееше в сърцето ѝ. Но само един поглед върху лицето на лекаря и тя угасна като пламъка на догаряща свещ.

— Колко остава? — с немощен глас попита Джоселин.

— Тази нощ, ваша светлост — отвърна възрастният лекар. — Съжалявам. Всички знаехме, че е само въпрос на време...

— Може ли да го видя?

— Разбира се. Той пита за вас.

Джоселин кимна и изправи рамене. Ако през последната година бе научила нещо от съпруга си, то бе да се държи достойно и самоуверено, както подобаваше на високия ѝ ранг в обществото. Нямахше да плаче, не и пред слугите. Но когато остане сама...

Той бе само на петдесет и пет години. Когато преди четири години Джоселин го срещна за пръв път, кестенявата му коса вече бе прошарена. Той бе дошъл в Девъншир, за да купи кон от баща ѝ. Тя му бе препоръчала един не толкова впечатляващ на външен вид кон и той бе последвал съвета ѝ въпреки възраженията на баща ѝ. Жребецът, който тя предпочиташе, беше по-издръжлив и по-енергичен. Едуард не съжали за избора си.

На следващата година се върна, за да си избере два състезателни коня. Отново купи посочените от нея. Тя бе поласкана. Познаваше конете, бе израснала сред тях, но заради младостта ѝ никой не я възприемаше на сериозно. Но Едуард Флеминг бе впечатлен от познанията и увереността ѝ. Чистокръвните коне, които му бе продала, му бяха спечелили доста пари и той бе много доволен, че бе послушал съвета ѝ. Въпреки голямата разлика във възрастта им двамата се сприятелиха.

Той дойде веднага, щом узна за смъртта на баща ѝ. Направи ѝ предложение, на което тя не можеше да откаже. Това не бе похотливо предложение. Той вече знаеше, че умира. Лекарите му даваха не повече от няколко месеца живот. Това, което искаше херцогът, бе приятелство и състрадание, някой човек, който да пролее сълза, когато последният му час настъпи. Разбира се, имаше приятели, но никой не му бе особено близък.

Често обичаше да казва, че тя му бе дала сили да поживее малко по-дълго. Джоселин се утешаваше с тази мисъл. Тя бе много благодарна на допълнителните месеци, които съдбата ѝ отпусна да бъде с него: той бе всичко за нея — баща, брат, учител, приятел, герой, всичко, освен любовник, но за последното нямаше лек. Много години преди да я срещне, той бе изгубил способността да се люби с жена. Но тъй като тя беше само на осемнадесет години, не осъзнаваше какво

пропуска и не съжаляваше за тази страна на брака, която си остана непозната за нея. Би му се отдала с удоволствие, но не се смяташе за измамена. Просто обичаше Едуард за всичко останало, което той бе за нея.

Понякога ѝ се струваше, че се е родила в мига, в който го срещна. Майка ѝ умря, когато Джоселин бе много малка, и затова не я помнеше. Баща ѝ прекарваше по-голямата част от времето си в Лондон. Понякога я забелязваше, по време на редките си посещения у дома, но тя никога не се бе чувствала близка с него. Живееше тихо и скромно в провинцията и единственият ѝ интерес бяха конете, които баща ѝ отглеждаше. Едуард отвори пред нея цял един нов свят — на развлечения, красиви и елегантни дрехи, на разкош, за какъвто не бе и сънувала. Сега ѝ предстоеше да започне съвършено нов живот, но този път нямаше кой да я води и напътства. Господи, как щеше да се справи без него!

Джоселин пое дълбоко дъх, преди да влезе в спалнята, където я посрещна миризмата на болест. Нямаше да използва ароматизирана кърпичка, за да се предпази от неприятния мирис. Не можеше да му причини подобно нещо.

Той лежеше в огромното легло в средата на просторната стая. Тя видя, че я наблюдава, докато приближава. Очите му бяха замъглени и почти безжизнени, а лицето му бе покрито със смъртна бледност. Сълзи запариха в очите ѝ.

Само преди няколко седмици той все още бе здрав, изпълнен с енергия и живот — или поне я бе накарал да повярва в това, докато правеше необходимите приготовления за нея, знаейки, че времето му изтича.

— Не тъжи толкова, скъпа моя.

Дори гласът му не бе същият. Господи, как щеше да му каже „сбогом“, без да загуби самообладание?

Взе ръката му, която лежеше върху кадифената завивка, и я поднесе към устните си. Опита се да се усмихне, но не успя.

— Не искам да се преструвам — призна младото момиче. — Тъжна съм. Не мога да го превъзмогна, Еди.

В очите му проблесна искра от някогашната ирония, щом чу името, с което никой не го бе наричал дори и в детството му.

— Ти винаги си била безкрайно искрена. Това е едно от нещата, на които най-много се възхищавам у теб.

— Аз пък си мислех, че това е отличният ми усет за конете.

— И това също.

— Много ли те боли? — нерешително попита тя.

— Отдавна съм свикнал с болката.

— Докторът не ти ли даде...

— По-късно, мила моя. Исках да бъда в пълно съзнание, когато се сбогувам с теб.

— О, Господи!

— Хайде, стига. — Той се опита гласът му да прозвучи строго, ала никога не му бе давало сърце да бъде рязък с нея. — Моля те, Джоселин, не мога да понеса да плачеш.

Тя извърна глава, за да избърше сълзите, но когато го погледна, те отново рукнаха.

— Съжалявам, но толкова много боли, Еди. Не предполагах, че ще те обикна, не и по този начин — открито рече тя.

Тази забележка само допреди няколко дни щеше да го накара да се засмее.

— Знам.

— Ти ми каза два месеца и аз си помислих... помислих, че за толкова кратко време няма да мога да се привържа така силно към теб. Исках да облекча последните ти дни, да те направя щастлив, доколкото мога, за да ти се отблагодаря за всичко, което си направил за мен. Но не възнамерявах да се сближавам толкова много с теб, за да ме боли, когато... Това вече няма значение, нали? — Тя тъжно се усмихна. — Ала още преди двата месеца да изтекат, аз вече се бях привързала твърде много към теб. О, Еди, не можеш ли да ни дадеш още малко време? И преди си измамвал лекарите. Можеш пак да го направиш, нали?

О, да можеше да й каже „да“! Не искаше да се сбогува с живота, не и сега, когато най-после бе открил щастието. Но той никога не я бе лъгал, нямаше да го стори и сега. Беше проявил егоизъм, когато се ожени за нея — все пак имаше много други начини да й помогне. Ала това вече бе минало и той не съжаляваше за времето, прекарано с нея, колкото и да бе кратко и колкото и голяма мъка да й причиняваше сега. Бе искал да има някого, който наистина да държи на него, и тя го бе

обикнала. Не предполагаше обаче, че толкова ще страда, когато дойде времето да я напусне.

Стисна ръката ѝ, за да отговори на молбата ѝ. Бе сигурен, че го е разбрала. Той въздъхна. Винаги му бе доставяло огромно удоволствие само да я гледа, а тъкмо от това се нуждаеше в този миг.

Тя бе невероятно красива, макар че ако ѝ го кажеше, щеше да го отхвърли. Излъчваше финес и елегантност, макар да не будеше възхищение от пръв поглед. Може би не отговаряше на превзетия вкус на висшето общество: косата ѝ приличаше на лумнал пламък, а бледозелените ѝ очи бяха прекалено необикновени и изразителни. Ако Джоселин не харесаше някого, то погледът ѝ го показваше, защото лицемерието и преструвките ѝ бяха напълно непознати. За разлика от останалите червенокоси жени по безупречно гладката ѝ кожа с цвят на слонова кост нямаше лунички.

Лицето ѝ беше дребно, с деликатно извити вежди, прав и малък нос, меки и нежни устни. Имаше известна упоритост в извивката на брадичката ѝ, макар че това не бе белег на избухлив нрав или поне Едуард не бе забелязал подобно нещо. За пръв път беше проявила упорство, когато я убеждаваше да напусне Англия, ала накрая се бе предала.

Колкото до останалото, е, дори и той трябваше да признае, че би могла да бъде малко по-пълна. Беше малко над средния ръст, но няколко сантиметра по-ниска от него, а той не бе от високите мъже. Беше жива и дейна девойка и остана такава дори и след като дойде да живее във Флеминг Хол, което навярно обясняваше стройната ѝ и тънка фигура. Но през последните месеци отслабна с няколко килограма от тревога и грижи по него и сега дрехите ѝ бяха станали широки. Не че това я интересуваше. Джоселин изобщо не бе суетно момиче. Избираше си практични дрехи и не се интересуваше прекалено много от мода и елегантни тоалети.

Отначало Едуард изпитваше силна ревност, но много скоро с радост разбра, че останалите мъже съвсем не я намираха за толкова привлекателна.

— Казвал ли съм ти колко съм ти благодарен, задето се съгласи да бъдеш моя херцогиня?

— Най-малко стотина пъти.

Той отново стисна ръката ѝ. Тя едва го усети.

— Двете с графинята опаковахте ли багажа?

— Еди, недей...

— Трябва да поговорим за това, скъпа моя. Налага се да заминеш веднага, дори и да е посред нощ.

— Това не е правилно.

Едуард разбра за какво говори.

— Погребенията са много потискащи, Джоселин. Присъствието ти с нищо няма да ми помогне, но пък всичките ми усилия да ти осигуря безопасност и спокоен живот ще са напразни. Обещаващ ли ми?

Тя кимна, макар и неохотно. Съпругът ѝ бе подготвил всичко за предстоящото ѝ заминаване. Джоселин се опитваше да не мисли за това, сякаш по този начин можеше да отложи неизбежното. Ала нямаше смисъл да се залъгва повече.

— Изпратих на Морис копие от завещанието ти. — Видя как очите ѝ се разшириха и побърза да обясни: — Надявам се, че това ще го спре да предприеме нещо по-драстично. Освен това се надявам, че след като разбере, че си напуснала страната, ще се откаже от претенциите си и ще се задоволи с имотите, които ще наследи заедно с титлата. Итън е достатъчно богато имение, за да осигури приличен живот на него и на огромното му семейство. — Нямаше нужда тя да остава за прочитането на завещанието, защото той вече бе прехвърлил на нейно име всичко, което притежаваше.

— Ако просто му дадеш всичко...

— Никога! По-скоро ще раздам всичко за благотворителност, отколкото да го оставя на онзи... Джоселин, искам всичко да бъде твое. Това е една от причините, поради която се ожених за теб. Искам да съм сигурен, че никога няма да ти липсва нищо. И съм се погрижил за твоята безопасност. Мъжете, които съм наел за охраната ти, са най-добрите. След като напуснеш Англия, Морис няма да може да манипулира съда срещу теб. А след като станеш пълнолетна или се омъжиш...

— Не споменавай сега за брак, Еди... не сега — отчаяно прошепна младото момиче.

— Съжалявам, мила моя, но ти си толкова млада. Ще дойде ден, когато...

— Еди, моля те!

— Добре. Но ти знаеш, че аз просто искам да бъдеш щастлива, нали?

Не биваше да говори толкова много. Почувства се безкрайно уморен, едва държеше очите си отворени. А имаше да ѝ казва още толкова много.

— Светът е твой... наслаждавай му се.

— Ще го направя, Еди, обещавам. За мен ще бъде едно голямо приключение, както ти сам казваш. Ще видя всичко, ще изпитам всичко. — Джоселин стисна силно ръката му и очите му отново се впиха в нея. — Ще яздя камили и слонове, ще отида на лов за лъвове в Африка, ще видя пирамидите в Египет.

— Не забравяй... фермата си за коне.

— Няма. Ще отглеждам най-прекрасните чистокръвни коне в... Еди? — Очите му се затвориха и пръстите му се отпуснаха. — Еди?

— Обичам... те... Джоселин.

— Еди!

ГЛАВА 3

1881

Аризона

Пътят приличаше по-скоро на магарешка пътека, толкова тясна на места, че на няколко пъти каретата се заклеши — веднъж между билото на планината и един огромен скалист блок и втори път между две стръмни урви. Всеки път бяха нужни по няколко часа, за да се разшири пътеката с лопати и кирки, инструменти, които за щастие бяха включени сред необходимите вещи за пътуването. През тази гореща сутрин на октомври пътниците не успяха да изминат много километри.

Горещина. Да, но в Мексико бе много по-зле, особено през юли — най-неподходящото време на годината за пътешествия из тази страна. Кавалкадата от карети и товарни фургони миналата нощ бе прекосила мексиканската граница и тъкмо тогава бе изчезнал техният водач, което бе и причината в момента да не се движат по главния път. Те се изгубиха сред планините и с часове се лутаха, макар че пътеката, по която се движеха, сигурно в крайна сметка щеше да ги изведе някъде.

Пътуваха към Бисби. Или може би беше Бенсън? Наистина се нуждаеха от водач за тези области. Мексиканецът, когото бяха наели преди няколко месеца, бе свършил чудесна работа, прекарвайки ги през границата без никакъв инцидент, но очевидно бе излъгал, че познава добре Северна Америка, защото в противен случай не би избягал и не би ги изоставил на произвола на съдбата.

Разбира се, не бързаха за никъде. Имаха достатъчно продоволствия поне до края на месеца, както и достатъчно злато, за да се снабдят с всичко необходимо, когато накрая стигнат до Бисби или Бенсън. Всъщност градът беше без значение.

Хвърли доста монети, за да изберат в коя посока да поемат — това бе навик, който Джоселин придоби в Европа, когато не можеше да

реши коя страна да посети. Имаше твърдото намерение този път да стигне до Калифорния, където бе изпратила кораба си „Джосел“, за да я посрещне. Разбира се, ако междувременно решише нещо друго, винаги можеше да изпрати съобщение на капитана да я посрещне някъде другаде, както вече много пъти бе правила.

Чудеше се дали да прекара още няколко месеца в изследване на тази страна, както бе направила в Мексико, или след като пристигне в Калифорния, да се отправи към Канада или Южна Америка. Просто беше въпрос на избор между сигурността и удоволствието. Искаше да опознае по-добре западните територии, да посети различните щати и по-големите градове. Досега беше видяла само Ню Йорк и Ню Орлийнс. Много искаше да посети фермите за коне в Кентъки, за да разбере дали техните чистокръвни животни могат да се сравняват с нейните и дали може да купи някоя подходяща кобила, която да чифтоса с расовия си жребец сър Джордж.

Но ако последваше желанията си, Джон Лонгноуз сигурно щеше да попадне на следите им. Това бе човекът, който ги следваше из целия свят, откакто преди три години напусна Англия. Наемаше необходимите му хора в различните страни, така че те никога не знаеха кого да подозират или от кого да се пазят. Никога не го бяха виждали, нито пък знаеха истинското му име. Джон Лонгноуз бе името, което му бяха дали, защото той често бе главната тема на разговорите им и се нуждаеха от име, с което да го наричат.

След като пристигнат в Калифорния, най-безопасно е отново да се отправят по море. Имаше голяма вероятност Лонгноуз отново да изгуби следите им, поне за известно време. Освен ако, разбира се, вече не бе проследил кораба ѝ до западния бряг и не ги чакаше там. По дяволите, вече се бе уморила да се тревожи за безопасността си. Това бе основното ѝ занимание, откакто бе започнала това лудо приключение, когато много често се налагаше да напусне дадено място още с пристигането, да сменя постоянно хотелите, в които отсядаше, и още по-често да сменя името си.

— О, скъпа, виждам, че отново си изпаднала в мрачно настроение — отбеляза Ванеса и погледна многозначително към ветрилото, което Джоселин ожесточено размахваше. Сърдитата гримаса, която получи в отговор, потвърди предположението ѝ. — Разбира се, много е горещо, нали?

— Били сме и в по-горещи страни, включително и тази, която току-що напуснахме.

— Права си.

Ванеса не каза нищо повече. Впери отново поглед през прозореца, сякаш темата бе изчерпана. Джоселин обаче вече я познаваше достатъчно добре и не можеше да бъде заблудена. Графинята обичаше да се преструва, че бие отбой, когато обикновено намеренията ѝ бяха съвсем други. Беше много по-лесно да каже на Ванеса това, което искаше да знае, отколкото да се опитва да я заблуди.

Всеки би си помислил, че двете жени щяха да настръхнат една срещу друга, след като толкова дълго време бяха постоянни спътнички, но не бе така. Приятелството им, започнало в Англия, се бе заздравило и нямаше нещо, което да не знаеха една за друга или за което да не могат да говорят.

Ванеса имаше пепеляворуса коса и светлокафяви очи. Графинята беше на тридесет и пет, но изглеждаше с десет години по-млада, а пищните ѝ форми караха мъжете често да я заглеждат. Джоселин все още бе слаба и стройна, а разнообразните и екзотични ястия, на които се наслаждаваха в различните страни, не се бяха отразили на почти момчешката ѝ фигура. Ванеса бе по-ниска и до нея Джоселин изглеждаше по-висока и по-слаба, отколкото всъщност беше. По-обикновената на външен вид Ванеса беше по-дружелюбна и по-достъпна, докато Джоселин изглеждаше по-непристъпна.

Без графинята Джоселин не би знаела какво да прави. Често се питаше защо по-възрастната жена не я бе изоставила досега, особено след Ню Йорк, където преследването им придоби много по-зловещ характер с убийството на американския адвокат на Джоселин. Но, изглежда, Ванеса обожаваше приключенията и опасностите. Освен това, за разлика от Джоселин тя винаги бе искала да види света и затова се наслаждаваше на всеки миг от пътуването им. Рядко се оплакваше, дори и когато отсядаха в неподходящи места или времето бе отвратително.

Ванеса не бе единствената, която бе останала лоялна през изминалите години. С тях все още бяха Бабет и Джейн, двете камериерки на херцогинята от Флеминг Хол, тримата коняри, както и Сидни и Пиърсън — двамата слуги, които бяха много полезни, когато се налагаше да се пренощува на открито. Те бяха от хората, които

Едуард бе избрал да съпровождат Джоселин по време на дългото ѝ пътуване. Първата им готвачка и двете ѝ помощнички бяха напуснали, но Филип Мариво, своенравният френски готвач, когото бяха открили във Франция, все още беше с тях, както и испанецът и арабинът, които по-късно бяха наели, за да му помагат. Арабинът се грижеше и за товарните фургони, когато се налагаше. Само четирима от първоначално наетите служители бяха напуснали Джоселин. Не беше лесно да им се намерят заместници, защото не се срещаха често мъже, които умееха да си служат с оръжието и бяха готови да напуснат домовете и страните си, за да участват в това, както изглеждаше, безкрайно пътешествие.

Ванеса отново заговори:

— Не се тревожиш за този тесен път, по който се движим в момента, нали?

— Това е по-скоро пътека и вярваш или не, но, изглежда, започнахме да се спускаме надолу, така че сигурно много скоро ще излезем на главния път.

— В такъв случай отново си изпаднала в мрачно настроение — заяви приятелката ѝ. — Надявам се, че не е заради онзи младеж, когото оставихме в Ню Йорк. Помислих, че си решила да не се омъжваш за него, докато не решиш онзи малък проблем с девствеността си. Права ли съм?

Джоселин не се изчерви както първия път, когато бе повдигнат този деликатен въпрос. Оттогава бяха говорили толкова често за това, че отдавна бе престанала да се изчервява.

— Не съм променила решението си — отвърна. — Чарлс познаваше Едуард и се е срещал с него по време на обиколката си из Европа. При никакви обстоятелства няма да позволя някой да узнае за недъга на Едуард. Няма да опетня името му. А ако се омъжа за Чарлс, той няма как да не разбере — освен ако, разбира се, и той не страда от същия недъг, което е малко вероятно, имайки предвид младостта му.

— Освен това е доста напорист. Нали ми каза, че те притиснал в онази спалня и едва не...

— Да. Както и да е, и двете се съгласихме, че е напълно способен да предяви съпружеските си права.

Този път Джоселин се изчерви. Не възнамеряваше да споделя случилото се с Ванеса, но както обикновено по-възрастната ѝ

приятелка бе успяла да измъкне всичко от нея. Не че се срамуваше от случилото се. Чарлс вече ѝ бе предложил брак. И ако на онзи бал бе изпила малко повече шампанско и бе позволила на младия мъж да я съблазни, в това нямаше да има нищо лошо, особено като се има предвид какви чувства изпитваха един към друг. Но през онази нощ тя бе забравила за деликатното си положение и ако Ванеса не бе дошла да я търси, слагайки край на страстните прегръдки на Чарлс, проблемът ѝ вече щеше да бъде решен. Той щеше да открие, че вдовицата на херцога на Итън е все още девствена.

— Ако се бе освободила от задръжките си в Мароко — напомни ѝ Ванеса, — щеше да преживееш едно приятно малко приключение с онзи шейх, забравих му името, който толкова настойчиво те преследваше. Той не познаваше Едуард, дори не знаеше, че си вдовица, почти не говореше английски, така че всичко щеше да бъде наред. Нужен ти е само един любовник, скъпа моя, и край на проблема ти.

— Беше твърде скоро, Ванеса. Ако си спомняш, още бях в траур за Едуард.

— Не разбирам какво общо има това с траура ти. Надявам се не смяташ, че съм чакала да мине една година след смъртта на графа, за да си намеря любовник. Как не, за Бога! Сексуалните нужди на една жена са не по-малко силни от тези на мъжа.

— Не бих могла да знам.

Ванеса се усмихна.

— Не, не би могла, но скоро ще разбереш. Да не би отново да ставаш нервна?

— Съвсем не — отвърна Джоселин, макар че едно бе само да говориш за дадено нещо, а съвсем друго наистина да го направиш. — Време е да разбере за какво е цялото това вълнение. Да знам как се прави вече не е достатъчно, за да задоволи любопитството ми. Но не мога да го направя с който и да е мъж.

— Не, разбира се, че не. Само едно обикновено привличане не стига. Трябва да се влюбиш.

— Опитвам се — защити се Джоселин.

— Знам, мила моя. Очевидно просто онзи тъмнокос и мургав красавец в Мексико не беше подходящ за теб. Само ако се бе решила

по-рано, преди да срещнеш някой като Чарлс, за когото съвсем сериозно обмисляше да се омъжиш.

— Но откъде бих могла да знам, че ще поискам отново да се омъжа?

— Аз те предупредих, че тези неща се случват. Никой не планира предварително кога и в кого да се влюби.

— Все пак аз наистина смятах, че никога повече няма да се омъжа. В крайна сметка това би означавало да се откажа от свободата си, и то точно когато започнах да ѝ се наслаждавам.

— С един подходящ човек това не би имало никакво значение.

По време на дългото пътуване от Ню Йорк до Мексико двете жени бяха решили, че след като съществуваше възможност Джоселин да се омъжи, необходимо беше час по-скоро да се отърве от своята девственост. Това бе единственият начин да спаси името на Едуард. А и не бе естествено една вдовица да бъде девствена. Освен това вече бе на двадесет и две години и непорочността бе последното, което се очакваше от жена в нейното положение.

Девствеността ѝ се бе превърнала в истинско препятствие, както бе изтъкнала Ванеса, и тя отдавна трябваше да се погрижи да реши този проблем. Нямахме много възможности. Едната бе да се обърне към някой лекар. Но мисълта да я бърникат с някакви инструменти я караше да потръпва от отвращение. Единствената друга възможност бе да си намери любовник, някой, който не принадлежеше към нейния социален кръг, който никога не бе чувал за Едуард и най-вече да е мъж, с когото никога повече нямаше да се срещне, след като всичко свърши. Тогава или щеше да се върне в Ню Йорк при Чарлс Абингтън Трети, или щеше да срещне някой друг от своя кръг, за когото би могла да се омъжи. Така никой нямаше да узнае за недъга на Едуард.

Джоселин бе готова за тази стъпка още от мига, в който пуснаха котва в пристанището на Мексико. Неколцина мексиканци ѝ се бяха сторили доста привлекателни. За съжаление те или не се интересуваха от нея или тя бе твърде неопитна, за да разгадае тънките им намеци. Младата жена не умееше да флиртува с мъжете.

Явно никак нямаше да бъде лесно да си намери любовник. Освен че ѝ липсваше опит, трябваше да мисли и за господин Лонгноуз. Затова не можеше да се задържи достатъчно дълго на едно място, за да създаде по-трайна връзка, която би привлякла някой мъж в леглото ѝ.

Надяваше се някой да започне да я ухажва, както се бе случило в Близкия изток и на Източния бряг на Америка. Мъжете в някои страни бяха по-дръзки. Би могла да се възползва от това.

— Знаеш ли, не тъгувах за Чарлс — рече Джоселин. — Всъщност от доста време изобщо не съм се сецала за него. Смяташ ли, че наистина ми е харесвал толкова много, както си мислех?

— Скъпа моя, та ти едва го познаваше. Чувала съм да казват, че съществува любов от пръв поглед, но на мен не ми се е случвало. Обикновено любовта е чувство, което се развива постепенно. Прекарахме седем месеца в Ню Йорк, но ти се срещна с Чарлс едва три седмици, преди да бъдем принудени да заминем. Намирам за доста окуражаващ знак факта, че прояви интерес, като се има предвид, че през по-голямата част от изминалите години почти не обръщаше внимание на мъжете. А сега... я ми кажи, защо нашият постоянен приятел Лонгноуз толкова много те безпокои? Едва ли мислиш сериозно, че толкова бързо ще ни открие.

Джоселин се усмихна на предположението на Ванеса, че има само две неща на тази земя, които могат да я накарат да изпадне в мрачно настроение.

— Не, не виждам откъде би могъл да знае, че сме отплавали на юг, когато със същия успех бихме могли да се върнем в Европа.

— Ние не знаехме как ни е открил в Ню Йорк, но той все пак го направи. Започвам да се питам дали няма свой човек сред нашите хора.

Джоселин се разтревожи. Наистина бе в сериозна опасност, ако не можеше да се довери на хората си.

— Не! Не вярвам.

— Нямам предвид някой от ескорта ти, мила моя. Но ти знаеш, че екипажът на „Джосел“ много често се сменя. Почти във всяко пристанище някои от моряците напускат и капитанът ги заменя с нови. По време на пътуването от Ню Орлийнс до Ню Йорк имаше шестима нови и още десет, когато отплавахме за Мексико. А след като телеграфът вече се използва в доста страни, за Лонгноуз никак няма да бъде трудно да узнае къде се намиращ в момента.

Странно, но разумните доводи на Ванеса този път не я изплашиха, а по-скоро я разгневиха. Да върви по дяволите онзи мъж! Досега се притесняваше той да не открие кораба ѝ в Калифорния, преди тя да пристигне там. А ето че сега бе напълно възможно

негодникът да знае точно къде се намират в този момент или поне накъде са се запътили. Единственото й предимство бе, че той нямаше кораб на свое разположение и не можеше да ги последва толкова лесно.

— Е, това решава въпроса за нашето пътуване — сковано заяви Джоселин. — Няма да отидем в Калифорния.

Ванеса повдигна вежди.

— Аз само разсъждавах, мила моя.

— Знам. Но ако това е истина, със сигурност обяснява факта как винаги успяваше да ни открие, дори и когато пътувахме по суша. Кълна се, Ванеса, вече почти не издържам. Не стига, че Лонгноуз се опитваше да ме отвлече и да ме върне в Англия, а след като навърших двадесет и една години, той на два пъти се опита да ме убие. Може би е време да посрещна предизвикателството.

— Страх ме е да попитам какво означава това.

— Още не знам какво означава, но ще измисля нещо — увери я Джоселин.

ГЛАВА 4

— Идеята да убия жена никак не ми харесва, Дуейн.

— И кво ти пука? Та ти дори не я познаваш, Клайдъл. Тя е чужденка, също кат онзи там. Виж го само. Той не се облича кат нас, не говори по нашему. А и казва, че и тя била англичанка. Тъй, че кво ти пука?

Клайдъл хвърли поглед към чужденеца. Висок и строен, облечен в скъпи източни парцалки — или пък бяха английски? — той бе поне с десетина години по-възрастен от тях. Мъжът изглеждаше съвсем не на място, сякаш бе брадавица на носа. А и бе толкова чистичък, и то след като последната нощ бе спал на палубата. Как бе успял да остане толкова чист?

— Все пак... — подхвана отново Клайдъл, вдигна глава и срещна погледа на брат си.

— Виж, той ни измъкна от Мексико, нъл тъй, когат нямахме пукнат цент, за да се прехвърлим през границата. Пак ти казвам, че се радвам дет успяхме да се върнем у дома. Тук човек може да се изплюе, без някой тутакси да се обиди. Длъжници сме му, Клайдъл, и по тоз въпрос няма две мнения. Да не би онези момчета да се опъват? Амчи туй си е просто работа, за Бога!

Когато Дуейн започнеше да говори с този тон, по-малкият му брат знаеше, че е по-добре да мълчи. Само щеше да го накара да се впусне в обяснения защо вършат нещо. Обирите на пощенските коли не беше чак толкова лошо; нито пък кражбите на добитък. Разбира се, шумните свади и свиванията бяха нещо съвсем нормално, когат правеха удар в някой град. Клайдъл може и да не беше съгласен с онази работа с банката, но въпреки това беше участвал.

Обаче копоите на шерифа ги бяха погнали и едва не ги спипаха.

Успяха да се скрият в Мексико, където най-после бяха в безопасност, докато някаква опърпана банда от планински разбойници не ги остави без пукнат цент. Едва отърваха кожата си. Англичанинът беше като изпратен от Бога, появявайки се, когат двамата братя вече

бяха стигнали дъното, тъй да се каже. Бяха се хванали на работа само за единия хляб и покрив на главата в мръсната пивница, а дори не разбираха проклетия им език. Бяха минали месеци и Клайдъл вече бе започнал да мисли, че ще си умрат там.

Наистина не биваше да се оплаква или да се двоуми. Както обикновено Дуейн беше прав. Онези четири момчета, които бяха в Бисби, двама от които им бяха съдружници в кражбите на добитък и ги познаваха от Мексико, дори не мигнаха, когато им се каза какво трябва да направят. Клайдъл бе единственият, който смяташе, че не е редно да се убива жена. Освен това му се повдигаше от начина, по който бе решено да я очистят. Разбира се, нещата можеше и да не се развият по плана, пък и той не беше един от двамата, които трябваше да я довършат, ако скалата не я размаже. Парче олово бе много по-чист начин да пратиш някого на онзи свят. Но той беше от четиримата, които трябваше да бутнат камъка от склона, и затова изтръпна, когато единият от мексиканците, който бе останал на пост, за да наблюдава появата на жертвата, им даде знак да се приготвят.

Елиът Стийл отвори капака на джобния си часовник, за да види колко е часът. Скоро щеше да стане обяд. Както обикновено херцогинята закъсняваше. Но тази жена винаги успяваше да направи нещо, което да обърка добре обмислените му планове. Защо смяташе, че този път ще бъде по-различно? За щастие часът не бе толкова важен. Имаше само една пътека, по която тя можеше да мине. Нямахше къде да отиде, освен да продължи напред и да попадне право в капана му.

Колко пъти вече си бе казвал същото и въпреки това тя все успяваше да му се изплъзне. Сякаш сам Бог бдеше над това момиче. Как иначе щеше да се измъкна от капаните, които ѝ залагаше?

Елиът бе добър в работата си или поне си мислеше, че е такъв, докато не го нае херцогът на Итън. През годините бе направил малко състояние, служейки на различни благородници и вършейки всякаква работа, независимо колко мръсна бе тя. Наистина бе добър в занаята си. А това, което искаше Морис Флеминг, бе наистина много просто. Само да намери момичето и да го върне в Англия, където можеше да има пълен контрол над него и парите, му, а това бе всичко, което англичанинът искаше.

Елиът имаше контакти в различните страни, хора, които се занимаваха със същата работа. Знаеше всичко относно наемането на евтини помощници, които не задаваха излишни въпроси и вършеха това, което им се заповядаше. Работата не би трябвало да отнеме повече от няколко месеца, само колкото да открие в кое пристанище ще пусне котва „Джосел“. Обаче бяха изминали вече две години и херцогът продължаваше да плаща всички разходи на Елиът, а хората му само веднъж бяха успели да се доберат до нея.

И това бе направо невероятно, защото никак не бе трудно да я забележи човек, където и да отидеше — ако не кораба ѝ, то големия ѝ антураж, състоящ се от карети, товарни фургоци и пазачи на коне. Това не бе керван, който можеше да остане незабелязан, а и тя никога не се бе опитвала да го прикрива, да го сменя или да го остави зад себе си. Каретата ѝ бе голяма и удобна, боядисана в светлосиньо, и бе теглена от шест сиви чистокръвни кобили. Освен това върху вратите отдалеч се виждаше херцогската корона, така че никой не можеше да я сбърка.

И макар много пъти да я бе откривал, никога досега не можа да се добере до нея. Малката ѝ армия от слуги и пазачи правеше работата почти невъзможна, а тя никога не се отделяше от тях. Единственият път, когато хората му успяха да я отвлекат, тя бе открита и спасена още същия ден. При това четирима от хората му загинаха, а нито един от нейните не бе дори ранен.

Но онези дни бяха свършили. Тя вече бе станала пълнолетна и Флеминг не можеше толкова лесно да убеди съда да му даде попечителство. Тя вече не му бе нужна и той не плащаше повече на Елиът разходите му за откриването ѝ. Уволни Елиът, който беше загубил две години за нищо.

Той съвсем не бе от хората, които биха приели подобен провал само с едно безгрижно свиване на раменете. За нищо на света!

Сега щеше да убие червенокосата кучка не само за удоволствие, но и заради чувството за малоценност, което го бе накарала да изпита. Освен това тя бе съсипала репутацията му на човек, на когото може да се разчита да свърши възложената работа. И когато осведоми херцога, че е свършил работата си и че се е погрижил тя да не остави никакво завещание, за да може Флеминг като единствен роднина да предяви претенции за богатството ѝ, Елиът най-последно щеше да се почувства удовлетворен.

Не го интересуваше колко време ще му отнеме, нито колко от собствените си пари щеше да изхарчи, щеше да направи всичко необходимо, за да постигне целта си. А и да я убие бе много по-лесно, отколкото да я отвлече. Фактът, че на два пъти бе опитвал и двата пъти се бе провалял, бе доказателство, че късметът още не я бе изоставил.

Дори проклетите страни, които избираше да посети, бяха удобни за целта му. Например Мексико бе идеална страна, или поне той така смяташе; голяма и рядко населена извън градовете, километри дива пустош, където едно убийство можеше да не бъде открито с дни, а даже и седмици. А херцогинята, улеснявайки го, постоянно разполагаше лагера си наскоро пустошта. Това бе идеална възможност да атакува със сила, да наеме цяла армия, която да се справи с хората ѝ. А наемането на армия щеше да бъде лесно и евтино — ако това бе за някаква друга цел. Но бе почти невъзможно да откриеш мексиканец, който да се съгласи да убие жена. Проклетницата отново го бе победила, при това без да си мръдне пръста, само заради характера на мексиканците.

Тогава бе попаднал на Дуейн и Клайдъл Оуен — двама американци, стигнали до дъното. Елиът веднага разбра, че са готови на всичко, за да се измъкнат от онази дупка. Изпрати ги през границата и те се върнаха с още четирима други отчаяни главорези. Уговориха се да се срещнат в миньорския град Бисби, където вчера пристигна и Елиът. Той прекара деня като яздеше по тясната пътека и избираше най-подходящото място за засадата.

Мястото не бе толкова идеално, както се бе надявал: беше почти в края на планината, където стръмните склонове се прорязваха от тясна пътека. Имаше дървета, които биха могли да спрат преобръщащата се карета. Разбира се, беше малко вероятно да се случи подобно нещо. В тази част пътеката малко се разширяваше и огромният камък щеше да падне с всички сили точно върху каретата и щеше да я затисне.

Ако разполагаше с достатъчно време, щеше да премести проклетата скала в някое по-удобно място, където да се заклеци между двете стръмни урви и да направи пътеката непроходима за коне или карети. Може би щеше да остави херцогинята да се промъкне пеш, за да си достави удоволствието да я убие със собствените си ръце. Но както в момента бе планирал нещата, дори и скалата да не изпълни

още предназначението си и да не се стовареше върху първата карета, пътеката щеше да бъде блокирана. Така останалата част от ескорта щеше да остане зад скалата, а хората на Елиът щяха да ги задържат за известно време. Херцогинята щеше да се озове сама от другата страна на скалата и двама от наемните убийци щяха да се промъкнат и да се погрижат за нея.

Вече чуваха тропота на приближаващите коне.

— Колко ездачи имаше начело на колоната? — попита Елиът единия мексиканец.

— Шестима, сеньор.

Елиът кимна. Трябваше да знае, че пазачите няма да изменят на навиците си само защото пътеката бе твърде тясна и неудобна. Отпред винаги яздеха шестима, а други шестима — зад каретата. Разширението на пътеката бе много удобно, защото даваше възможност на ездачите да минат покрай каретата, когато мексиканците започнат стрелбата, за да отвлекат вниманието им към задната част на кервана. Нямахше да могат да направят нещо, ако не се върнат назад, за да проверят какво става. Беше малко вероятно да улучат и шестимата, преди да успеят да се прикрият. И ако каретата избегнеше удара от скалата, щяха да останат достатъчно пазачи, за да я защитят.

— Върни се на поста си — заповяда Елиът на мъжа — и чакай сигнала за действие.

Дуейн го изпрати с поглед и презрителна усмивка изкриви устните му.

— Не си казал на мексиканеца, че тя ще трябва да умре, нъл тъй?

Англичанинът изгледа студено по-възрастния от двамата братя Оуен. Едно от правилата му бе да обяснява колкото може по-малко на хората, които наемаше. Затова сега не виждаше никаква причина да споделя намеренията си с мексиканците, както не бе казал нищо и на онзи мексиканец, когото бе наел да отклони херцогинята от главния път, за да бъде принудена да мине по този.

— Точно така — отвърна той.

Елиът се извърна, за да проследи с поглед мексиканеца, който бързаше към издадения ръб на склона, където трябваше да се скрие. Това място бе наистина идеално. С двете издатини, като горната се прикриваше от долната, беше изключително подходящо за засада.

Дори имаше пътека, която водеше към другата страна на склона, където бяха скрили конете си. И тези, които се намираха отдолу, нямаха никакъв шанс, защото двете отделни пътеки се съединяваха чак в подножието на планината от тази страна. Пътеката, водеща надолу от другата страна на склона, се свързваше с предпланината откъм западната страна, но конете не можеха да маневрират нито нагоре, нито надолу.

Скоро... много скоро ще може отново да продължи с живота си. Този път нищо не можеше да се обърка. Нищо. Най-сетне късметът щеше да е на негова страна.

Придвижи се към своята позиция, откъдето се откриваше чудесна гледка към пътеката. Вече виждаше конниците начело на кавалкадата и сър Паркър Греъм, капитана на охраната, който както обикновено яздеше най-отпред. Елиът знаеше имената на всичките й хора, бе запознат и със семейните истории на повечето. Беше разговарял с тях, беше ги черпил, а докато бяха в Египет, почти бе успял да съблазни онази глупава френска камериерка Бабет. Най-голямото му предимство бе, че те нямаха никаква представа кой е той и как изглежда. Никога не ги приближаваше, освен ако не бяха сами, и никога не разговаряше с един и същи човек в различен град или страна. По този начин нямаше да го заподозрат.

— По-добре да се приготвим, господа — тихо рече Елиът на мъжете зад него.

Лежеше върху лявата страна на скалата. Искаше със собствените си очи да види успешния завършек на плана си. Огромната скала бе надвиснала върху самия край на склона. Те я бяха измъкнали от хватката на планината и сега им оставаше само да я бутнат.

Четиримата мъже бяха сложили ръце върху камъка, готови всеки миг да го бутнат. Елиът изчака предните пазачи да минат и конете на каретата да бъдат точно отдолу и тогава даде сигнал на мексиканеца да действа. Дуейн се присъедини към него с револвери в ръцете, макар че единият не бе готов за стрелба. Последният от наемниците извади огледалце и с него даде сигнал на мексиканеца.

— Искам да се очисти кочияшът на каретата, преди да удари спирачката — повтори нареждането си Елиът. — Той ще спре каретата, когато предните конници започнат да се обръщат, за да проверят

стрелбата отзад, но независимо дали вече ще са минали покрай каретата или не, трябва да се попречи на кочияша да удари спирачките.

— Няма проблем — ухили се Дуейн и се взря в едрия мъж, който седеше на капрата. — Не мож да пропусна толкоз голяма мишена.

Елиът видя, че днес каретата се управляваше от един от конярите на херцогинята. Жалко, че не беше испанецът. Онзи мъж бе истински магьосник с ножовете и в Ню Йорк бе убил един от хората му, когато го хвана да бърника из каретата на херцогинята.

Пазачите тъкмо минаваха. Още малко и...

— Подай сигнала! — заповяда през рамо англичанинът. Чакаше напрегнато затаил дъх. Първата двойка коне вече бе минала, а в момента минаваше втората. Проклятие, ако онзи мексиканец...

В този миг чуха изстрела. Чуха го и пазачите долу. Понечиха да обърнат конете, но Греъм нареди да се върнат само двама. Всички карети и фургони спряха. Разнесоха се викове — пазачите искаха да узнаят какво става. Кочияшът на първата карета се изправи и погледна назад.

Третата двойка коне в момента се намираше точно под огромната скала.

Разнесоха се още два изстрела. Останалите четирима пазачи започнаха да маневрират покрай каретата откъм едната страна на склона — единственото възможно място, където можеха да обърнат конете си.

Греъм спря, без съмнение, за да успокои херцогинята. Докато го наблюдаваше, Елиът не видя кочияша, който бе посегнал към спирачката, но Дуейн го видя. Проехтя изстрел и кочияшът изпусна юздите и се свлече от капрата. Падна точно пред коня на Греъм, който се изплаши и се изправи на задните си крака. Кочияшът се стовари на земята недалеч от третата двойка коне; те се опитаха да се вдигнат на задните си крака, но не можаха, изцвилиха и препуснаха напред.

— Сега! — изкрещя Елиът, после яростно изруга. Огромната скала се стовари върху по-долната издатина, разцепи се на две и посипа облак прах върху бързо отминаващата карета.

Той скочи на крака и едва не бе улучен. Пазачите вече отвърщаха на стрелбата.

Двамата мъже, които трябваше да се спуснат от втората издатина и да се доберат до каретата, стояха там и чакаха нови заповеди.

— Вземете конете си и елате там, където свършват двете пътеки — нареди им Елиът. — С нейния проклет късмет каретата сигурно ще стигне до подножието на планината и дори няма да се обърне. Последвайте я с пълна скорост, спрете я, ако се наложи, но се погрижете никой вътре в нея да не остане жив. Никой.

ГЛАВА 5

— Ванеса, Ванеса, добре ли си?

— По-късно можеш да ме питаш. Точно сега не мога да ти отговоря.

Джоселин лежеше на пода, по-точно върху вратата на каретата. След ужасното препускане, което сякаш нямаше край, каретата се преобърна на една страна. Когато започна да се накланя, Джоселин падна върху вратата. Ванеса бе останала на седалката, която в момента се намираще точно над главата на приятелката ѝ.

Двете се надигнаха едновременно. Ванеса изпъшка, а Джоселин изръмжа.

— От това приключение навярно ще ни останат синини — промърмори херцогинята.

— Така ли мислиш? — попита Ванеса. — Имам чувството...

— Ти си ранена — разтревожи се Джоселин, като видя как графинята притисна длан към главата си.

— Само малка цицина. Опитвам се да се хвана за нещо, но ръката ми се изплъзва.

— Обърни се и си подпри гърба на седалката. Тя е по-мека от стената.

Джоселин ѝ помогна, после се изправи на колене. Двете жени представяваха жалка гледка: дрехите им бяха смачкани, а косите им — разрошени. Джоселин видя, че приятелката ѝ се намръщи от болка, опипвайки цицината на главата си.

— Как мислиш, какво стана, Вана?

— Мисля, че Джон Лонгноуз отново се е заел със старите си номера.

— Наистина ли? — Херцогинята замислено прехапа устни. — Но как е успял да ни изпревари? Откъде би могъл да знае по кой път ще минем?

Ванеса остана със затворени очи.

— Ние не пътувахме много бързо, докато прекосяхме Мексико, скъпа моя. Той е разполагал с достатъчно време, за да ни изпревари. А след като явно е знаел къде точно отиваме, вече започвам да изпитвам съмнения относно изчезването на нашия водач. При това големи съмнения. Много удобно, нали, да ни изведе право на тази тясна планинска пътека?

— Жалък предател!

— По-скоро е бил от хората на Лонгноуз, мила моя. Ако си спомняш, той сам дойде да ни предложи услугите си, ние не сме го търсили. Освен това познавам английската реч, а този, който преди малко извика: „Сега!“, със сигурност бе англичанин. Все пак какъв бе онзи грохот и какво ли се срути?

— Нямам представа. По-скоро се питам какво ли е станало е кочияша?

Ванеса въздъхна.

— Наистина не мисля, че е бил с нас по време на това лудо препускане, защото иначе щяхме да го чуем да крещи на конете, дори и да не може да ги спре. Онзи изстрел прозвуча твърде отблизо...

— Дори не си го и помисляй! — остро я прекъсна Джоселин. — Ако не е бил с нас, навярно просто е паднал от капрата.

— Сигурно — отвърна приятелката ѝ. Много скоро щяха да разберат какво се бе случило. — Обаче мисля, че сме загубили и конете.

Джоселин вече бе почувствала разликата в движението на каретата и затова не оспори думите ѝ.

— Ще ги намерят — уверено рече младата жена. — Както и нас. А междувременно...

Ванеса отвори очи и видя, че херцогинята се изправя на крака.

— Къде отиваш?

Застанала до едната врата, Джоселин осъзна, че главата ѝ не стига до другата.

— Искях да видя как можем да се измъкнем оттук, но дори и да успеем да отворим тази врата...

— Не си прави труда, Джоселин. Нашите хора много скоро ще дойдат... — Не довърши, защото чуха тропота на приближаващ кон. — Виждаш ли? Не се наложи да чакаме дълго.

Конят внезапно спря, навярно бе някой от пазачите, без съмнение сър Паркър Греъм. Той бе изключително усърден в работата си, а освен това имаше слабост към Джоселин и винаги се разстройваше, когато Лонгноуз правеше опити да се добере до нея.

След малко каретата изскърца, докато спасителят им се качваше върху покрива ѝ, после едната врата бе повдигната и с трясък се отвори. Светлината, нахлула през отворената врата, заслепи Джоселин. Тя примигна, но когато отново отвори очи, успя ясно да различи силуета на мъжа, но не го позна.

— Паркър?

— Не, госпожо — разнесе се дълбок и провлачен глас.

Ако бе казал още нещо, Джоселин нямаше да се огледа трескаво за дамската си чантичка, където държеше малкия си пистолет, който бе купила в Ню Орлийнс. Разбира се, докато я открие, скрита под кутиите с шапки и връхни дрехи, непознатият можеше спокойно да я застреля.

Когато мъжът заговори отново, в гласа му прозвучаха нетърпеливи нотки:

— Искате ли да излезете от там или не?

— Не съм сигурна — отвърна тя и отново погледна нагоре. Искаше ѝ се да може да види нещо повече от един тъмен силует на фона на отворената врата.

Как можеш да попиташ някого дали не възнамерява да те убие? Но щеше ли да им предлага да излязат навън, ако имаше намерение да ги застреля? Нищо не му пречеше просто да го направи, без много приказки. От друга страна, може би изпълняваше заповедите на Лонгноуз да ги отведе при него. Не смееше да се надява, че е просто някой непознат, минаващ наблизно.

— Може би ще ни помогнете, сър — намеси се Ванеса, — ако ни кажете кой сте и какво правите тук.

— Видях конския ви впряг да се носи към реката и предположих, че животните са се освободили от каретата, макар че досега не съм виждал подобни коне да теглят карета.

— И просто сте решили да разберете какво е станало? Не сте съдружник с един англичанин?

— Не съм съдружник, както го казахте, с никого, госпожо. Господи, защо са всички тези въпроси? Или искате да излезете навън, или не. Разбирам, че сигурно ще си изцапате ръцете, като хванете

моята, за да ви помогна да се измъкнете — нетърпението в гласа му се примеси с горчивина, — но не смятам, че в момента имате друг избор... освен, ако не искате да изчакате някой друг да мине оттук.

— Съвсем не — заяви с облекчение Джоселин, сигурна, че непознатият няма намерение да им причини зло. — Малко прах винаги може да се измие с вода — усмихна се тя, не разбрала значението на думите му.

Отговорът ѝ толкова го изненада, че той не улови веднага ръцете, които тя протегна към него. Тогава осъзна, че тя всъщност не може да го види. Като го стореше, много бързо щеше да промени мнението си. Щеше да бъде щастлив, ако получеше поне едно „благодаря“ за помощта си.

Джоселин ахна леко, когато я хванаха и повдигнаха. Намери се седнала върху каретата, а краката ѝ продължаваха да се люлеят през отворената врата. Засмя се на лекотата, с която стана всичко, и погледна към Ванеса, която още не бе помръднала.

— Идваш ли, Вана? Наистина е много, лесно.

— Ще остана тук, ако нямаш нищо против, мила моя. Предпочитам да изчакам, докато изправят каретата... ако това може да стане внимателно. Може би дотогава това ужасно главоболие ще ми попречине.

— Много добре — съгласи се приятелката ѝ. — Сигурно сър Паркър много скоро ще ни открие. — Огледа се, но спасителят ѝ бе застанал точно зад нея. Надигна се и му заговори: — Тя не иска да излезе. Разбирате ли, удари си главата и не се чувства... съвсем добре... — замълча. Никога не бе изпитвала подобно чувство на благоговение, откакто за пръв път зърна египетските пирамиди. Разбира се, сега имаше разлика, защото реагираха по-скоро сетивата ѝ, а не само очите. Сякаш за миг цялото ѝ тяло бе обхванато от непознати досега усещания — дишането ѝ се ускори, сърцето ѝ заби учестено. Всичко това бяха белези на страх, макар че тя не се чувстваше ни най-малко уплашена.

Той отстъпи назад, тя не разбра защо, но това ѝ даде възможност да го разгледа по-добре, защото непознатият бе невероятно висок. Първото ѝ впечатление бе, че е необикновено красив. От него се излъчваше непреодолима сила, както и нещо непознато, тъмно и опасно. Косата му бе черна като катран, права и стигаше до невероятно

широките му рамене. Кожата му бе с цвета на тъмен бронз, чертите на лицето — ястребови, носът — прав и изсечен, очите — хлътнали под ниските и склучени вежди, а устните бяха добре очертани. Брадичката му бе твърда и квадратна.

Тялото му беше дълго и мускулесто. Носеше странен кожен жакет с дълги ресни, високи ботуши до коленете, без токове, изработени от същата кожа и по краищата също украсени с ресни. По време на пътуването си в Мексико Джоселин бе свикнала с револверите, които мъжете носеха отстрани на бедрата си, така че неговият не я изненада. Не я учуди и шапката с широка периферия, която скриваше очите му, така че тя не можа да определи цвета им, но със сигурност можеше да каже, че не са тъмни.

Панталоните му бяха тъмносини и прилепваха като втора кожа към добре оформените му крака. В това също нямаше нищо необичайно. Но той не носеше риза. Виждаше се гладката му бронзова кожа. Нямаше никакви косми по гърдите и плоския корем, което, доколкото знаеше, бе доста необичайно. Разбира се, тя едва ли знаеше много за американците, както и въобще за мъжкото тяло.

Обаче никога не бе срещала друг като този мъж. Смуглата му красота я изнервяше.

— Винаги ли се разхождате... полуоблечен?

— Това ли е всичко, което имате да ми кажете, госпожо?

Тя усети как страните ѝ пламват.

— О, мили Боже, моля ви не приемайте думите ми като обида. Сама не разбирам как изрекох този въпрос... Обикновено не съм толкова нахална. — Едно високо „Ха!“ долетя откъм каретата и Джоселин се усмихна. — Предполагам, че графинята не е съгласна с мен и може би е права. Навярно откровеността ми в повечето случаи се възприема като грубост.

— Както и задаването на глупави въпроси — промърмори мъжът, обърна се и скочи на земята.

Джоселин се намръщи, докато го наблюдаваше как пристъпва към коня си — красиво и едро животно, каквото тя никога не бе виждала досега, с черно-бели петна по задницата и хълбоците. Щеше да ѝ достави удоволствие да разгледа коня по-отблизо и дори да го поязди, но в момента бе обезпокоена от явното намерение на мъжа.

— Не ни оставяте, нали?

Той не се обърна.

— Споменахте, че много скоро някой ще дойде. Така че не виждам никаква причина...

— Но вие не можете да си отидете! — разтревожено възкликна тя, макар да не бе сигурна защо. — Вие дори не ми дадохте възможност да ви благодаря. А и как ще слеза на земята, ако не ми помогнете?

— По дяволите — чу го да казва и страните ѝ се изчервиха. — Добре, скачайте.

Тя погледна към протегнатите му ръце и не се поколеба. Той вече бе доказал силата си. Нито за миг не си помисли, че може да я изгърве, когато се хвърли в ръцете му. И той не го направи. Той я пое и след това веднага я пусна. Отново се извърна.

— Не, почакайте. — Джоселин протегна ръка, но той като че ли не я забеляза, така че тя прихвана полите си и го последва. — Наистина ли бързате толкова много, че трябва да тичате?

Почти връхлетя върху него, когато той внезапно спря. От устните му се отрони проклетие, той рязко се извърна и я изгледа свирепо.

— Вижте, госпожо, така се случи, че оставих багажа си, в това число и ризата си, на брега на реката, където възнамерявах да се изкъпя, преди да вляза в града. В тази страна не можете просто така да захвърлите вещите си и да очаквате да ги намерите, когато се върнете.

— Ще ви възстановя всичко, което може да загубите, но моля ви, не ни оставяйте още. След като хората ми още не са дошли, навярно са били принудени да останат в планината зад нас. Ние наистина се нуждаем от вашата...

— Вие сте оставили съвсем явна следа, която лесно може да бъде проследена, госпожо.

— Да, но ние бяхме разделени, когато някакви мъже ни нападнаха, мъже, които възнамеряваха да ми сторят зло. Нищо чудно да се появят преди моите хора да ни открият.

— Вашите хора?

— Да, моята свита. — След като думите ѝ явно не разсеяха недоумението му, тя добави: — Моите пазачи и слуги, тези, с които пътувам.

Той я огледа от главата до петите. Забеляза кадифената ѝ пола и измачканата копринена блуза — дрехи, които бе виждал да се носят

единствено на Изток. После очите му се насочиха към елегантната карета. Не се срещаха много често подобни разкошни екипажи.

Когато видя преобърнатата карета, не бе очаквал вътре да има жени, особено жени като тези, едната от които беше някаква графиня. Дали не бяха благороднички или нещо подобно? Каквито и да бяха, едно бе сигурно — не бяха от тази страна. А и тази жена с пламтящите коси и... Господи, очите ѝ бяха по-светли и от току-що разлистени пролетни листа. Още щом я зърна и отново изпита предишната горчивина. Но това не намали сексуалното привличане. Изплаши се до смърт, защото бе забравил за тези чувства.

— Коя точно сте вие, госпожо?

— О, извинете ме. Трябваше веднага да се представя. Аз съм Джоселин Флеминг — отвърна тя. Нямаше смисъл да използва фалшиво име, след като Лонгноуз и без това беше по петите им.

Той се втрени в протегнатата ѝ ръка. Остана така известно време и тя се принуди да я отпусне.

— Може би по-правилно бе да попитам каква сте вие?

— Моля?

— Вие сигурно сте една от онези богати миньорски съпруги от Тумбстоун, така ли е?

— Не, съвсем не. От няколко години съм вдовица. Ние току-що пристигнахме от Мексико, макар че сме тръгнали от Англия.

— Искате да кажете, че сте англичанка?

— Да. — Усмивката ѝ подсказваше, че неговият английски доста се различава от нейния. Въпреки това го разбираше отлично и дори харесваше леко провлачения изговор на думите. — Предполагам, че вие сте американец?

Досега не бе чувал някой да се изразява така. Обикновено хората се свързваха с щата, в който живееха, а не със страната. Сега той също разпозна акцента ѝ, тъй като бе срещал неколцина англичани по време на пребиваването си на Изток. Нейната националност обясняваше факта защо тя не се притеснява да го докосне. Явно не бе прекарала достатъчно време на Запад, за да е наясно какъв е той. Тялото му отново се напрегна.

За миг си помисли да не ѝ казва. Вероятно никога повече нямаше да я види, така че защо да издига помежду им преградата, с която отдавна вече бе свикнал? Защото се нуждаеше от тази преграда.

Привличането, което изпитваше към нея, бе прекалено опасно. За да предотврати всякакви грешки, се обличаше така, че дрехите му ясно да показват какъв е произходът му.

— Роден съм в тази страна, но тук ме наричат по различен начин, госпожо. Аз съм мелез.

— Колко интересно — отвърна тя. Забеляза, че в тона му отново се прокрадна горчивина. — Звучи ми като нещо, което е свързано с отглеждането на животни и кръстосването им. Какво общо има това с хората?

Той се вторачи за миг в нея, сякаш бе полудяла. После рязко отвърна:

— По дяволите, какво си мислите, че може да има с хората? Това означава, че аз съм само наполовина бял.

Тонът му я накара да се поколебае за миг, но все пак попита:

— А другата ви половина каква е?

Той отново ѝ хвърли поглед, който ясно показваше, че навярно трябва да я затворят в лудница.

— Индианска — процеди той. — В моя случай аз съм от племето на шайените. И ако досега не сте били уплашена, това вече би трябвало здравата да ви стресне.

— Защо?

— По дяволите, би трябвало да научите нещо за една страна, преди да я посетите!

— Но аз винаги го правя — отвърна тя, учудена от гневния му тон. — Знам доста неща за тази.

— В такъв случай трябва да сте пропуснали онази част, в която се казва, че индианците и белите са заклетии врагове — презрително заяви той. — Попитайте в следващия град, в който пристигнете. Най-подробно ще ви обяснят защо не бива да стоите сега тук и да разговаряте с мен.

— Ако имате нещо против белите, както ги наричате, това няма нищо общо с мен, нали така? — невъзмутимо отвърна тя. — Аз не съм ваш враг, сър. Мили Боже, как можете дори да допуснете, че бих могла да бъда, когато изпитвам дълбока благодарност за навременната ви помощ?

Той поклати глава, после устните му се изкривиха в някакво подобие на усмивка.

— Отказвам се, госпожо. Ще разберете по-добре, ако останете по-дълго в тази страна.

— Това означава ли, че вече можем да бъдем приятели? — Той изръмжа и Джоселин додаде: — Вие още не сте ми казали името си.

— Колт Тъндър.

— Колт, като револвера ли? Доста необичайно да те кръстят на револвер.

— Е, Джеси притежава доста необичайно чувство за хумор.

— Джеси вашият баща ли е?

— Дъщеря е на моя баща, макар че нито един от двамата ни не го знаеше допреди няколко години. Преди да разберем за кръвното си родство, тя бе моята най-добра приятелка.

— Колко интересно. Да разбирам ли, че в такъв случай Колт Тъндър не е истинското ви име? На мен доста често ми се е случвало да използвам фалшиви имена, макар че сега вече не е необходимо, щом преследвачът ми отново ме откри.

Нямаше да я попита. Макар че изгаряше от желание да узнае, нямаше да го направи. Колкото по-малко знаеше за нея, толкова по-скоро щеше да я забрави... Господи, ако въобще успееше. Тези коси, подобни на пламъци. И тези очи. По дяволите, защо продължаваше да го гледа така, сякаш бе привлечена към него?

Тя му каза още нещо, ала той не чу нито дума, защото тя пристъпи по-близо и сложи ръка върху неговата. Докосването ѝ накара сърцето му да забие учестено. Събуди у него представи, за които не смееше дори да помисли. По дяволите, тази жена си играеше с огъня.

Изстрелът събори шапката му и разруши магията. Той се извъртя и стреля светкавично. Единият от мъжете, който се носеше с бясна скорост към тях, се просна в праха, но кракът му остана закачен за стремето. Другият изтърва револвера си, когато куршумът го улучи в дясното рамо. Обърна коня си и препусна обратно натам, откъдето бе дошъл. Колт не го спря. Не застрелваше хората в гръб.

Останалият без ездач кон продължи да се носи към тях.

Най-лесният начин да го спре, бе да го възседне, което и стори.

Джоселин бе видяла какво ли не, но все още не можеше да повярва на очите си колко бързо Колт Тъндър измъкна револвера си от кобура и стреля. Досега не бе виждала някой да възсяда препускащ

кон. Най-смайващото бе, че мъжът не падна по лице, а просто вплете ръка в гривата на животното и се метна върху седлото.

Все още потресена от видяното, Джоселин отвърна на разтревожения въпрос на Ванеса, че е добре, и забърза към коня, който вече бе овладян. Стигна до него тъкмо когато Колт скочи на земята и се наведе, за да освободи крака на мъжа от стремето. От устните му изригна поток от цветисти ругатни. Младата жена видя, че мъжът е с прекършен врат и е мъртъв, макар че куршумът на Колт само бе одраскал слепоочието му.

— Копелето се наведе — презрително отбеляза Колт и се изправи на крака.

— Някъде конкретно ли се целехте?

— В дясното рамо. Това е най-лесният начин да обезоръжиш някого, който се носи към теб. Познавате ли го?

Впи настойчив поглед в лицето ѝ, който сякаш проникна до дъното на душата ѝ. Без сянката, която хвърляше широката периферия на шапката му, тя видя, че очите му не са черни, а яркосини. Дъхът ѝ секна и тя сведе поглед, преди да му отговори.

— Не, никога досега не съм виждала този мъж, нито пък другия. Обаче не се съмнявам, че са наети от Джон Лонгноуз. Той има навик да използва местни хора, които да му вършат мръсната работа. Изглежда не само ми помогнахте, но и спасихте живота ми.

— Лейди, няма разумен мъж, който да иска да ви убие. Има много неща, които един мъж би пожелал да направи с вас, но убийството не е сред тях.

Последните думи бе изрекъл, докато се обръщаше да вдигне шапката си, но тя ги чу и отново се изчерви. Не бяха много мъжете, които я намираха за привлекателна, но тя добре разбираше, когато някой я хареса. Ала с този мъж не бе така. Той я бе гледал намръщено, беше ѝ крещял и изглежда, искаше час по-скоро да се махне, за да не я види никога повече. Затова за нея бе истинска изненада, че може би е привлечен от нея, ако, разбира се, забележките му можеха да се приемат за комплименти.

Тя побърза да го последва и започна да му обяснява:

— Знаете ли, той се опитва да ме убие само през последната година. Преди това целта му беше да ме върне в Англия. Това е доста

дълга история. Аз от три години бягам от този мъж и честно да си кажа вече съм уморена от това криене.

Той изтупа шапката си в бедрото, нахлупи я на главата си си и леко я накриви на една страна.

— Това не е моя работа, мадам.

— Не, разбира се, че не е. А и аз не бих се осмелила да ви досаждам с проблемите си, особено след всичко, което вече направихте за мен.

Той я изгледа равнодушно, сякаш смяташе, че думите ѝ са напълно излишни.

— Радвам се да го чуя — сухо отвърна мъжът.

— Още не съм свършила, господин Тъндър.

— Вижте, няма нужда да се обръщате към мен с „господин“. Казвайте ми Колт или Тъндър. Отговарям и на двете.

— Както желаете. Но както вече казах, не можех да не забележа колко умело си служите с револвера.

— Умело си служиш? — ухили се той. — Лейди, наистина, имате доста забавен начин да кажете, че чайникът е черен.

— Моля?

— Няма значение. И какво от това?

— Какво от това? О, да. Случайно да имате желание да бъдете нает?

— Искате Лонгноуз да бъде убит?

Начинът, по който го изрече, я обезпокои.

— Не, само да го заловите и да го предадете на официалните власти на тази територия. Той е търсен в Ню Йорк за убийството на моя адвокат.

— Вашият какво?

— Моят американски адвокат.

— Защо е убил вашия адвокат?

— Предположихме, че нещастният човек го е заварил в кабинета си, докато се е опитвал да открадне моето завещание, което бях направила същия ден. Според съдружника му това е единственият документ, който е липсвал от кабинета. Освен това има неколцина свидетели, към които се е обърнал, за да го упътят към адвокатската кантора. Всички се кълнат, че човекът, който ги е разпитвал, е бил англичанин. А и това не е първото ми завещание, което изчезва.

— Струва ми се, че вие имате нужда от високоплатен ловец на хора, мадам, а аз не съм такъв. А още по-добре ще бъде да докладвате за случилото се на шерифа в Тумбстоун, където ще се наложи да откарате трупа. Нужно е само да кажете името на онзи приятел и да го опишете.

— Но аз не знам името му, нито пък имам представа как изглежда. — Той се намръщи и младата жена бързо добави: — Джон Лонгноуз е името, с което го наричам. Всичко, което знам за него, е, че е англичанин.

— Е, малко вероятно е наоколо да има и друг англичанин, но човек никога не знае. Виждал съм и други да минават, така че може да се сбърка. В такъв случай най-добре е да се скриете някъде и да чакате той да ви открие. Казахте, че имате пазачи?

— Да, но.

— В такъв случай не се нуждаете от още един.

Преди да осъзнае, че той ѝ отказва, револверът му отново изгърмя. Джоселин се извърна и видя една дълга змия, вече без глава, която продължаваше да се гърчи. Младата жена потръпна от ужас, като видя колко близо зад нея е било влечугото. Тя не бе чула, нито пък бе усетила опасността. Не се била нуждаела от още един пазач? Той току-що доказва обратното.

Колт я стрелна с поглед, преди да захвърли змията по-надалеч от тях. Не можеше да се отрече, че не ѝ липсва самообладание. Бяха стреляли по нея, едва не я ухапа змия и всичко това, след като каретата ѝ се преобърна. И въпреки това тя не се оплакваше и не хленчеше. Разбира се, змията я бе накарала да замълчи. Тази англичанка бе най-бързивата жена, която бе срещал. Не че имаше нещо против. Акцентът ѝ бе мек и галеше ухото му.

Той се извърна и се втренчи в облака прах, който се носеше към тях. Надяваше се да са нейните хора. Още повече, че като се имаше предвид големината на облака, можеше да се предположи, че ездачите са неколцина. За всеки случай Колт зареди револвера си.

Погледна отново към нея и видя, че тя бе измъкнала квадратно парче дантела и попиваше потта от челото си. Сладкото ухание, което се разнесе от кърпичката, отново накара кръвта му да закипи. По дяволите, тази жена наистина бе опасна. Всеки път, когато я погледнеше, по някакъв начин успяваше да стане още по-хубава и по-

желана. А щом тя го погледнеше с тези красиви зелени очи, трябваше с мъка да потиска инстинктите си. Ако я бе срещнал преди шест години, без съмнение щеше да я сграбчи в прегръдките си и да я направи своя. Но сега вече бе „цивилизован човек“ и повече не можеше да действа импулсивно.

Обаче тези инстинкти бяха твърде силни. Именно осъзнаването на този факт не му позволяваше да остане при нея и да ѝ помогне да разреши проблемите си. Щеше да бъде различно, ако тя бе съвсем сама, но по всичко личеше, че много скоро ще ѝ се притекат на помощ. В противен случай нямаше да има избор, защото никак не му харесваше мисълта, че някой иска да я нарани. Сега щеше да се тревожи за нея, докато не се увери, че е в безопасност.

— Онези хора вашите ли са?

Въпросът му я сепна, Джоселин се опитваше да измисли някакъв начин да го накара да промени решението си и да се съгласи да работи за нея. Не ѝ се искаше той да си тръгне и никога повече да не го види. Беше изключително важно да го задържи, макар все още да не разбираше защо.

Видя ездачите и разпозна сър Паркър Греъм, който препускаше начело.

— Да, това е моят ескорт, както и неколцина от слугите ми.

— В такъв случай ще ви оставя. Хората ви могат да открият избягалите коне край реката, на около километър в източна посока... ако, разбира се, някой вече не ги е откраднал.

Ако конете ѝ са изчезнали, същата участ бе сполетяла и неговите вещи.

— Благодаря ви. Сигурна съм, че лесно ще ги открият. Сигурен ли сте, че няма да промените мнението си и...

— Мадам, виждам, че към нас се е насочила една малка армия. Вие не се нуждаете от мен.

— Но ние се нуждаем от водач.

— Можете да си намерите такъв в Тумбстоун.

Джоселин стисна зъби и тръгна след него. Наблюдаваше го как приближи коня си и се метна на седлото. Очевидно не бе от мъжете, които желаеха да се наемат на някаква работа, при никакви условия.

— Къде се намира този град, за който споменахте?

— На около десетина километра направо през Сан Педро. Той е достатъчно голям, така че не можете да го пропуснете.

— А вие там ли живеете?

— Не, госпожо.

— Но вероятно ще ви видя там.

— Съмнявам се.

Не я бе погледнал, откакто се бе запътил към коня си, но сега го направи и му се наложи да се вкопчи в лъка на седлото. Разочарованието, изписано върху лицето ѝ, накара сърцето му да се свие от съжаление. По дяволите, какво искаше тази жена от него? Нима не осъзнаваше, че сама си проси белята, като го гледа по този начин?

— Наистина бих искала да размислите — изрече тя с мек и умолителен глас.

Това вече бе твърде много, особено като се имаше предвид какви чувства събуждаше у него. Трябваше час по-скоро да се махне оттук.

— Забравете за мен, лейди. Не се нуждая от подобни неприятности.

Тя не разбра, че той говори за нея, а не за проблемите ѝ. Остана да стои там, загледана след него, докато се отдалечаваше. Чувстваше се виновна, задето искаше да го забърка в една доста опасна ситуация. Беше напълно прав да ѝ откаже. Но, дяволите да го вземат, никак не ѝ се искаше да се разделят и повече да не го види.

ГЛАВА 6

Ед Шифелин бил предупреден от командира на поделението във форт Хуачука, където бе решил да се установи — област в Североизточна Аризона, населявана от дивите апачи, — че там може да намери само надгробния си камък. Старият златотърсач не обърнал внимание на предупреждението и когато направил „големия удар“ на мечтите си, нарекъл мястото Тумбстоун^[1]. Пристигнали и много други златотърсачи, но Ед Тумбстоун дал името на града, който се разраснал и процъфтял през 1877. Четири години по-късно градът вече можел да се похвали с петстотин сгради, с най-малко сто заведения с разрешителни за продаване на алкохол и с още около петдесетина публични и игрални домове, разположени на Шеста улица в източните покрайнини на града. Номерът на улицата наистина бе удивително малък, като се имаше предвид, че населението на града вече бе достигнало десет хиляди души.

Колт имаше навик да проучва града, преди да влезе в него, и бе открил всичко, от което се нуждаеше за този град, когато минаваше през Бенсън. По същия начин бе научил достатъчно за Бенсън, докато минаваше през Тумбстоун. И сега, когато го видя със собствените си очи, не можа да си обясни защо едно седемнадесетгодишно момче на път към Мексико ще се задържи на подобно място. Защото точно там се надяваше да открие Били Юинг. Силно се надяваше да намери момчето. След като преди четири месеца в Сейнт Луис попадна на следите му, а после отново ги изгуби, търпението му вече бе на път да се изчерпи. Всичко, което бе направил за Джеси...

Обаче нямаше да бъде много лесно да открие едно седемнадесетгодишно момче в толкова голям град. Осведомиха го, че в града има пет големи хотела и шест пансиона, но кой можеше да знае дали Били е използвал собственото си име? Освен това му казаха, че моментът никак не е подходящ за посещения, защото в града се очакват въоръжени сблъсъци между поставени извън закона разбойници и градския шериф и братята му.

Припомняйки си всичко това, Колт се спря по средата на Тафнът Стрийт. Как бе забравил за тази информация, докато разговаряше с онази червенокоска? Беше се запътил към Тумбстоун с твърдото намерение да изведе Били от там колкото се може по-скоро, а в същото време бе изпратил онази жена в същата посока. Дали го бе разтърсила толкова много или нарочно искаше тя да се отпрати в неговата посока? Цялата работа бе дяволски глупава. Сега щеше да се наложи да се види отново с нея и да ѝ каже, че никак не е безопасно да остава по-дълго време в града. Не, срещата с нея щеше да бъде още по-глупава постъпка. Ще изпрати Били със съобщението — само веднъж да го открие.

Смушка коня си, но в продължение на няколко минути не забеляза нищо от града. Изведнъж случайно забеляза номера на улицата и видя, че е подминал Трета улица, където смяташе да завие наляво. Спомни си, че му бяха препоръчали хотела на Флай, който се намираше на Фримонт Стрийт между Трета и Четвърта улица, така че вместо да се върне обратно, той се насочи към Четвърта улица.

Градът представляваше квадратни квартали с интересни имена на улици като Тафнът, Алън, Фримонт и Сафърд, които се простираха от юг на север. Улиците с номера от едно до седем пресичаха града от запад на изток. Колт пресече Алън Стрийт, продължи на север по Четвърта, мина покрай салона на Хафърд на ъгъла и ресторанта, където се изпълняваше канкан. От другата страна на улицата се виждаше магазин за кафе. Имаше доста заведения за хранене. Някои от по-малките градове, през които Колт бе минавал, можеха да се похвалят само с по един ресторант или странноприемница.

Между сградите имаше доста обширни пространства и той зърна една конюшня, която по-късно можеше да използва. Обаче първо трябваше да се настани, а след това щеше да обиколи останалите хотели и пансиони, за да търси Били. Затова продължи и мина покрай тенекеджийски магазин, кантора, където правеха анализ на златната руда, и магазин за мебели. Оръжейният магазин на Спангенърг бе почти в края на квартала, а на ъгъла се намираше най-големият салон в града. Там Колт зави наляво по Фримонт Стрийт и се насочи обратно към Трета улица. До салона се издигаше сградата на „Тумбстоун Нюджът“, един от двата градски вестника, а другият „Тумбстоун Епитаф“ се намираше точно отсреща.

Най-после, почти в края на квартала, видя табелата на хотела на Флай и смушка коня си. Би било прекалено да се надява и Били да е отседнал в същия хотел, така че денят му вероятно щеше да мине в търсене. С неговия късмет сигурно щеше да се наложи да посети доста салони, а там вероятността да си навлече някоя неприятност, винаги бе твърде голяма. Но в настроението, в което се намираше, почти не го бе грижа.

Били Юинг прокара нервно ръка през златистокестенявата си коса, преди да си налее още една чаша от изгарящата течност, която бар „Ориентал“ и игралният салон поднасяха като уиски. Беше затънал здравата и го знаеше, но не можеше да измисли никакъв начин да се измъкне, без да му пръснат черепа. Смяташе, че бар „Ориентал“ е последното място, където неговият нов „приятел“ би се появил, след като Уайът Ърп бе собственик на част от заведението. Едно от нещата, които току-що бе открил, бе яростната вражда, която съществуваше между братята Ърп и бандата на Клантън. Но в момента наоколо не се мяркаше никой от братята Ърп, а Били Клантън, най-малкият от братята и неговият нов приятел, все пак го бе открил.

Колко измамна може да бъде понякога външността, а и как можеше някой да се досети, че младият Клантън, който не бе на повече от шестнадесет, ако въобще имаше и толкова, вече бе един хладнокръвен убиец? Господи!

Били го бе срещнал в Бенсън и двамата решиха да пътуват заедно, след като се разбра, че на следващия ден възнамеряват да потеглят към Тумбстоун. Били бе благодарен да има за спътник някого, който добре познава областта, и още по-благодарен за работата, която му предложиха в ранчото на Клантън близо до Гейлвил. Имаше представа за работата в едно ранчо благодарение на летата, които бе прекарал в Уайоминг със сестра си, а и определено се нуждаеше от пари, след като неговите вече бяха на привършване. Но този път невежеството му му бе изиграло много лоша шега. Той се опита да се представи за нещо, което всъщност не беше, не зададе въпросите, които трябваше да зададе, и се оказа нает, но не за работа в ранчо, а като член на банда, която обираше влакове и отмъкваше говеда. Ранчото близо до Гейлвил им служеше просто за главна квартира.

Двама миньори, които работеха в главната планинска мина и които го видяха да влиза в града заедно с Клантън, веднага го осведомиха за истинското състояние на нещата. Не че той им повярва. Но всеки, когото попита след това, му каза същото. Бандата на Клантън действала в този район от години и вече имала сблъсъци с властите в Тумбстоун. Все още бяха известни под това име, макар че Стария Клантън, основателят на бандата, бе убит преди няколко месеца и сега негов заместник и главатар бе Къдравия Бил Брокъс.

Освен Бил Брокъс и тримата братя Айк, Фин и Били Клантън имаше още неколцина добре познати членове на бандата, които бяха известни размирници в Тумбстоун. Единият бе Джон Ринго, участник във войната в Тексас, преди да се присъедини към бандата, който наскоро бе убил Луис Ханкок в салона на Алън Стрийт. Франк и Том Маклори, за които често се споменаваше, също се числяха към бандата. Както и Били Клейборн, друг млад ловец на хора, който настояваше да го наричат Били Хлапето, след като истинският вече бе мъртъв. Клейборн бе убил трима души ей-така за нищо, а Айк и братята Маклори го бяха измъкнали от затвора в Сан Педро още на следващата нощ, след като го арестуваха за третото убийство.

Младият Били Клантън бе взел участие в така наречената касапница в каньона Гуадалупе, където баща му бе намерил смъртта си. Юинг бе дочул доста неща за това престъпление на семейство Клантън. Бандата нападнала керван с мулета, натоварени със сребърни слитъци, които през юли същата година пресичаха Чирикахуа, и избила деветнадесетте мексиканци, водещи кервана. Старият Клантън умрял няколко седмици по-късно, когато приятелите на зверски избитите мексиканци устроили засада на него и част от бандата му, докато се опитвали да прекарат откраднатото през същите планини. Младият Клантън избягнал смъртта, макар че според докладите участвал в кражбите на говеда, откакто навършил дванадесет години.

И тъкмо с този човек се бе свързал Били Юинг. Още не можеше да го повярва. Не знаеше как ще успее да се измъкне от това положение. Не че не се опита. Каза на младия Клантън, че е променил решението си. Но подмятанията, че е страхливец, както и начинът, по който новият му приятел държеше ръка върху револвера си, го накараха да размисли. След това се опита просто да избягва Клантън. Но утре рано сутринта трябваше да се отправи заедно с него към

ранчото. Ако не се появи на уговорената среща, дали Клантън ще тръгне да го търси? Ако се измъкне тази нощ тайно от града, дали цялата проклетата банда няма да хукне по петите му?

— Това място е истинско мъртвило, човече. Искаш ли да надникнем в „Алхамбра“ или в бърлогата на Хач?

Били огледа масите, бара и игралната зала, които бяха пълни с миньори, свършили първата си смяна. Мъртвило? Опасяваше се, че „приятелят“ му просто си търси белята, преди да напусне града.

— Още е рано и има доста време до залез-слънце — отвърна Били. — Аз само спрях тук за едно питие, преди да отида да обядвам в ресторанта „Ню Орлийнс“. Искаш ли да дойдеш с мен?

Отправи предложението само от любезност и затова си отдъхна с облекчение, когато чу отговора:

— Не съм гладен, а и ти със сигурност не си голям пияч. А и приказваш много забавно, кат някое източно конте. Не знам как не съм го забелязал по-рано. Откъде рече, че си?

— Не съм ти казал — уклончиво отвърна Били. — Има ли значение?

— Предполагам, че не... Ей, я виж там. — Клантън се изправи, а лявата му ръка погали дръжката на револвера, докато се взираше във високия непознат, който току-що бе влязъл през люлеещите се врати на салона. — Не знам дали е от апачите или от команчите, но от километър мога да подуша индианец и винаги разпознавам един мелез, когато го видя. Може би това място все пак ще живне малко...

— О, по дяволите! — изпъшка Били, дръпна надолу широката периферия на шапката си и се сниши в стола си. — О, по дяволите!

Клантън го изгледа с явно отвращение.

— Познаваш ли го, или просто те е страх от мелезите?

А всички разправяха, че брат му Айк бил най-големият фукльо в околността! На Били окончателно му писна от този Клантън, независимо дали бе убиец или не.

— Не ставай глупак, хлапе — изсъска той на по-младото и пониско момче. — Той не е от обикновените мелези, израснали сред белите. Само допреди няколко години този тук е бил истински шайенски воин. А след като е напуснал племето си, главната му задача е била да се научи как да си служи с револвера. Никога не съм виждал по-бърз стрелец от него.

Предупреждението му бе отминато с презрение, тъй като Клантън се смяташе за изключително бърз с оръжието.

— Значи го познаваш. Да не би да търси теб?

Били погледна самодоволно ухиленото лице на хлапето и отново изпъшка:

— Дори не го и споменавай.

— Но той идва право към нас.

Били вдигна глава. Две яркосини очи, по-светли от неговите, го пронизваха с хладния си блясък. Ако можеше да се завре под масата, щеше да го направи.

— Колт — измънка той.

В отговор получи кратко кимване. Колт вече не гледаше към него, а наблюдаваше Клантън, който ставаше от стола си. Преди дори хлапето да се изправи напълно, револверът на Колт бе в ръката му, сочейки му да седне обратно. Момчето се подчини. Сега очите му бяха разширени, а кръвта се бе отдръпнала от лицето му.

Били бавно се изправи, но се отпусна, когато Колт прибра оръжието си. Той все още не бе казал нито дума, а и Били не мислеше, че ще го направи, не и тук. Но по-късно...

Страните на Клантън вече бяха възвърнали цвета си и се зачервиха от гняв, че толкова лесно го бяха победили. Обаче този път не направи опит да помръдне. Въпреки това не остана и мълчалив, особено когато имаше толкова свидетели на позора му, в това число и Бъкскин Франк Лесли, бармана на Ърп. Не бе казана нито дума, но мелезът бе отправил съвсем явно послание още когато влезе в заведението.

— Не си длъжен да отиваш с него, Юинг, каквото и да си направил. Вече не си сам. Когат кажа на братята си...

— Забрави, хлапе — въздъхна по-скоро с облекчение Били. Чак сега осъзна, че появата на Колт ще го измъкне от затруднението му. Дори се усмихна на новия си приятел. — Трябва да отида с него.

— Как не, дяв...

— О, не се съмнявам, че ще си получи заслуженото — прекъсна го Били и усмивката му се разшири, преди да добави: — Разбираш ли, той ми е брат.

[1] Tombstone (англ.) — надгробен камък. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Веселото настроение на Били се бе изпарило и от усмивката му нямаше и следа, когато излезе на тротоара пред бар „Ориентал“, за да изчака Колт да се появи през люлеещите се врати. Отстъпи бързо настрана и отпусна дясната си ръка. Усети, че му прилошава. Колт Тъндър тук? Дори не се надяваше, че е просто съвпадение.

— Къде ти е конят? — рязко попита Колт.

Били се намръщи и погледна към огромния жребец, привързан пред друг салон малко по-надолу по улицата.

— Дойдох пеша от хотел „Ноубъл“, където съм отседнал.

— Тогава ела е мен.

Двамата бяха почти еднакви на ръст, но Били се чувстваше несигурен, докато се препъваше и се опитваше да върви заедно с Колт.

— Не смятах, че тя ще те изпрати да ме търсиш, Колт, кълна се, не смятах.

— Смятал си, че сама ще тръгне по дирите ти?

— Разбира се, че не! Знаех, че ще пише на Джеси, и предполагах, че тя ще помоли Чейс да ме открие. Тя винаги се е осланяла на помощта му.

— Това беше, преди той да се ожени за Джеси. Но навярно е щяла да го помоли, ако по това време си е бил у дома, но той е отсъствал. Освен това не твоята майка ме изпрати, а Джеси. Тя имаше глупостта да вярва, че за мен няма да бъде проблем да те откроя.

— Съжалявам — смутено избъбри Били.

— Преди да съжаляваш, изчакай, докато реша дали да ти съдера кожата от бой, хлапе.

Младежът потрепери. Искаше му се да бе видял изражението на Колт, когато изрече последните думи, но той продължаваше да крачи няколко метра напред и не се обърна, докато му говореше. Въпреки това не се съмняваше, че е съвсем сериозен. Затова реши, че всичко ще зависи от това доколко е ядосан. Но като се замислеше, дори и да бе видял изражението му, едва ли би разбрал нещо. Човек никога не

можеше да бъде сигурен с Колт, не и с неговата способност да прикрива чувствата си.

През изминалите години изненадите за Били следваха една след друга. Той израсна в Чикаго, отгледан от майка си Рейчъл и втория си баща, макар да не знаеше, че Джонатан Юинг не му е истински баща. Нито пък знаеше, че има сестра, докато бащата на Джеси не умря и Рейчъл не замина за Уайоминг, за да стане неин настойник. По онова време беше само на девет години и срещата му с човек като Джеси бе незабравимо изживяване. Баща ѝ я бе отгледал като момче и тя препускаше като истински каубой из ранчото, което ѝ бе оставил. Носеше панталони, револвер и знаеше всичко, което бе необходимо за отглеждането на говеда. Били я обожаваше и бе възхитен, когато разбра, че тя му е истинска сестра и че Томас Блеър е и негов баща.

Рейчъл се върна в Чикаго и го отведе със себе си. Изминаха няколко години, преди той отново да има възможност да посети ранчото Роки Вали. Всъщност той бе там, когато Колт се появи за пръв път, но тогава той се наричаше Бялата гръмотевица.

Разбира се, Били бе чувал за него. Храбрият шайенски воин от години бе най-близкият приятел на Джеси, макар че дотогава не бе идвал в ранчото ѝ. Но отначало Били не знаеше кой е той, а след всички разкази, които бе чувал за неприятностите със сиуксите и шайените, да види индианец да се появява така спокойно в ранчото бе най-малкото плашещо. Освен това той изглеждаше доста див.

Полугол, с дълга коса, Бялата гръмотевица изглеждаше доста заплашително, преди човек да го види с Джеси и да го чуе да говори на английски. И то не с онзи чист и правилен английски, който бихте очаквали от един индианец, а с провлачения западен говор на Джеси. Последното в крайна сметка не бе особено изненадващо, имайки предвид, че той бе научил английски от нея.

Единадесетгодишният Били бе очарован от Тъндър. Но не бе останал достатъчно дълго, за да види превръщането му в „бял“ мъж, затова едва го позна, когато след по-малко от година Колт пристигна на изток заедно с Чейс и Рейчъл за сватбата на Рейчъл с Карлос Силвела, бащата на Чейс. Но около него все още имаше нещо, което пречеше на Били да се отпусне напълно в компанията му, макар че тогава Колт бе открит и общителен млад мъж. Били не смяташе, че това някога ще се промени, особено след като брат му вече не бе толкова сговорчив и

добродушен след онова нещастие през 1878 година, когато едва не бе умрял.

Тъкмо тогава Били откри, че Колт бе не само най-добрият приятел на Джеси, но и неин полубрат, както и негов; че Томас Блеър е баща и на тримата. За съжаление този факт не можа да го накара да се чувства по-близък с Колт, не и както с Джеси. Брат или не, Колт го плашеше много повече отколкото Били Клантън, при това без дори да полага усилие.

— Кой беше онзи твой избухлив дребен приятел? — попита Колт, сякаш прочел мислите му.

Били отговори и в един миг се озова притиснат до стената на магазина за седла, покрай който минаваха. Колт го бе сграбчил за ризата.

— Да не би да си си оставил ума на изток, хлапе? Чух достатъчно за тези бандити, за да знам, че всеки разумен човек трябва да ги избягва.

— А аз не бях чул нищо — отбранително отвърна Били. — Поне не и докато вече не беше твърде късно. — Нямахте кураж да срещне пронизващия поглед на Колт и затова побърза да добави: — Аз се съгласих да ме наеме, като си мислех, че ще работя в ранчо.

— Ти си един глупав...

— О, за Бога, Колт, аз не знаех в какво се въвличам! Освен това отчаяно се нуждаех от пари.

— Трябвало е да телеграфираш вкъщи.

— Ако го бях направил, трябваше да се върна у дома, а се съмнявам, че мама ще може да ме разбере.

— Дали ще те разбере или не... О, по дяволите, няма значение. — Погледна към бар „Ориентал“, но никой не ги бе последвал. Продължи отново към коня си. — Напусна ли?

— Опитвах се, но ти сам видя колко избухлив е Клантън. Не е от хората, които ще приемат отказ.

— Добре, забрави за това. Ако някой реши да ти попречи да напуснеш града, ще си има работа с мен. Ще вземем нещата ти от „Ноубъл“ и...

Всички мисли излетяха от главата на Колт, когато в същия миг зърна една светлосиня карета, заобиколена от дванадесет въоръжени конници. Зад нея се движеше друга карета, макар и не толкова голяма.

Процесията завършваше с три големи товарни фургона, пълни догоре е багаж и различни продоволствия. Теглеха ги най-великолепните чистокръвни коне, които някога се бяха появявали на запад от Мисури.

— Господи, какво, по дяво...

Колт едва чу въпроса на Били. Това беше същият въпрос, който в този миг си задаваха всички. Минувачи по улицата се спряха с облепени очи, а тези, които бяха в магазините, побързаха да се скупчат на прозорците или да излязат навън, за да видят по-добре преминаващата процесия. Половината от децата на града затичаха покрай кавалкадата, сякаш в града бе пристигнал цирк и те не искаха да пропуснат нито миг от това вълнуващо представление.

— Мислех си, че отдавна е пристигнала — разсеяно промърмори Колт, без да откъсва поглед от първата карета.

Били го изгледа така, сякаш му бе казал, че луната е зелена.

— Да не би да познаваш тези хора?

Колт се овладя и отиде да завърже коня си, обръщайки се с гръб към минаващата карета.

— Срегнах се с дамите в онази карета, докато пресичаха Сан Педро. Те бяха отделени от останалите, а каретата им се бе преобърнала, така че се нуждаеха от малко помощ.

От вниманието на Били не убягна как Колт нарочно се правеше, че не забелязва грандиозния спектакъл, разиграваш се на улицата.

— През реката, а? Какво си правил толкова далеч на запад?

— Винаги предпочитам да се движа покрай реката. По този начин човек избягва доста нежелани срещи.

Били се намръщи.

— И кои са те?

— Дамите са англичанки. Не съм се срещал с придружителите им, но предполагам, че всички са чужденци.

— Не се и съмнявам — отбеляза брат му.

Взираше се в кочияша на един от фургоните, облечен в широка бяла роба. Вместо шапка мъжът имаше на главата си някаква разноцветна кърпа. Дванадесетте мъже от охраната също бяха облечени в непознати одежди — всички носеха еднакви червени сака с къси пелерини, тъмносини панталони с лъскави кантове отстриани и високи шапки на главите.

— Виж, те спират! — изненадано възкликна Били. Колт се извърна и изруга:

— Господи, тя не би... и то пред онзи проклет салон? Но тя го направи, а единият от пазачите дори се втурна напред, за да отвори вратата на каретата. Преди Колт да се метне на седлото, зърна за миг великолепната ѝ червена коса. — Онази жена няма повече здрав разум и от теб, Били.

— Защо? Просто слиза и... мисля, че идва, за да говори с теб.

Колт не я погледна втори път. Кръвта му вече кипеше във вените само защото тя се намираще на няколко метра от него.

— Ако зависи от мен, няма да го направи. Ще се срещнем пред хотела ти.

Очите на Били се разшириха.

— Нали нямаш намерение да...

— Знаеш как ще реагират хората, ако я видят да разговаря с някой като мен.

Били настръхна. Мразеше, когато брат му се унижаваше по този начин.

— Може би тя ще им даде добър урок — да съдят за хората по качествата и достойнствата им.

Колт дори не си даде труда да му отговори. Дръпна поводите на коня си и препусна по улицата. Били остана да се взира изумен в най-красивата червенокоса жена, която бе виждал в живота си. Тя бе спряла по средата на улицата, разочарованието, изписано на лицето ѝ, накара момчето да изпита желание да ритне силно брат си по задните части. Не че някога би се осмелил, но със сигурност много му се искаше.

А и какво бе постигнал Колт, след като всички на улицата — абсолютно всички — я наблюдаваха и за всички бе съвсем ясно кого гледаше тя и с кого имаше намерение да разговаря? Със сигурност не беше Били, защото след като Колт се отдалечи, елегантната червенокоса хубавица се обърна, размени няколко думи с един от придружителите си и се върна в каретата. След миг екипажът продължи по улицата.

ГЛАВА 8

Ванеса отвори вратата на апартамента им в грандхотела и видя Бабет да се киска в коридора с господин Сидни, един от двамата лакеи, които постоянно се бореха да спечелят благоволението ѝ.

— Ела тук, момиче — нетърпеливо рече Ванеса и възнагради Сидни с неодобрителен поглед. Прислужникът побърза да се отдалечи. — Успях да я накарам да си легне и ѝ сложих студен компрес на челото, но тя няма да се успокои, докато не чуе доклада на Алонсо. Ти получи ли този доклад?

— Но, разбира се — усмихна се Бабет, а русите и букли се разлюляха, докато влизаше в стаята. — Алонсо е открил къде е отишъл американецът, но не знае колко дълго ще остане там. — Французойката сви рамене.

— Е, щом още е тук, може и да има някаква надежда да се осъществят намеренията ѝ, макар че нямам представа какво е намислила. Тя ми каза, че той е отказал да бъде нает. — Ванеса се намръщи и погледна към затворената врата на спалнята на Джоселин. — От друга страна, може и да е по-добре, ако тя не го види никога повече. Досега не съм я виждала така да избухва в сълзи, освен през първите месеци след смъртта на херцога.

— Не е чудно, след всичко, което се случи днес.

— О, знам, знам — отвърна графинята. Все още не можеше да повярва, че нито един от хората им не бе пострадал сериозно при днешната засада. Въпреки че двама от охраната бяха ранени и в момента се намираха под лекарско наблюдение, можеха да пътуват, ако се наложи. — Но тя не плаче заради това. Как можа онзи грубиян да се отнесе така презрително към нея!

— Може би той просто не я е видял?

— Може би.

Но Ванеса не го вярваше. И въпреки че бе изненадана от силния интерес на Джоселин към този мъж, не бе сигурна, че е много разумно от нейна страна да го подхранва. Не и след всичко, което ѝ бе разказала

за срещата си с него. Според описанието на приятелката ѝ той бе доста... необикновен.

— Алонсо разбра ли какво означава мелез?

Бледосините очи на Бабет се ококориха, когато си спомни за тази част от доклада.

— О, да, но мисля, че няма да ви хареса.

— Не съм и предполагала, че ще ми хареса — сухо отвърна Ванеса. — Ела с мен.

Графинята почука леко на вратата и двете жени влязоха в спалнята. Слънцето току-що бе залязло, но прозорците бяха отворени и в стаята имаше достатъчно светлина, за да се види, че Джоселин не спи; всъщност херцогинята седеше на леглото и гледаше очаквателно към камериерката си.

Ванеса даде знак на Бабет да запали лампите и рече:

— Позволих си волността да поръчам лека вечеря, която скоро ще бъде донесена. Не знам за теб, но аз нямам желание да се преобличам за вечеря.

Джоселин се намръщи и погледна скъпата си приятелка.

— Ти трябва да си в леглото, Вана, особено след онова ужасно главоболие, което получи сутринта. Аз се чувствам съвсем добре...

— И малко храна и почивка няма да ти навредят — завърши Ванеса с нетърпящ възражение тон.

Джоселин въздъхна. Когато приятелката ѝ изпаднеше в едно от майчинските си настроения, бе много по-лесно да ѝ се подчинява и да не ѝ противоречи. А това бе така, откакто тя се поддаде на глупавите си чувства и избухна в сълзи. Джоселин погледна отново към Бабет, която продължаваше да пали лампите — в стаята имаше шест.

Помещението бе доста удобно, като се има предвид, че очакванията им не бяха големи: повечето от градовете в западната част на страната бяха малки, а хотелите им — още по-малки. Този бе първият голям град и те останаха приятно изненадани, че има доста хотели. Грандхотелът не беше като луксозните хотели на изток, но предлагаше удобства. Освен това те имаха възможност да наемат целия втори етаж.

— Достатъчно, Бабет — нетърпеливо нареди Джоселин. — Какво докладва Алонсо?

Французойката дръзко се усмихна. Господарката ѝ бе отгатнала опитите ѝ да отложи съобщаването на новините.

— Не е чак толкова лошо. Поне Алонсо каза, че било въпрос на предразсъдъци. Мелезът се смятал за индианец, а към индианците всички се отнасят с презрение и омраза.

— Презрение?

— За да прикрият страха си, нали разбирате? По тези места индианците все още внушават доста страх. Те продължават да нападат и убиват...

— Кой индианци?

— Апачите. Ние чухме за тях в Мексико, нали?

— Да, но аз не си спомням да съм чула, че продължават да са враждебно настроени.

— Само Джеронимо. Алонсо казва, че той е изменник с малко поддръжници, който се крие в Мексико, но често нападат от тази страна на границата.

— Много добре, но Колт Тъндър не е от апачите, той е шайен — изтъкна Джоселин. — Какво каза Алонсо за шайените?

— Те не са познати по тези места.

— Тогава защо господин Тъндър смята, че аз би трябвало да се отнасям с недоверие към него?

— Струва ми се, че ти не разбра основното, скъпа моя — намеси се Ванеса. — Предразсъдъците не се отнасят за конкретен човек. Изглежда, в тези западни територии към всички индианци се отнасят по един и същи начин, независимо към кое племе принадлежат.

— Но това е абсурдно — възкликна Джоселин. — Да не говорим, че е и несправедливо. Освен това у Колт Тъндър няма нищо, което да предизвиква презрение. Аз го намирам за много любезен... е, почти. И той ни оказа голяма помощ. Мили Боже, за по-малко от час този мъж два пъти спаси живота ми. — Той беше още и нетърпелив, избухлив, заядлив и най-упорито отказваше да има вземане-даване с нея, но това не си заслужаваше да се споменава.

— Джоселин, скъпа, ние всички сме му благодарни за навременната му помощ. Но този следобед той съвсем ясно показва отношението си. Дори не пожела да разговаря с теб.

— Сега вече го разбирам. По същия начин се държа и тази сутрин — сякаш съм проявила голяма нетактичност само с това, че се

намирам близо до него. Това е толкова глупаво.

— Но той очевидно не мисли така.

— Знам. Той смята, че като ме избягва в града, ме закриля, което е достойно за похвала, но едва ли е необходимо. Нямам никакво намерение да се влияя от нечии предразсъдъци. Пет пари не давам за общественото мнение. Ако искам да общувам с някой човек, ще го направя! И никой не може да ми забрани!

Ванеса повдигна вежди, когато приятелката ѝ вирна упорито брадичка. При първата им среща херцогът ѝ бе казал, че неговата херцогиня е много мила и с добър характер, кротка и отстъпчива. Но Ванеса беше на различно мнение.

— Точно какъв вид общуване имаш предвид? — попита тя, опасявайки се, че вече знае отговора.

Джоселин сви рамене, макар че в светлозелените ѝ очи блеснаха дяволити пламъчета.

— О, не знам. Може би това, което двете обсъждахме тази сутрин.

— Боях се, че ще кажеш точно това.

ГЛАВА 9

— Аз ще отворя — извика Били и скочи от леглото, откъдето наблюдаваше как Колт бръсне едва наболите си мустачки. Обикновено ги изскубваше, но сега бързаше.

Но преди ръката му да докосне дръжката на вратата, чу прещракването на ударника на револвера на Колт и осъзна, че отново е направил грешка. Никой не отваря вратата просто така в един град, където отвсякъде дебнат неприятности. Не и преди да разбере кой чука или да се приготви за всяка възможност, както бе направил Колт зад гърба му. А и Клантън все още не бе напуснал града. Макар че бе малко вероятно да е проследил Били до този хотел, не бе и невъзможно.

Помисли си, че Колт ще се нахвърли върху него, както бе направил миналата нощ, когато забрави да заключи вратата, но очевидно тази сутрин брат му бе в по-добро настроение.

— Отвори — кратко рече той, когато младежът се поколеба до вратата. — Само се дръпни настрани.

Били преглътна, рязко отвори вратата и застана зад нея. Навремето никога не се тревожеше за подобни неща, нито се оглеждаше на всеки ъгъл да не би да го дебне опасност. Джеси го научи как да се пази, но по време на това пътуване той пренебрегваше всички правила. Истинско чудо бе, че все още е жив.

Ала този път предпазните мерки не бяха необходими. В коридора имаше двама мъже, но нито един от тях не бе Клантън. И двамата стояха като заковани, втренчили ужасени погледи в Колт, облечен само по панталони и насочил дулото на оръжието си към тях. Фактът, че Колт побърза да прибере револвера в кобура, удиви Били. В следващия миг обаче той разпозна червените сака на непознатите. Мъжете все още не бяха отронили нито дума, макар че срещу тях вече не бе насочено дулото на колт 45-и калибър, но това бе напълно разбираемо. Оръжието може и да ги бе сепнало, но когато видяха гърба на Колт, щом се обърна да го прибере, загубиха дар-слово.

Разбира се, по-добре беше Колт да не го знае. Ако нещо можеше да го накара да побеснее, това бе да гледат с ужас белезите му. Джеси му бе обяснила, че това се дължи на гордостта му. Брат им не искаше никой да знае какви болки е изтърпял и колко е страдал. Каквато и да бе причината, Били знаеше как настръхва Колт само при най-малкия намек на състрадание. Мразеше да го съжаляват.

Били излезе иззад вратата.

— Мога ли да ви помогна с нещо, господа? — любезно попита той, спомняйки си добрите маниери.

По-едрият мъж бе висок колкото Били, но изглеждаше по-скоро на възрастта на Колт. Кестенявата му коса бе късо подстригана, а очите му бяха кафяви. Той явно още бе разстроен от видяното и затова отговори на въпроса с въпрос:

— Предполагам, че ви не сте Колт Тъндър, или греша? Гласът му бе изпълнен с такава надежда, че Били не се сдържа и се усмихна.

— Страхувам се, че не.

Мъжете се спогледаха смутено и по-високият рече:

— Е, и аз не мислех така, но... няма значение. — Наклони се на една страна, за да може да разгледа по-добре Колт, и заяви с неестествено висок глас: — Имаме съобщение за вашия приятел, ако той е господин Тъндър.

Усмивката на Били стана по-широка. Знаеше, че Колт мрази да го наричат „господин Тъндър“, и затова с удоволствие реши да го подразни:

— Господин Тъндър, тези хора търсят вас.

— Чух, но това не ме интересува.

Били се извърна рязко, а усмивката му се стопи. Видя, че брат му облича ризата си. Колт може и да не се интересуваше, но той бе дяволски любопитен, особено след като много добре знаеше от кого е съобщението.

— Хайде, стига, Колт. Това е само едно съобщение. Нищо няма да ти стане, ако го чуеш.

Брат му пристъпи напред. Лицето му бе непроницаемо, но Били можеше да разпознае почти недоловимите признаци на нетърпение. Колт не си бе дал труда да закопчае ризата си, само я бе набутал в панталоните.

— Да го чуем — кратко рече той. По-високият мъж се изкашля и заговори:

— Нейна светлост, вдовстващата херцогиня на Итън, моли за честта...

— Какво? — прекъсна го Колт.

В същото време Били възкликна:

— Господи, английска херцогиня!

Брат му остро го изгледа.

— По дяволите, какво е херцогиня?

— Искаш да кажеш, че ти не... разбира се, не би могъл... как би могъл?

— Просто го изплюй, хлапе, преди да си се задавил.

Били се изчерви, но бе твърде развълнуван, за да си премълчи.

— Една херцогиня е член на английската аристокрация, тя е съпруга на херцог. Аристокрацията в Англия има различни степени — барони, графове и други подобни. Нещо подобно като вашите понискостоящи вождове и главния вожд на племето. Но не можеш да си по-важен от херцогиня или херцог, освен ако не си член на кралското семейство.

Колт се намръщи, но се извърна към двамата пратеници.

— Вярно ли е това?

— Доста близо е до истината — отвърна по-високият, който явно изпълняваше функциите на говорител. Реши, че няма смисъл да споменава за богатството и влиянието на един херцог, защото единственото му желание бе да се махне час по-скоро отгук. — Но както вече ви казах, господин Тъндър, нейна светлост моли за честта да се срещне с вас днес по обяд в Мейс... Мейси...

— „Мейсън Доре“ — успя да прошепне по-невзрачният му спътник.

— Точно така в ресторанта „Мейсън Доре“ — усмихна се мъжът.

Колт погледна към Били, който отново се усмихваше широко.

— Тя иска да се срещне с теб на обяд.

— Не — отвърна Колт и понечи да се извърне.

— Почакайте, господин Тъндър! Имам инструкции да ви направя второ предложение, в случай, че отклоните първото. Нейна светлост ще бъде щастлива да ви приеме в апартамента си в грандхотела. Разбира се, в удобно за вас време.

— Не.

— Не?

— Няма да се срещна с тази жена на никое място и по никое време. Това достатъчно ясно ли е за вас?

Двамата мъже бяха смаяни, но не от отказа му, както се разбра от думите на говорителя.

— Има няколко общоприети начина да се обръщате към една херцогиня, сър. Може да я наричате „нейна светлост“, „нейно благородие“ или дори „лейди Флеминг“, но никога с „жена“. Това просто не се прави, сър.

— Не вярвам на ушите си — промърмори Колт и този път наистина обърна гръб на посетителите. — Отърви се от тях, Били.

Брат му не можеше да реши от кого е по-разочарован — от Колт заради неговото пълно безразличие към една истинска херцогиня, при това прекрасна херцогиня, или от снобизма на служителите ѝ.

— Забележката ви не беше много уместна, господин...

— Сър Дъдли Лиланд, сър — важно го осветли мъжът в червеното сако. — Втори син на граф...

— Господи, човече, вие май наистина не разбирате, нали? Намирате се в Америка и ако си спомняте преди стотина години ние сме водили война с предшествениците ви, за да се освободим от класовите различия. Вашите титли може и да впечатляват дамите от обществото на изток, но те не означават нищо за един шайенски воин.

— А, сигурно сте прав, сър. Моля да ме извините. Но аз имам още едно предложение за вашия приятел.

Били се обърна и видя, че Колт е застанал до единствения прозорец на стаята и гледа към празния двор до хотела на Флай. Там нямаше нищо, освен кантората за анализ на златна руда, а тя едва ли би привлякла вниманието на брат му. Следователно Колт бе чул казаното от сър Дъдли, но просто не го показваше.

— Може би е по-добре да ми кажете съобщението, а аз ще му го предам — предложи Били.

Сър Дъдли виждаше, че Колт не проявява никакъв интерес към разговора, и затова кимна. Не се съмняваше, че мъжът го чува, но англичанинът продължи да се обръща към Били:

— Нейна светлост предположи, че двете ѝ покани могат да бъдат отклонени. В такъв случай моите последни инструкции са да осведомя

господин Тъндър, че нейна светлост се е поинтересувала, както той е предложил, и е получила пълен доклад относно предразсъдъците, свързани с произхода му. Тя се надява, че господин Тъндър ще размисли и ще приеме едната от поканите ѝ.

Колт не се обърна и това означаваше, че няма никакво намерение да размисля. Но Били забеляза, че се бе вкопчил в перваза на прозореца, а тялото му се бе напрегнало.

— Мисля, че получихте отговора, господа — рече младежът. — Можете да информирате херцогинята...

— Не говори вместо мен, хлапе — чу се откъм прозореца. — Няма никакъв отговор. А сега затвори вратата!

Били сви рамене към пратениците, сякаш искаше да каже, че няма нищо общо с грубите обноси на Колт. Но все пак затвори вратата пред смаяните им лица. Реши да брои до петдесет, преди да заговори, но не издържа и избухна, щом стигна до десет:

— Това беше най-грубото, най-недостойното и най-вбесяващото поведение, на което някога съм бил свидетел! При това се обзалагам, че беше съвсем съзнателно. За Бога, защо, Колт? Знаеш много добре, че те ще се върнат, за да ѝ докладват, и всичко е заради това, нали?

— Говориш твърде много. — Брат му се обърна и протегна ръка към колана си.

Били поклати глава.

— Знаеш, че не разбрах вчерашното ти поведение, не разбирам и днешното. Огледах добре дамата и се почувствах така, сякаш бяха изпуснали върху главата ми нещо тежко. Тя е красива...

— И бяла — срязва го Колт. Завърши със закопчаването на колана си и се приближи да вземе кожените торби с багажа си, които стояха до леглото.

Били застина. Внезапно осъзна защо Колт се държи така. Брат му не можеше да преодолее горчивината си, свързана с времето, когато едва не бе умрял. Били го обичаше и смяташе, че на земята няма по-добър, по-смел, по-честен и по-прекрасен човек от него. Сърцето го болеше, когато Колт се подценяваше, възприемайки начина на мислене на онези невежи и изтъкани от предразсъдъци бели хора, които го смятаха за най-голямата отрепка на земята.

— Да не би да съм пропуснал нещо? Съвсем ясно чух, че дамата не дава и пет пари за това каква кръв тече във вените ти.

— Тя се чувства задължена, Били — с по-мек тон отговори Колт.
— Заради това е цялата тази работа.

— Така ли? Тогава защо се държа подчертано грубо със служителите ѝ? Защото просто не желаш благодарността ѝ? И затова ли тя толкова държи да се срещне с теб — само за да ти изкаже благодарността си? Бъди сериозен, Колт...

— Аз съм. Още не съм ти избил зъбите. А сега иди в конюшната на Ливъри и вземи конете. След петнадесет минути ще се срещнем на улицата. Ако яздим достатъчно бързо, може би ще успеем да пристигнем в Бенсън навреме за един късен обяд.

„Да, и ще убием конете“ — помисли си Били. И точно това щеше да стане, защото вече приближаваше обяд, а Бенсън се намираше на двадесетина километра на север. Не, не беше справедлив. Колт никога не би си позволил да изкара лошото си настроение върху конете. Но явно бе решил да напусне Тумбстоун колкото се може по-бързо. Дали не искаше да се махне, преди херцогинята да измисли някакъв начин да го види?

Колт вече бе излязъл от стаята, за да плати сметката, така че Били събра нещата си и излезе през задното стълбище, за да изпълни нареждането на брат си. Конюшната не бе много далеч. На гърба на хотела на Флай имаше фотографска галерия, а дворът и конюшната на Ливъри се намираха точно зад нея, в средата на площада. Към нея можеше да се стигне от Трета, Четвърта улица или откъм Фримонт, или Алън Стрийт.

Били се върна много бързо, но без конете, както забеляза Колт, когато излезе от хотела на Флай.

— Не ме гледай така — побърза да се оправдае Били. — Подковата на коня ми падна тъкмо когато го извеждах. Ще са нужни само два часа...

— Два часа?

— Ковачът е зает — обясни Били. — Той прецени така, не аз. Какво ще кажеш за един ранен обяд? Може да изиграем и няколко партии бiliarд в салона на Боб Хач на Алън Стрийт.

— Само си търсиш белята, нали, хлапе? — попита Колт.

— Не мисля, че ще налетим на младия Клантън, ако за това намекваш — ухили се Били. — Току-що чух, че брат му Айк е бил заловен от един от братята Ърп, докато се опитвал да отмъкне няколко

говеда. Бил завързан, откаран при съдията и глобен. Сигурно е бил Уайът. Той обича да насочва дулото на револвера си към дебели глави. Навярно вече Били е отвел брат си в ранчото им. И така, къде искаш да хапнем? В ресторанта „Мейсън Доре“?

Отговорът на Колт бе лек ритник по задника на Били.

ГЛАВА 10

Магазинът за шапки на госпожа Ади Борланд се намираше между пощата и лекарския кабинет на Фримонт Стрийт. Последното нещо, от което Джоселин се нуждаеше, бе нова шапка, но тя влезе, за да си поръча една, две или дузина, ако се наложи. Нуждаеше се от предлог, за да остане в магазина, докато зърне Колт Тъндър да влиза или да излиза от хотела си, който беше от другата страна на улицата, точно срещу магазина за шапки. Ванеса предложи на приятелката си просто да се появи пред вратата му, но Джоселин не се решаваше да стори подобно нещо. Служителите ѝ, които бе изпратила тази сутрин, не бяха приети много добре, така че нямаше причини тя да очаква полюбезно посрещане. Не, „случайна“ среща на улицата бе единственото подходящо за случая, а и господин Тъндър не би могъл да заподозре нищо. Нямаше да му позволи отново да я пренебрегне.

Джоселин пристигна с каретата си малко преди два часа, но тъй като я бе отпратила, насъбралата се тълпа от любопитни вече се бе разпръснала. Следователно нищо не издаваше присъствието ѝ в шапкарския магазин. Разбира се, не можеше да освободи охраната си, която този път се състоеше от шестима души. Те се бяха разположили пред входната врата и задния изход. Тези, които останаха в приемната, се опитаха да минат незабелязани, но без особен успех. Те доста смутиха и притесниха госпожа Борланд. Тя не бе свикнала с присъствието на толкова много мъже в малкия си магазин. Дори и един бе изключителна рядкост. Но в момента предпочиташе да не ги забелязва, защото се надяваше да получи голямата поръчка.

Ванеса застана до прозореца, за да следи за Колт, а Джоселин отвличаше вниманието на госпожа Борланд, докато си избираше от разнообразието от пера, цветя, цветове и материи. Младата херцогиня никога досега не бе проявявала подобна нерешителност при избора на шапки, но това бе напълно обяснимо, като се имаше предвид фактът, че тя не знаеше колко дълго време ще ѝ се наложи да остане в магазина. Изгуби доста време, за да обясни какъв европейски стил

предпочита и най-подробно описа любимите си модели шапки, но и това не бе достатъчно. Да се преструва, че не може да реши какво да избере, бе доста смущаващо и за собственичката, и за Джоселин, но нямаше как. Обаче, ако Колт не се появеше, преди да затворят магазина...

— Джоселин, скъпа, струва ми се, че е по-добре да дойдеш и да видиш това — извика я Ванеса от прозореца. — Изглежда, че става нещо доста... необичайно.

Джоселин се приближи до приятелката си. Ади Борланд я последва. Модистката веднага разбра какво имаше предвид Ванеса. Крачейки бавно, но доста решително, точно в средата на прашната улица се виждаха четирима джентълмени, облечени в черно, които изглеждаха еднакви с черните си шапки „Стетсън“, тънки вратовръзки и увиснали мустаци. На кожените им колани висяха смъртоносни оръжия. Петимата мъже, които се появиха откъм празния двор от другата страна на улицата и спряха да ги изчакат, далеч не бяха толкова елегантно облечени.

— Господи, най-послед! — развълнувано възкликна Ади Борланд.

— Най-послед какво? — недоумяващо попита Джоселин.

— Последното представление — отвърна Ади, без да откъсва поглед от улицата. — От доста време го чакаме.

— Какво е това последно представление? — намеси се Ванеса.

Жената я изгледа удивено за миг, но после се засмя.

— Помислих си, че вие, дами, говорите по доста забавен начин. Вие не сте от тези места, нали? — Но не изчака отговора им. — Последното представление е решителната престрелка, когато спорните въпроси се решават с оръжие. Онези там, които идват по улицата са Върджил Ърп, градският шериф, и братята му Уайът и Морган, А мъжът с ловджийската пушка е доктор Холидей, най-добрият приятел на Уайът.

— Нима един лекар се кани да участва в улична престрелка? — учуди се Ванеса.

— Едно време е бил зъболекар в източните щати, госпожо. Сега си изкарва прехраната с комар. Изненадана съм да го видя толкова рано през деня. Той обикновено е нощна птица.

— А кои са джентълмените, които ги очакват?

— Онези ли? — изсумтя презрително Ади. — Грубияни и хулигани! Крадци, преследвани от закона. Всички са членове на бандата на Клантън. — Забелязала объркването на Ванеса, модистката поясни: — Айк и Били Клантън, Франк и Том Маклори. Доколкото виждам, с тях е и младият Бил Клейборн. Сигурно сте отскоро в града, щом не сте чували за бандата на Клантън. Те са заклетии врагове на Ърп.

— Всъщност ние пристигнахме едва вчера следобед. Но щом, както сама казахте, онези хора там са представители на закона, защо трябва да има последно представление? Не е ли много по-разумно да се предположи, че шерифът просто ще арестува онези мъже?

— О, той сигурно има подобни намерения, но това не е достатъчно. Момчетата от другата страна на улицата никога няма да се оставят да ги арестуват. Те чакат там, готови за стрелба. Залагам магазина си, че ще има престрелка, защото този конфликт назрява от доста време.

Ванеса и Джоселин се спогледаха. Не знаеха дали може да се вярва на думите на жената. Досега не бяха виждали толкова много мъже да се перчат с оръжията си, както тук, в Тумбстоун. Където и да погледнеш човек, навсякъде бе едно и също. Но сигурно имаше сериозни причини за това вероятно „последно представление“.

Четиримата мъже, облечени в черно, вече бяха стигнали до празния двор. Джоселин наблюдаваше като омагьосана как те се наредиха в средата с гръб към шапкарския магазин. Петимата мъже в двора застанаха в полукръг срещу тях. Разнесе се заповед да се предадат оръжията. Никой не ѝ обърна внимание и преди Джоселин да разбере какво става, стрелбата започна.

Един от пазачите ѝ я дръпна от прозореца и почти я хвърли на пода. Ванеса и протестиращата Ади Борланд я последваха. Джоселин не се възпротиви, особено след като един куршум изсвистя и се заби в стената на магазина. Струваше ѝ се, че стрелбата никога няма да спре, макар че ужасният шум продължи не повече от тридесет секунди. Обаче не ѝ позволиха да стане, докато един от хората ѝ не се увери, че всичко е свършило.

Ади скочи първа, изтича до прозореца и започна да брои труповете.

— Изглежда, че братята Маклори са мъртви, както и младият Клантън. Жал ми е за това момче. Не е на повече от шестнадесет. Ала баща му не беше добър човек и лошо го възпита, така че този край можеше да се очаква.

Джоселин бе потресена. Мили Боже, няма едно шестнадесетгодишно момче лежи мъртво на улицата?

— Аз... аз мисля, че трябва да се върнем в хотела — с треперещ глас изрече тя.

— По-добре изчакайте малко — посъветва я Ади. — Струва ми се, че младият Клейборн избяга, но човек никога не може да бъде сигурен. Почакайте поне братята Ърп да напуснат сцената. Помагат на Морган да стане. Май е ранен в рамото. Изглежда, че шерифът и докторът също са ранени, но все още са на крака, така че явно раните им не са сериозни. Вече си тръгват и улицата се изпълни с любопитни. Ще отида да поговоря с господин Флай. Той навярно е видял всичко по-отблизо.

Модистката напълно бе забравила за поръчката, но не пропусна да възнагради с унищожителен поглед сър Дъдли заради опита му да я защити. Тя изскочи от магазина, оставяйки вратата отворена. Миризмата на барут проникна вътре и Джоселин усети как стомахът ѝ се преобръща. Ванеса бе пребледняла и притискаше към носа си парфюмирана кърпичка.

— Не знам за теб, Вана, но аз не искам да оставам тук нито минута повече. Имаш ли нещо против да си тръгнем пеша? Ще отнеме доста време, докато изчакаме каретата.

Бяха оставили каретата зад ъгъла на Сафърд Стрийт, но Ванеса се съгласи да тръгнат пеша. Тя също нямаше търпение да се махне от това ужасно място. Пазачът на Джоселин, изключително прилежен и свикнал да изпълнява и най-малките ѝ желания, вече бе излязъл на улицата, за да разчисти пътя от насъбралото се множество.

Именно фигурите в червени сака привлякоха вниманието на Били Юинг от другата страна на улицата. Той бе избутан настрани от мястото, където бе застанал, загледан в мъртвия си „приятел“ Били Клантън. Кръвта течеше от раните на гърдите и стомаха и младият Юинг отчаяно се опитваше да не повърне току-що изядения си обяд. Нуждаеше се от нещо, което да го разсее, затова прекоси улицата и се озова на тротоара тъкмо когато дамите излязоха от магазина за шапки.

По израженията им се виждаше, че също като Били не са свикнали с гледката. И двете жени бяха пребледнели, а по-възрастната имаше вид сякаш всеки миг щеше да припадне. Те погледнаха към улицата, макар че едва ли можеше да се види нещо от тълпата, заобиколила трупите. Обаче беше очевидно, че знаеха какво се е случило.

Били закричи по тротоара след дамите, макар че двама от пазачите се опитаха да го избутат. Тези двамата и още други двама бяха оградили дамите и в момента не изглеждаха приятелски настроени. На Били му се искаше Колт да е до него. Но в този момент брат му извеждаше конете им през двора. Дори и да бе видял накъде се е запътил Били, бе малко вероятно да го последва.

Когато един от пазачите сграбчи Били за предницата на ризата, за да го отстрани от пътя им, сър Дъдли извика:

— Пусни го, Роби. Това е джентълменът, който тази сутрин беше в стаята на господин Тъндър.

За късмет на Били червенокосият Роби послуша приятеля си и го пусна. Дори отиде толкова далеч, че приглади ризата му, която бе измачкал с огромния си юмрук, и му се ухили. Мъжът бе най-едрият от пазачите, около метър и осемдесет висок, а освен това бе доста мускулест и як. Не беше човек, с когото едно седемнадесетгодишно момче би искало да се забърква при каквито и да било обстоятелства. Но Били нямаше намерение да причинява неприятности. Искаше просто да се срещне с херцогинята, надявайки се да размени няколко думи с нея, които да му помогнат да изтрие от съзнанието си спомена за трупите. За съжаление той не бе помислил, че тя също може да е разстроена и едва ли ще има желание за приятелско бърбрене, дори и да няма нищо против да говори с него.

Но тя все пак го заговори. Изглежда, бе чула забележката на Дъдли.

— Значи вие сте приятел на господин Тъндър?

Двамата предни пазачи побързаха да се отдръпнат настрана, за да може тя да се приближи до Били. Отблизо беше още по-красива. Очите ѝ бяха светлозелени и сякаш излъчваха особена светлина. Забеляза, че тъмнозелената копринена рокля приляга чудесно на гъвкавата ѝ фигура, но не можеше да откъсне очи от лицето ѝ. Минаха няколко секунди, преди той да осъзнае, че тя го пита нещо.

— Не знам дали „приятел“ е точната дума, лейди Флеминг. Аз съм брат на Колт.

— Брат! — смаяно възкликна младата жена. — Но вие изобщо не си приличате. И вие ли сте мелез?

Били едва не избухна в смях. Жителите на Запада никога не биха задали подобен въпрос. Те бяха уверени, че винаги могат да познаят един мелез. Независимо дали човекът бе със смесена кръв или не, щом го бяха определили за мелез, той вече се смяташе за такъв.

— Не, госпожо — отвърна Били и сам се изненада, че не използва жаргона на Запада, а заговори с изискания и школуван акцент на източните щати. — С Колт имаме един баща, но майките ни са различни.

— Значи майка му е шайенка — отбеляза по-скоро на себе си Джоселин. — Да, сигурно прилича на нея. Но и двамата имате сини очи, макар и да не са съвсем еднакви... Извинете ме, нямах намерение да кажа точно това.

Били се ухили, когато видя как тя се изчерви, щом осъзна, че бърри несвързано.

— Няма нищо, госпожо. Колт е наследил очите на един от предците на баща ни. Томас Блеър е имал тюркоазносини очи, както са ми казвали. Само Джеси е наследила цвета на косите и очите му.

— Джеси... да, вашият брат я спомена, когато разговаряхме вчера. Но ако нямате нищо против да ви попитам, как така сте чували за очите на баща си? Нима не сте знаели?

— Майка ми го е напуснала, преди да се родя, така че аз съм израснал на Изток. Бях вече голямо момче, когато разбрах за него, както и че имам по-голяма сестра. Изминаха още няколко години, преди да узная, че имам полубрат. Разбирате ли, ние не сме отраснали заедно? Джеси е била отгледана от баща ни в ранчото в Уайоминг. Колт е израснал с майка си и нейното племе на север, а аз живеях в голямо имение в Чикаго. Нещата са малко сложни и объркани.

— Всичко това е много интересно, млади човече — намеси се Ванеса, — и аз не искам да бъда груба, но ние бързаме да напуснем това... място. Сигурна съм, че херцогинята с удоволствие би искала да продължи този разговор, но сред по-тиха обстановка. Ако желаете, бихте могли да ни придружите до нашия хотел...

— Бих се радвал да го сторя, госпожо, но се боя, че не мога. Колт ме чака — хвърли бърз поглед към мястото, където стоеше брат му — и аз просто исках да ви обясня поведението му тази сутрин и да ви уверя, че това няма нищо общо с вас лично, лейди Флеминг. Разбирате ли, той си има някакви представи...

Думите му заглъхнаха, защото дамата вече не го слушаше. Тя бе проследила погледа му и се взираше в Колт, който на свой ред също не откъсваше очи от нея. Обаче явно нямаше никакво намерение да направи нещо повече от това. С нищо не показва, че я е познал — на лицето му не трепна нито едно мускулче. Просто стоеше, хванал юздите на конете, и търпеливо чакаше Били да свърши разговора си и да се присъедини към него. Търпеливо? Едва ли. Колт сигурно беше бесен. Само че това просто не си личеше отстрани.

— Той не напуска града, нали?

Не бе трудно човек да се досети, че тъкмо това прави, след като държеше юздите на конете, натоварени с торби и готови за път. Но тревогата в гласа ѝ и отчаяното изражение на лицето ѝ изненадаха Били. Не можеше да си представи какъв интерес би имала една жена като нея към мъж като Колт. Тя едва го познаваше, за да е толкова загрижена за заминаването му.

Били стана неспокоен. Знаеше какъв отговор трябва да ѝ даде и се досещаше каква ще бъде реакцията.

— Колт не обича много градовете, госпожо, особено тези, които не познава. Той е дошъл в този само за да ме намери, и сега, след като задачата му е изпълнена, няма търпение да поеме по пътя си. Отдавна щяхме да сме заминали, ако не беше паднала подковата на моя кон.

— Господин Тъндър е напълно прав — отбеляза Ванеса. — Аз настоявам и ние да напуснем този град, при това незабавно.

— Още не сме си намерили водач — разсеяно каза херцогинята на приятелката си.

— Накъде сте се запътили, госпожо, ако нямате нищо против да ви попитам?

Джоселин се поколеба за миг, преди да отговори:

— За Уайоминг.

— Представи си само! — възкликна Били с момчешко вълнение. — Тъкмо това е и нашата посока, или поне тази на Колт. Той още не

ми е казал накъде ще се отпрати, след като ме изпрати у дома. Наистина е много жалко, защото не можем всички...

Не довърши думите си, защото навреме осъзна, че няма никакво право да отправя покани, особено към жена, която Колт се опитва да избягва. Но, изглежда, вече бе казал достатъчно, защото тя веднага заяви:

— Но това е великолепно предложение, господин... Блеър, нали така?

— Юинг — отвърна той, обзет от неприятно чувство. — Нося името на втория си баща.

— Е, господин Юинг, вие наистина сте наш спасител! — възторжено продължи Джоселин. — Напълно съм съгласна с графинята, че не можем да останем нито миг повече в подобно място, където по улиците се шири такава жестокост. Много бързо ще се приготвим за заминаване.

— Но...

— О, не се страхувайте, че ние се каним да се възползваме от вашата добрина, сър. В никакъв случай. Ние се нуждаем от водач, затова ми позволете да наема за тази цел вас и вашия брат. Мога да ви платя изключително добре, ако ни помогнете да стигнем благополучно в Уайоминг.

— Но...

— Не, не, не можете да ми откажете да ви платя. Настоявам. В противен случай ще се чувствам като натрапница. Така че, ако се срещнем след час пред грандхотела, можем веднага да потеглим. До скоро, господин Юинг.

Тя мина покрай него, кимвайки му за „довиждане“, и в следващия миг вече я нямаше. Били не успя да изрече следващото „но“, макар че и от предишните едва ли имаше някаква полза. Той остана сам на тротоара, а отсреща го чакаше Колт. Господи! По дяволите, какво бе станало току-що? Та той не се бе съгласил да придружи херцогинята до Уайоминг, нали? Но не беше и отказал.

Били стоеше като закован на мястото си. Като видя, че той отново е сам, Колт прекоси улицата, водейки конете.

— Качвай се, хлапе.

И само толкова. Дори не прояви любопитство относно разговора на Били с херцогинята. За Били щеше да бъде по-лесно, ако Колт му се

разкреши, наричайки го глупак, задето изобщо се е приближил до жена. Младежът със сигурност се чувстваше като най-големия глупак на земята. Дамата бе успяла да го подведе с приказките си и сега той трябваше да се опита да направи същото с Колт.

— Ние, въъ... още не можем да тръгнем, Колт.

— Искаш ли да се обзаложиш?

Били реши да се гмурне право в дълбокото.

— Ами аз се съгласих дамата да пътува заедно с нас до Уайоминг.

Последва дълга пауза, изпълнена с напрежение, докато Били очакваше избухването. Когато Колт заговори, гласът му бе едва доловим шепот.

— Да разбирам ли, че ти си се наел на работа при нея, също както и при Клантън?

— Е, всъщност тя изобщо не ми даде възможност да се съглася или да откажа. Тя просто го прие за решено.

— Качвай се на коня си, Били — бе всичко, което Колт каза.

— Но този път е различно! Тя отиде в хотела си, за да си опакова багажа. Ще ни очаква след един час пред хотела.

Колт спокойно възседна коня си.

— И когато не се появим, ще разбере, че е направила грешка, нали?

Истина беше и това бе най-лесният начин да се измъкнат от цялата работа, но...

— Ти не разбираш, Колт. Тези дами се страхуват да останат в града след това, на което неволно са станали свидетелки. Те смятат още днес да напуснат града, със или без водач. Наистина ли ще ги оставиш да прекосят тази страна сами, като при това не знаят нищо за нея, не подозират, че опасността ги дебне на всяка крачка, нито пък могат да разпознаят приближаването на индианци или други враждебно настроени хора? Те ще се загубят или ще се удавят, опитвайки се да преминат някоя река там, където не трябва, или пък ще ги ограбят. Отлично знаеш, че наоколо бродят стотици престъпници. Ще помоят неподходящия човек да им посочи пътя и ще попаднат в капан. Те са новаци, Колт, много по-неопитни и безпомощни от мен.

Изглежда, думите му засегнаха някаква струна в душата на Колт, защото той не се сдържа и избухна:

— По дяволите, аз й казах, че не си търся работа!

— Но знаеше ли, че тя отива в Уайоминг? Освен това тя каза, че ще ни плати много добре. Можеш да спечелиш нещо от това пътуване като компенсация за неприятностите, в които те забърках.

Да напомня на Колт за причината да се намира тук в настоящия момент може би не бе най-умното нещо. Били имаше чувството, че ако Колт можеше да изпепелява с поглед, вече щеше да се е превърнал в димяща купчинка пепел. Но брат му не каза нищо, дръпна рязко юздите на коня си... и се насочи към грандхотела.

ГЛАВА 11

Били трябваше да знае, че няма да е толкова лесно да убеди Колт. Той не смяташе да придружава херцогинята и целия ѝ антураж на север. Както сам се изрази, докато двамата я чакаха пред хотела, тя пътуваше вече три години и все още бе невредима. Разполагаше с всичко, за да се чувства в безопасност — съпровождаше я една малка армия, а за да не се изгуби можеше да следва пътя на пощенските коли и дилижансите. Ако се нуждаеха от водач, за няколко часа можеха да си намерят някого и да отпътуват от града още днес. Това, от което не се нуждаеха и нямаха да получат, бе Колт и той бе дошъл пред хотела само за да го заяви на дамата.

Как възнамеряваше да го постигне, Били нямаше представа. Колт бе казал каквото имаше да казва и повече не отрони нито дума. Но докато седяха на конете си и наблюдаваха как от хотела изнасят големи сандъци с багаж и ги товарят във фургоните, Били си помисли, че брат му никак няма да е доволен от цялата работа. А Колт можеше да бъде много неприятен, когато бе недоволен от нещо. Освен това той не се държеше по обичайния си начин. Докато чакаха, челюстта му непрекъснато се движеше, сякаш не спираше да стиска зъби, наместваше шапката си и се напругаше всеки път, когато вратата на хотела се отваряше. Ако Били не го познаваше по-добре, щеше да помисли, че Колт е нервен. Обаче, доколкото Били знаеше, нищо не бе в състояние да уплаши Колт. Той просто не реагираше като останалите хора.

Но не можеше да има съмнение в нервността на тези, които бяха все още в хотела. Джоселин почти трепереше, когато стигна предната врата. Бяха ѝ казали, че отвън я чака Колт Тъндър заедно с брат си. Тя се изненада, че той се яви на уговорената среща, но то не означаваше, че тя ще получи това, което искаше. Тъкмо обратното. Той имаше пълното право да ѝ се сърди заради начина, по който бе подвела брат му. Нямаше да я остави да се измъкне току-така и по всяка вероятност бе дошъл, за да ѝ каже съвсем ясно какво мисли за нейната постъпка.

— Спри за миг и поеми дълбоко въздух, преди да ти прилошее — рече Ванеса и сложи ръка на рамото ѝ, за да я накара да спре. Даде знак на пазачите да спрат и да се отдръпнат. — Стореното си е сторено. Всичко, което можеш да направиш сега, е да се извиниш.

— Мога да му се помоля.

— Ние не се нуждаем отчаяно от помощта му, а и ти не се нуждаеш отчаяно от тялото му, поне не още. Ти просто изпита много силно привличане, но който е далеч от очите, е далеч от мислите. Ще го забравиш много по-скоро, отколкото си мислиш.

— И завинаги ще си остана девствена — въздъхна Джоселин.

Ванеса не успя да сдържи усмивката си.

— Това няма да се случи, скъпа моя, и ти много добре го знаеш. Забравяш, че трябва само да поискаш, и веднага можеш да си вземеш любовник. Досега не си търсила особено усърдно, но след като вече сериозно си се заела с тази работа, ще се изненадаш колко много мъже ще ти се сторят привлекателни. Такива, които досега дори изобщо не си забелязвала.

— Но аз вече направих избора си.

— Изборът ти не е взаимен, мила моя, или си пропуснала да забележиш тази малка подробност? — сухо попита Ванеса, но след миг съжали за думите си, защото приятелката ѝ трепна силно, сякаш я бе ударила. — Не, не исках да те обидя. Не става въпрос за теб. Знаеш ли, сигурно си има много основателни причини, поради които тези американски индианци се смятат за жестоки диваци. Съмнявам се, че би ти се понравил начинът му на любене, така че по-добре се радвай, че не се получи.

— Той не е дивак, Вана.

— Съмнявам се, че ще запазиш това мнение след срещата си с него. Хайде да вървим и да приключваме по-бързо с тази история.

Двете жени продължиха напред, а четиримата пазачи, на които Ванеса бе дала знак да изчакат по-назад, ги последваха. Другите двама, които стояха във фоайето на хотела, също побързаха да се присъединят към дамите. Останалите шестима вече бяха излезе навън. Те предвидливо провериха околността и дори сградите от другите страни на улицата. Ако имаше само един човек, който да им се стори подозрителен, нямаше да позволят на Джоселин да напусне хотела. Заради подобни мерки бяха изгубени доста часове и навярно

предстоеше още повече да се изгубят. Ако Лонгноуз бе наел някой отличен стрелец, тези предпазни мерки щяха да бъдат безпредметни. Обаче за щастие нито един от наемниците му не умееше да стреля точно, поне не от разстояние.

Сър Паркър вече бе до вратата и я отвори с усмивка. Той обожаваше Джоселин. За него тя бе любима, но непостижима мечта и той никога не би се осмелил да ѝ признае чувствата си. Разбира се, всички знаеха това, включително и самата Джоселин. Ала тя бе само прекрасен блян, докато земните създания, като Бабет например, бяха реалност и Паркър и половината от пазачите редовно се възползваха от тази реалност.

„Наистина е доста жалко, че той смята Джоселин за недостижима мечта“ — помисли си Ванеса. Той бе на тридесет години, притежаваше значителна собственост в Кент и с черната си коса и тъмнозелените очи бе най-хубавият от пазачите. Бедата бе, че сър Паркър никога нямаше да се задоволи да бъде само любовник. Всъщност той още не бе готов да се установи където и да било — това бе причината да хареса работата, която херцогът му бе предложил. Обаче ако само за миг си помислеше, че Джоселин може да му стане любовница, начаса щеше да ѝ предложи брак.

Не, Джоселин никога не би си позволила да избере някой от охраната си за свой първи любовник, за да не опетни паметта на херцога. Но лошите предчувствия на Ванеса относно нейния господин Тъндър днес бяха нараснали още повече и тя бе убедена, че този полуиндианец също не е подходящ за приятелката ѝ.

За своето първо сексуално преживяване една девственица се нуждаеше от нежност и чувствителност, а Ванеса дълбоко се съмняваше, че господин Тъндър притежава някое от тези качества. Те бяха предположили, имайки предвид външния му вид и говора му, който бе много по-лесен за разбиране от този на повечето западници, че въпреки произхода си е бил отгледан и възпитан в цивилизована среда. Изненадаха се, като разбраха, че социалното положение на брат му е съвсем различно. Когато човек е отгледан от диваци, не се ли превръща и той в такъв? Навярно Колт Тъндър притежаваше само повърхностно лустро, което прикриваше дивашката му и груба природа. Да, за Джоселин бе истинско щастие, че той не бе проявил интерес към нея.

Но Ванеса бе принудена още веднъж да промени мнението си, когато излезе от хотела и видя мъжа, който ги чакаше, възседнал коня си. Повърхностно лустро? Нямаше дори и това. Нямаше нищо цивилизовано в погледа, който отпрати към Джоселин. Той казваше съвършено ясно, че тя щеше да се намира в сериозна беда, ако двамата останат сами. Осъзнаваше ли го приятелката ѝ или продължаваше да бъде заслепена от мургавата красота на този мъж? А последното не можеше да му се отрече. Досега Ванеса не го бе разгледала добре, но вече никак не ѝ бе трудно да разбере силния интерес на Джоселин.

Джоселин разбра съвсем правилно значението на погледа, с който Колт я удостои, но тя го очакваше. Мъжът бе вбесен и нямаше намерение да го крие. И въпреки това не ѝ се разкрещя. Разбира се, този път не беше сама. Беше заобиколена от охраната си. Но тя бе сигурна, че това не би го спряло да се разкрещи.

Мълчанието се проточи и той продължаваше да се взира настойчиво в нея, което я изнервяше. Трябваше да му се извини. Навярно точно това очакваше той от нея. Но думите някак си не можеха да излязат от устата ѝ и тогава той заговори:

— Петдесет хиляди долара, херцогиньо. Или приемаш, или не.

Беше истинско щастие, че Джоселин не можеше да види лицата на мъжете зад гърба си, защото в противен случай щеше да си помисли, че кръвопролитие е неизбежно. Чу ахването на Ванеса и с крайчеца на окото си зърна как графинята улови ръката на сър Паркър, за да му попречи да отвърне по подобаващ начин на обидата. Джоселин осъзна, че ѝ е било нанесено оскърбление не само заради думите му, които съвсем явно намекваха, че е нужно цяло състояние, за да се съгласи той да работи за нея. Още по-обиден бе тонът, с който бяха изречени.

О, той бе доста умен, този Колт Тъндър. Явно очакваше тя да се разгневи. Тъкмо на това разчиташе. Освен това бе сигурен, че тя ще откаже; назова тази безумно висока цена само за да я принуди да му откаже. Херцогинята сподави усмивката си. За тази цена можеше да наеме сто водачи и двамата го знаеха, ала той нямаше ни най-малка представа за истинската причина да иска да го наеме. Този индианец навярно щеше да бъде най-скъпият любовник, който някога е бил купуван, но и без това нямаше кой знае за какво друго да харчи огромното си богатство.

— Съгласна съм, господин Тъндър — заяви Джоселин. — От този момент нататък вие работите за мен. — Побърза да се извърне, за да не избухне в смях, щом видя смайването, което се изписа върху красивото лице на Колт.

ГЛАВА 12

— Нали разбираш, че той го направи нарочно — сърдито изрече Ванеса, докато избърсваше праха от лицето си с мократа си кърпичка. — Ние минахме покрай онзи град още преди четири или пет километра и още тогава вече почти се бе стъмнило. Нямаше никаква разумна причина да продължим, за да се налага сега да ноцуваме на открито. Направи го, за да ти отмъсти за това, че днес номерът му не мина. Помни ми думите, Джоселин, този мъж смята да те накара да съжаляваш, че си се осмелила да му се противопоставиш.

— Аз не съм му се противопоставила. Напротив, съгласих се с условията му.

— Не се прави на глупава, скъпа. Онези абсурдни условия бяха поставени тъкмо с цел да не ги приемеш и ти отлично го знаеш. Трябваше да видиш лицето му...

— Видях го. — Смехът на Джоселин беше толкова заразителен, че Ванеса не устоя и също се засмя. — Никога досега парите на Едуард не са ми доставяли такова удоволствие. Той поиска луната и аз имах възможност да му я дам. Мили Боже, наистина изпитах удоволствие.

— Надявам се да продължиш да мислиш така, когато се установи, че ще прекараме следващите няколко седмици в тази палатка.

— О, престани да мърмориш, Вана. Не бих нарекла това нещо палатка. — „Нещото“ беше голямо и просторно помещение — мек персийски килим покриваше земята, имаше копринени възглавници и дебели кожи, върху които да се спи. — Разполагаме с всички удобства.

— С изключение на баня — недоволно изтъкна графинята, разкривайки основната причина за оплакванията си.

— Можем да се изкъпем и ти го знаеш.

— След като Сидни и Пиърсън преди няколко часа натовариха всички фургони, не бих и помислила да ги моля да донесат вода от

реката, край която сме разположили нашия лагер. Смятам се за човек, който уважава другите и не проявява капризи.

— Лакеите не са единствените, които могат да донесат вода, Вана. Ти просто си измисляш различни затруднения и аз бих искала да знам защо.

— Не аз съм тази, която си измисля различни затруднения. Нямах абсолютно никаква причина да търпим подобни несгоди, след като само на няколко километра от тук има град. Твоят безумно скъп водач е този, който създава различни затруднения.

— А ако той има основателна причина да избягва града?

— Наистина бих искала да я чуя. Защо не го попиташ? Е, какво чакаш?

— Той не е тук — призна Джоселин. — Брат му каза, че отишъл да разузнае околността.

— Хм! По-скоро се е върнал в Бенсън, за да пренощува в меко легло, и ще го видиш чак на сутринта добре отпочинал и готов да ни подлага на нови по-големи затруднения и изпитания. Това е отмъщението, което идеално подхожда на такъв като него.

— Струва ми се, че грешиш, Вана. Ако желае отмъщение, то няма да е толкова префинено и ще бъде насочено срещу мен, а не срещу всички.

— Ти сама го видя в очите му, признай си! — настоя Ванеса с по-мек тон и коленичи до възглавниците, сред които се бе настанила приятелката ѝ. Джоселин нещастно кимна и графинята сложи нежно ръка върху бузата ѝ. — Осъзна ли най-после, че той не прилича на мъжете, които досега си срещала? Той е корав, опасен и...

— Аз все още го искам — прекъсна я Джоселин. — Дори когато ме изгаря с погледа си, усещам нещо особено и вълнуващо, което се надига у мен точно както когато го видях за пръв път.

Ванеса въздъхна.

— Той няма да бъде нежен с теб, скъпа моя, знаеш го, нали? И ако се опиташ да го изкушиш, докато все още ти е ядосан, той може нарочно да те нарани.

— Не можеш да си сигурна — неубедително възрази Джоселин. — Той не е жесток човек. Щях да го усетя, ако беше такъв, нали?

— Може би — съгласи се Ванеса. — Но аз продължавам да смятам, че у него няма никаква нежност. Той е продукт на живот и

култура, които ние дори не бихме могли да си представим. Ще запомниш ли поне това?

Джоселин кимна и отново се отпусна върху възглавниците. От гърдите ѝ се изтръгна тиха въздишка.

— Не знам защо се тревожиш. Предполагам, че той никога няма да ми прости, задето съм толкова богата, че мога да си позволя да наема услугите му.

Ванеса се засмя.

— Което още веднъж доказва колко е различен. Кой друг мъж би се вбесил, ако толкова много пари изневиделица се изсипят в джобовете му? А ние дори не го отклоняваме от пътя му. За негово удобство ние отиваме там, където и той се е запътил. Между другото, къде, по дяволите, се намира Уайоминг?

— Какво, по дяволите, е това?

Били се изкиска, когато видя в какво се е втренчил Колт.

— Покоите на дамите. Получили са тази палатка от един пустинен шейх, когато са пътешествали през арабските страни в Африка. Няма да повярваш в какви места са били, Колт. Историите, които могат да ни разкажат, сигурно ще ни забавляват по целия път до Уайоминг.

Колт изгледа с отвращение брат си, преди да слезе от коня.

— Къде ти е бил умът и този път, хлапе? Очаквах да намеря истински лагер, а не някакво проклето село. Имаш ли представа колко хора са нужни, за да се охранява това място?

Около голямата палатка бяха издигнати и други, не толкова просторни, но достатъчно големи, които бяха разпръснати сред фургоните и каретите. Единственото нещо, което бе свършено правилно, бе, че всички животни бяха събрани на едно място.

— Защо не се отпуснеш, Колт, и не дойдеш да хапнеш от вечерята, която ти оставих? Знаеш ли, те имат френски готвач и аз мога да се закълна, че не съм вкусвал нещо... толкова...

Колт се извърна, за да свали торбите от коня си. Лицето му бе потъмняло от гняв.

— Цялата тази работа наистина те забавлява, нали, хлапе?

Били преглътна с усилие. Предпочиташе брат му да му крещи по цял ден, отколкото да му говори с този тих и спокоен глас. Когато заговореше индианската му природа, ставаше непредсказуем. Били трябваше да го усмири, и то по-бързо.

— Те знаят какво правят, Колт. Свикнали са да лагеруват. Разопаковаха и издигнаха палатките за по-малко от двадесет минути. Освен това забравяш колко мъже пътуват с дамите. Вече поставиха постове навсякъде...

Колт се бе извърнал, за да довърши разтоварването на коня си, но скованите му движения бяха по-красноречиви от всякакви думи. Беше напрегнат като опъната тетива, която всеки миг ще се скъса. Младежът осъзна, че лагерът няма нищо общо с мрачното му настроение. Той бе просто един отдушник на гнева му, който не можеше да бъде насочен към истинския източник. Добре, че въпросният „източник“ вече се бе оттеглил за през нощта.

Били все още не можеше да повярва, че Колт работеше за херцогинята. Онези кратки думи „или приемаш, или не“ го бяха уловили в капан. Беше вбесен на себе си, задето бе предоставил тази възможност за избор на херцогинята, когато нямаше никакво намерение да го прави. Петдесет хиляди долара. Били едва не падна от коня си, когато чу сумата, но това беше нищо в сравнение с шока, който изживя Колт, когато англичанката прие предложението му.

Сега цялата работа му се струваше много забавна. Обаче беше сигурен, че Колт не намира нищо забавно в нея.

Колт може и да притежаваше малко богатство в злато, което му бе дала майка му, но Били дълбоко се съмняваше, че го бе използвал досега. Парите не означаваха нищо за него. Той продължаваше да живее сред природата, както бе свикнал от дете. В това отношение Джеси не успя да го цивилизова. Понякога спеше в голямата къща в ранчото, която Чейс бе построил за Джеси, след като старата изгоря, а понякога отсядаше в хижата, която си бе построил сред хълмовете с изглед към ранчото. Но повечето нощи прекарваше на открито, под звездите, особено когато времето бе топло. И никога досега не бе работил за никого, с изключение на Джеси.

Тя се бе опитала да го научи да отглежда говеда, но тази работа не го привличаше. Това, с което най-после реши да се заеме и което умееше да върши добре, бе тренирането на коне. Понастоящем

снабдяваше Роки Вали, както и другите ранча в областта, с всички работни коне, от които се нуждаеха, животни, които се внасяха от Колорадо или от по-далечни области. А жребецът, който бе дал на Чейс, през последните две години спечели годишните надбягвания в Шайен и понастоящем неговите състезателни коне много се търсеха.

Но парите продължаваха да не означават нищо за него. Той хващаше и тренираше диви коне, защото тази работа му доставяше удоволствие, а не защото бе изгодна. Въпреки това знаеше, че всяко нещо си има своята цена и разбираше значението на парите. В това отношение Джеси го бе обучила. Беше пътувал с нея и Чейс до Денвър и Сейнт Луис. По време на престоя си в Чикаго бе посещавал едни от най-богатите домове и скъпите магазини и бе видял как живеят и се забавляват богатите. Беше напълно сигурен, че заплатата, която бе поискал за услугите си, е немислимо висока и нито един трезвомислещ човек не би се съгласил да я приеме. Тъкмо в това бе грешката му.

О, той знаеше, че херцогинята е богата. Това не можеше да не се забележи. Многобройната ѝ свита, прекрасните коне, елегантните дрехи, екипажът ѝ — всичко говореше за много пари. Това, което бе необяснимо, дори и за Били, бе какво е това богатство, при което петдесет хиляди долара се превръщаха в някаква незначителна сума, за която дори не си струваше да се замисли човек. Дори Били не познаваше толкова богат човек. Но дори най-богатите никога не пилееха парите си с лека ръка, а тъкмо това правеше херцогинята. Защо? Може и да беше ексцентрична, но той не смяташе, че е безразсъдна, нито пък луда. Тъкмо обратното. Нима бе толкова разглезена, че не можеше да се примири да ѝ се отказва нещо, което е пожелала?

Това нямаше смисъл. Тя искаше водач. Но дали беше точно така? По-скоро желаше точно Колт за свой водач, макар той съвсем недвусмислено да ѝ бе заявил, че не търси работа. Той може и да бе отличен водач, но такива бяха много мъже, които биха приели работата с желание. Колт не я искаше и го бе показал достатъчно ясно, ала, изглежда, този факт нямаше никакво значение за херцогинята. Следователно имаше съвсем друга причина, поради която тя настояваше Колт да работи за нея, но Били не можеше да я проумее.

Нито пък Колт, който също бе мислил по този начин, при това съпоставяйки всички факти. Знаеше, че отначало тя искаше от него да

преследва врага ѝ. Да стане неин водач бе второто ѝ предложение. Питаше се дали щеше да има и трето, ако се бе съгласил да се срещне с нея по-рано през деня. Вероятно да. Нима тя мислеше, че той е отговорът на всичките ѝ проблеми? Нима тази жена не знаеше, че не можеш насила да накараш някого да ти помогне? Тя си бе купила водач и това щеше да бъде всичко, което щеше да получи.

Тогава защо се вбесяваше, че лагерът ѝ е уязвим на вражеско нападение? Проклетата жена щеше да получи закрилата му независимо дали му се искаше или не. Но нямаше намерение да преследва врага ѝ. Ако си въобразяваше, че ще успее да го придума, щеше да остане много разочарована.

И все пак дори и това не би могло да бъде основание за желанието ѝ той да я придружава по време на пътуването. За цената, която бе готова да му плати, би могла да наеме поне десетина опитни ловци на хора. Или може би въобще не възнамеряваше да заплати подобна сума. Може би просто отговаряше на неговия блъф. Дали не можеше да се измъкне от цялата тази каша, като поиска да му плати предварително? И отново да изглежда като пълен глупак, ако случайно се окаже, че тя наистина има толкова пари у себе си? Проклет да е, ако го направи. Днешният провал му стигаше.

Колт тръсна седлото си толкова близо до огъня, който Били разбутваше, че разхвърчалите се искри опърлиха дрехите му. Колт дори не забеляза. Той се бе втренчил в огромното бяло чудовище, което се намирало на по-малко от седем метра от него. Всъщност не виждаше палатката, тъй като въображението му бе обсебено от жената, която се намирало вътре. Дали косата ѝ бе разпусната, както когато я видя за пръв път? Дали бе свалила скъпите си дрехи и бе облякла нещо... какво? В каква ли дреха спеше жена като нея?

Колт стисна гневно зъби и се обърна към коня си. Предпочиташе Били да не бе запалил огъня толкова близо до палатката, но стореното-сторено, и без това тази нощ едва ли щеше да спи много, така че нямаше никакво значение колко близо ще бъде до нея.

— Ей-сега ще се върна, хлапе. Изхвърли този чуждестранен буламач. Аз сам ще си приготвя вечерята.

Били понечи да възрази, но реши, че е по-разумно да си премълчи. И без това на Колт му се бе насъбрало доста за един ден.

Нейната храна сигурно щеше да му приседне на гърлото, независимо колко е вкусна.

Били въздъхна, докато наблюдаваше как Колт отвежда Апалоса при другите животни. Не беше единственият, който го следеше с поглед. Откакто се появи в лагера, всички го наблюдаваха — кой с любопитство, кой с подозрение, а някои подчертано враждебно. Тези хора не знаеха какво да мислят за новия си водач и как да се отнасят към него. Знаеха единствено, че господарката им е решила да го задържи при тях. Те се отнесоха доста приятелски към Били, но държанието на Колт не предразполагаше към подобно отношение. Дори и да не бе обидил херцогинята пред половината от хората ѝ, което бе достатъчна причина, за да го намразят, целият му вид сякаш крещеше: „Не ме приближавайте!“ А този, който определено трябваше да стои по-далеч от него, бе самата херцогиня. Но докато Били си мислеше това, тя излезе от палатката и тръгна след Колт.

ГЛАВА 13

Усещаше присъствието ѝ. Чу я да приближава, макар че тя се опитваше да стъпва тихо. Усети близостта ѝ, също както при животните мъжкарят подушва женската.

Тя стоеше точно зад него и чакаше да я забележи. Той обаче се преструваше, че не я вижда. Колкото по-малко приказваше с нея, толкова по-добре. Обаче не му се вярваше, че тя просто ще си тръгне. Тази жена бе прекалено упорита и твърдоглава. Макар мълчанието ѝ да издаваше нервността ѝ, тя се бе осмелила да дойде при него. Решителността ѝ бе по-силна от притеснението.

— Доста умно от ваша страна да ги държите наблизко.

На Джоселин ѝ бяха нужни няколко минути, докато разбере какво има предвид. Обърна се, за да види кой я е последвал, и видя, че четирима души от охраната ѝ бяха заели позиции на няколко метра зад нея, без дори да се опитват да се прикриват. Очевидно нямаха никакво намерение да я оставят сама с новия водач.

— Те не ви познават. Когато ви опознаят, бдителността им ще отслабне.

— Вие също не ме познавате.

Думите му я накараха да потръпне, сякаш в тях се съдържаше някаква скрита заплаха. И навярно бе точно така, и ако бе достатъчно умна, щеше да се вслуша в предупреждението и да бяга надалеч. Беше достатъчно нервна и неспокойна и без той да ѝ казва подобни неща. Ала тя не искаше да се страхува от него. Както не искаше и той да ѝ е ядосан. Доникъде нямаше да стигне с този мъж, ако му позволеше да я изплаши.

— Можем да променим това — колебливо рече младата жена. Искаше ѝ се той да се обърне и да я погледне. — Искане ми се да ви опозная по-добре.

— Защо?

— Защото ви намирам... много интригуващ. „И възбуждащ, и безкрайно желан, и дяволите да те вземат, Колт, обърни се и ме

погледни!“

Той не го направи. Продължи да разтрива коня си, сякаш тя изобщо не бе там. Тя не бе свикнала да я пренебрегват. Подобно отношение не допринасяше за повдигане самочувствието на една жена, а нейното и без това бе паднало твърде ниско ниво.

Известно време Джоселин наблюдава мълчаливо движенията на ръката му по хълбоците на животното и почти бе омагьосана, представяйки си...

Отпъди бързо тези мисли, приближи се към коня и го погали по влажната муцуна. За известно време се любовува на животното вместо на господаря му, който продължаваше да не я поглежда.

— Не може ли поне да поговорим? — отново опита тя.

— Не.

Поради някаква причина този отказ я подразни и тя едва се сдържа да не избухне. Този мъж наистина бе непоносим!

— Вижте, знам, че все още сте ми сърдит, но...

— Сърдит изобщо не е това, което изпитвам, лейди.

Той се изправи и най-после я погледна, но в този миг Джоселин предпочиташе да не го бе направил. Сините му очи горяха с пламенно чувство, което накара дъха ѝ да секне. Ярост ли бе това? Не беше напълно сигурна.

Нито пък Колт. Той се опита да се скрие в гнева си, но други неща го разсейваха — ароматът ѝ, гласът ѝ... спомените. Всеки път, когато се приближеше до бяла жена, чуваше свистенето на камшика и почти усещаше как разкъсва плътта му. А с тази жена беше още по-лошо, защото макар да знаеше, че тя никога няма да бъде негова, той продължаваше да я желае. Това не биваше да се случва. Не му се бе случвало от три години. През цялото това време всички жени като нея го превръщаха в буца лед, изпълваха го с отвращение и омраза при спомена за онова, което бе изстрадал заради една от тях. Той беше от хората, които грешат само веднъж. Тогава защо не изпитваше отвращение от тази жена? Защо тялото му изгаряше от желанието да я сграбчи? И защо, по дяволите, тя не се махне, преди да е изгубил и малкото му останало самообладание?

— За какво беше всичко това? — рязко попита той. — Нима никой досега не ви е отказвал?

— Не... съвсем не е така.

— Тогава защо точно аз, херцогиньо?

Презрението, с което изрече титлата ѝ, бе капката, която преля чашата. Какъвто и страх и притеснение да изпитваше, те бяха пометени от възмущение.

— А защо да не сте вие? Очевидно и вие си имате цена, защото в противен случай нямаше да сте тук. — Държеше се глупаво и го осъзнаваше, но искаше да изясни още нещо, преди той да ѝ го каже. — Аз няма да ви освободя, дори и да продължавате да се държите невъзпитано и постоянно да сте навъсен.

— Лейди, ако мислех, че мога да направя нещо, за да се освободя от тази работа, щях да го направя — раздразнено я увери той. Но в следващия миг погледът му попадна върху устните ѝ. — Но все пак може би има нещо... — додаде той с по-мек тон.

Знаеше, че това ще се случи още преди той да протегне ръка. Знаеше, че няма да е приятно, че той възнамерява да я обиди или да я нарани, или просто да направи нещо, което да я принуди да го уволни. Но той все пак ѝ даде възможност да го спре. Ръката му много бавно се протегна към шията ѝ. Първото докосване на пръстите му до тила ѝ бе много нежно. Пръстите му се вплетоха в гъстата ѝ коса, свита на тила, и я придърпаха към него. Тя не се възпротиви.

Мъжът вероятно реши, че я изплашил толкова много, че тя не е в състояние да говори и да се движи, но всъщност тя просто не желаше да го спре. Толкова силно искаше да усети докосването на устните му до нейните, че бе готова да изтърпи дори и болка. Знаеше го дори когато Ванеса я предупреждаваше, че той няма да бъде нежен с нея. Ако в този момент се боеше от нещо, то бе, че няма да я целуне.

Но когато го направи, целувката му бе много по-груба, отколкото тя очакваше. Колт бе твърдо решен да я накара да се отврати от него, може би дори да го намрази, което да я накара да се отърве незабавно от него. Това, което не подозираше, бе, че целувката постигна целта само наполовина. Тя изпита невероятно вълнение, което ѝ помогна да приеме грубостта му.

— Готова ли сте да ме уволните?

Въпросът бе процедурен през зъби, докато ръката му болезнено стегна косата ѝ. Но тя бе сигурна, че той не осъзнава, че ѝ причинява болка. Устните ѝ бяха изтръпнали, задъхваше се, а коленете ѝ се бяха подкосили. В същото време вниманието на Колт бе съсредоточено

върху устните ѝ, докато очакваше отговора ѝ, сякаш единствено той щеше да го накара да реши каква да бъде следващата му стъпка.

— Не — задъхано отвърна тя. Не желаше той да я наранява, но все още нямаше намерение да се отказва от него.

Очите му потърсиха нейните. Вероятно искаше да се увери дали е само упорита, или е луда. Когато осъзна истината, цялото му тяло се напрегна и той изрече с тих, но заплашителен глас:

— Кажете му да си махне ръката от мен. Ако аз го направя, за известно време няма да имате полза от него.

Тя примигна и видя Роби, застанал точно зад Колт и сложил голямата си длан върху рамото му. Колт не го гледаше, а продължаваше да се взира в нея, но тя се съмняваше, че едрата фигура на Роби би го възпряла. Тъкмо обратното. Той бе готов да прояви жестокост, искаше да бъде груб и да наранява. И Джоселин го знаеше, макар че огромният шотландец не подозираше нищо.

— Всичко е наред, Роби. Господин Тъндър просто ми доказваше нещо. Няма за какво да се тревожиш.

Мускулестият шотландец се поколеба. Макар в полумрака да не бе видял много от тази наказваща целувка, все пак бе достатъчно, за да го накара да се съмнява. Как бе могла да забрави, че хората ѝ са наблизко? Разбира се, тя не бе длъжна да им дава обяснения, но все пак...

Тогава осъзна, че пръстите на Колт все още стягат косата ѝ и навярно тъкмо това бе причина за загрижеността на Роби. Тя бе забравила за това, както и Колт, когато Роби ги прекъсна. Но когато размърда рамото си, където китката на Колт се докосваше, за да му даде знак да я пусне, той не го направи. Погледна го в очите и разбра, че той няма намерение да я пусне.

Джоселин не разбираше причината за държанието му. Дали не искаше да предизвика хората ѝ, надявайки се, че тогава тя ще го уволни? Или това бе друг начин да я изплаши, да ѝ покаже, че хората ѝ не могат да я защитят от него? Каквато и да бе причината, никак не ѝ харесваше.

Ако му направи забележка, а той не ѝ обърне внимание, това със сигурност щеше да предизвика сбиване. Ако накара Роби да си тръгне, докато Колт все още я държи за косите, му даваше основание да продължи оттам, докъдето бе стигнал. Но ако не направи нищо, тогава

Колт щеше да предприеме нещо, а Ванеса никога нямаше да ѝ прости, ако най-предпочитаният ѝ охранител пострада по нейна вина. При това Джоселин знаеше кой ще бъде наранен. Роби бе едър и мускулист и известно време бе служил при Нейно величество, но не притежаваше студената и безмилостна жестокост, която се излъчваше Колт.

Оставаше само едно.

— Оценявам загрижеността ти, Роби, но аз се намирам в пълна безопасност в компанията на господин Тъндър. Сега можеш да си тръгнеш... и отведи и останалите джентълмени със себе си. След малко и аз ще ви последвам.

Това беше заповед и Роби нямаше друг избор, освен да се подчини.

— Както желаете, ваша светлост.

В мига, в който шотландецът отдръпна ръката си от рамото на Колт и се обърна, Колт я пусна. Значи това бе всичко, което е искал. Дяволите да го вземат този мъж, който постоянно я караше да гадае намеренията му!

— Постъпката ви бе достойна за презрение! — изсъска тя и вдигна ръка, за да разтрие изтръпналия си врат. — И нямам предвид това, което ми причинихте, макар че и то заслужава единствено презрение. Не се съмнявам, че сте способен да нараните хората ми, но да предизвикате нарочно безредици, за да постигнете уволнението си, е проява на страхливост. Не предполагам, че сте страхливец.

— А какво си мислите сега за мен? — попита той.

Тя отстъпи назад. Знаеше, че намеква за това, което ѝ бе сторил. Какво друго да си мисли, освен че може да бъде безмилостен, когато реши да постигне целта си?

— Мисля, че вие сте много решителен мъж, Колт Тъндър, но и аз притежавам това качество. Не бих искала да ви разочаровам, но вашето малко представление не даде очаквания резултат. Аз все още се нуждая от вас — отвърна тя и се отдалечи от него.

Последните ѝ думи бяха отмъщението ѝ за целувката му. Ала нейната нужда се различаваше от тази, която измъчваше тялото му и която го държа буден през цялата нощ.

ГЛАВА 14

— Ferme la!^[1]

— Hein? Espece de salaud, je vais te casser la gueule!^[2]

— Mon cul!^[3]

— Мили Боже, трябва ли да се събуждаме с подобни ругатни? — раздразнено промърмори Джоселин и се размърда под кожената завивка. — За какво се препират този път?

Ванеса, която бе застанала до входа на палатката и наблюдаваше разправията, сви рамене.

— Мисля, че Бабет отново го е обидила. Знаеш колко чувствителен е Филип, когато става дума за готварските му умения.

— Тя не смята наистина да му разбие лицето, както току-що го заплаши, нали?

— Държи един от тиганите му, но той също е стиснал друг. В момента се гледат свирепо.

— Извикай я, Вана. Колко пъти съм я предупреждавала да не се разправя с Филип? Какво си мисли това момиче? Откъде ще му намеря заместник, ако реши да напусне заради нея? Тя е тази, която трябва да уволня. Неприятностите, които постоянно създава...

— С нея никога не е скучно, длъжна си да го признаеш, а прави мъжете щастливи, бих добавила. Защо си толкова раздразнителна тази сутрин?

— Просто я извикай — рече Джоселин, без да отговоря на въпроса ѝ. Защо лампите са все още запалени? Кое време е, по дяволите?

Ванеса се изкиска.

— Предполагам, че е около шест часът сутринта. Твоят сладък господин Тъндър събуди лагера преди около половин час. Каза, че трябва да тръгнем с изгрева, за да не „прахосваме дневната светлина“.

— С изгрева! Той да не е луд? — извика Джоселин.

— Предполагам, че той просто иска час по-скоро да приключи със задълженията си. С това темпо, докато се усетим, и ще сме

стигнали в Уайоминг.

— Ще поговоря с него.

— Успех.

— Какво толкова забавно намираш във всичко това, Вана?

— Аз те предупредих, мила моя, нали? Този мъж смята да направи всичко, което е по силите му, за да те накара да съжالياваш, че си го наела. Водач, как ли не! По-скоро е роден за търговец на роби.

След тези думи Ванеса излезе, за да се увери, че французите няма да се хванат за гушата. Върна се след минута, следвана от Джейн, която носеше кана с топла вода и чиста кърпа. Бабет не се виждаше никъде, навярно ѝ бяха казали, че е предизвикала гнева на господарката, и затова Джейн приготви дрехите на херцогинята.

Джоселин остана в леглото, опитвайки се да прогони раздразнението си, което нямаше нищо общо с неотдавнашния разговор. Устните ѝ бяха подути и я боляха. Как щеше да скрие нещо подобно? И ако Колт ги види, щеше да знае, че наистина я е наранил. Никога нямаше да разбере защо въпреки всичко не го уволни. И какво щеше да му каже, ако той ѝ поискаше обяснение? Че грубото му отношение ѝ е доставило удоволствие? Или може би истината — че толкова много желае той да бъде първият ѝ любовник, та е готова да пренебрегне грубостта му?

— Е? Сигурна съм, че ще започне да удря по... ъ-ъ... платнището на палатката, ако не си готова в уречения час. Или тъкмо това целиш? Да изляза ли и да те оставя сама?

Ванеса със сигурност не ѝ помагаше тази сутрин с язвителния си хумор. Обичаше да натяква, когато се докажеше, че е права за нещо, а Джоселин имаше всички основания да вярва, че това безбожно ранно събуждане е поредното доказателство за отмъщението на Колт. Явно не можеше да ѝ прости, че го е принудила да работи за нея.

— Толкова по-зле за него, ако дойде да „тропа“ по платнището на палатката — измърмори Джоселин. — Ще тръгна, когато съм готова.

— Какво означава това? Да не би да си решила да му се опълчиш? Нима ще се вслушаш в съветите ми?

— Вана!

— Добре — примирително рече графинята и се отпусна върху кожата. — Вече казах мнението си. Но защо тази сутрин си толкова раздразнителна?

— Не спях добре — въздъхна приятелката ѝ.

— Искаш ли да си поговорим за това?

— Не съвсем — отвърна Джоселин и се обърна.

Ванеса ахна, когато видя лицето ѝ.

— Мили Боже, значи вече се е случило! Кога? Защо не ми каза? И още си цяла, да благодарим на Бога. Е, сега поне ще можем да се лишим от услугите на онзи грубиян.

— Нищо не се е случило.

— Глупости — изсумтя Ванеса. — Винаги познавам, когато женските устни са подути от целувки.

— Това е всичко, което той направи. Предизвикваше ме, за да го уволня.

— И уволни ли го? Не, разбира се. Нали още е тук. Но... добре, поне направи ли някакъв напредък?

— Напредък? — Джоселин изпита желание да се засмее. — Вана, той не ме целуна, защото го искаше. Той просто се опитваше...

— Да, чух. Да те накара да го уволниш. Но това ли... очакваше?

— Да очаквам? Да. Дали ми хареса? Не. Той беше изключително груб и аз се надявам, че и неговите устни тази сутрин са не по-малко подути от моите!

При този разгорещен отговор приятелката ѝ изумено примигна.

— Е, предполагам, че можем спокойно да заключим, че няма никакъв прогрес. Освен ако не мислиш, че той е изгубил самообладание и затова е бил толкова груб.

Самообладание? Гласът му наистина не бе толкова твърд, когато я попита дали е готова да го уволни. И като се замислеше, дишането му бе доста учестено. А пръстите му стегнаха косите ѝ, след като спря да я целува. Дали бе възможно да е изпитал страст? Господи, наистина ѝ се искаше да е било така, но тя бе твърде неопитна, за да е сигурна.

— Не знам, Вана, но това наистина няма значение. Аз отново осуетих плана му и той си е легнал, проклинайки ме, а не изгаряйки от желание. Като се замисля — добави и отметна кожените завивки, — най-разумно ще е поне няколко дни да не се доближавам до него. Снощи не биваше да отивам там. Трябваше да изчакам известно време да му мине ядът. Вече няма да допускам подобна грешка.

[1] — Затвори си устата! (фр.) — Б.пр. ↑

[2] — А, така ли? Мръсник такъв, ще ти разбия физиономията!
(фр.) — Б.пр. ↑

[3] Задник. (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

— Пийт пристигна.

— Най-после — изръмжа Дуейн.

— Доведе ли лекар? — попита Клей от сламеника в ъгъла.

— Спри да хленчиш! — срязва го Дуейн. — Нали извадих проклетия куршум?

— Пийт е сам, Клей — обади се Клайдъл откъм отворената врата, откъдето наблюдаваше приближаващия конник. — Докторът и без тва не може да напрай кой знае кво. Освен туй шъ са наложи да го убийм, за да му запушим устата. Искаш ли малко уиски?

Елиът наблюдаваше мълчаливо как подадоха на мъжа, когото наричаха Клей, бутилката с „огнена вода“, която в тази област минаваше за уиски. Нещастникът умираше, но не го знаеше. Беше изгубил твърде много кръв, докато ги открие. Елиът би го отървал от мъките му, вместо да вади куршума и по този начин само да удължава страданията, но никой не попита за мнението му и той нищо не каза. Освен това искаше да го убие, задето бе провалил възложената му работа, но и това запази в тайна. Останалите не биваше да знаят колко е бесен.

Цялата отговорност за този последен провал бе изцяло негова и той го знаеше. Беше си позволил да наеме некадърници, не бе измислил по-добър план и бе изпратил само двама да се справят с херцогинята. Дяволският й късмет отново й се бе усмихнал в лицето на онзи непознат помощник, който изникна сякаш от нищото и при това се оказа доста опитен. Как го постигаше всеки път?

Клей изпадна в безсъзнание и за известно време това сложи край на стенанията му. Постоянните му охкания подлудяваха Елиът. Но не каза нищо. По-добре да го остави да досажда и на останалите. Така никой нямаше да възрази, когато накрая предложи да оставят приятеля си да умре в мир.

Дуейн остави кафеника на масата, но Елиът не напълни отново чашата си с отвратителната течност. Обстановката бе отчайващо

мизерна, но поне имаха покрив над главите си.

Клайдъл бе открил празната колиба, която каубоите от съседното ранчо понякога използваха за убежище. Имаше маса, два стола, стара готварска печка, няколко ръждясали консерви и един раздърпан дюшек. Навярно, когато валеше дъжд, покривът течеше, но поне имаше къде да се подслонят, докато Пийт Сондърс разбере накъде се е отправила херцогинята.

След две нощи на очакване той започна да си мисли, че най-младият член на групата им ги е изоставил. Това нямаше особено да го изненада. След всичките несполуки, вече бе започнал да очаква най-лошото. Но Пийт се върна и сега най-последно щеше да има възможност да планира следващия си ход.

Пийт влезе в колибата. Усмихна се и изтупа дрехите си с шапката си, която навярно бе на повече години от него самия. Елиът доста се колеба дали да го наеме, когато го видя за пръв път, макар че наболата му брада прикриваше истинската му възраст. Но се реши, след като му изредиха неговите постижения, които включваха обири, кражби на добитък и една престрелка, в която момчето бе излязло победител. Обаче го дразнеха младежкият му ентусиазъм и лекомисленото му поведение.

— Помислих, че си се изгубил, Пийт — посрещна го Клайдъл.

— Или си прекалено пиан, за да намериш пътя — презрително изсумтя Дуейн.

— Не съм близвал нито капка — отвърна все още ухилен младежът и се отпусна на единствения стол срещу англичанина. — Но сега бих пийнал няколко глътки. Как е Клей?

— Все същото — измърмори Клайдъл и остави бутилката с отвратителната течност на масата.

Елиът го изчака да отпие и попита:

— Ако имате да ми докладвате нещо, много бих желал да го чуя, господин Сондърс.

Когато Пийт остави бутилката, усмивката все още грееше на лицето му. Елиът щеше да си помисли, че това е просто някакво изкривяване на устата му, ако не го бе виждал сериозен.

— Наистина имам, шефе — отвърна младежът. — Когато отидох в Тумбстоун, не ми беше особено трудно да открива дамата. Тя бе предизвикала доста вълнение, влизайки в града с каретите, фургоните

и малката си армия. Всички само за нея приказваха — коя е тя и какво прави...

— Да, да, винаги е така, където и да отиде — нетърпеливо го прекъсна Елиът. — Давай по-накратко.

— Ами тя и хората ѝ се настаниха в грандхотела и аз помислих, че възнамерява да остане известно време. Смятах да потегля на следващата сутрин, след като се уверя, че шерифът не ни преследва...

— А преследва ли ни? — попита Дуейн.

— Не. Говорих с един приятел, който се бе измъкнал от затвора, и той ми каза, че сме определени като „неизвестни лица“. Тези, които занесли трупа, не са могли да ни опишат, така че шерифът няма за кво да се хване. Но както вече казах, беше истински късмет дет се успях и не тръгнах рано на другата сутрин.

— Сигур здравата си се забавлявал, докато ние си седим тук и те чакаме кат коне на празни ясли — сърдито отбеляза Дуейн.

— Е, стига, Дуейн, нали трябваше все някак да убия времето? И онази нощ си легнах малко късничко. Ако не го бях направил, нямаше да бъда там, когато дамата напусна града.

— Тя вече е тръгнала? — изненада се Елиът.

— Да. Потегли веднага след стрелбата. Ей, Дуейн, никога няма да се сетиш кой си го получи! — развълнувано добави Пийт. — Братята Маклори и хлапето на Клантън.

— Братята Ърп ли им видяха сметката?

— Кой друг?

— Ти видя ли с очите си? — намеси се Клайдъл.

— Не. Станало е докато разузнавах в затвора. Но стрелбата се чуваше отдалеч. Когато отидох там, всичко вече беше свършило.

— Ако позволите, господин Сондърс — прекъсна го Елиът, — интересувам се от херцогинята, а не от някаква незначителна престрелка в един от градовете ви.

— Разбирам, шефе, но вижте, и дамата беше там. И веднага след това си плю на петите. Не беше трудно да се досетиш, че цялата тази тупурдия я е накарала набързо да си събере багажа и да се махне. Както и да е, реших, че не е зле да ида отново до хотела ѝ. Тогава видях, че всичко е готово за заминаването ѝ.

— Предполагам, че си проявил достатъчно съобразителност и си я последвал?

Пийт кимна.

— До лагера им, на няколко километра от Бенсън. Те следваха пътя на пощенските коли, макар че преди да напуснат града, са взели някакъв мелез за водач. Тази сутрин той ги вдигна още преди изгрев-слънце и всички се насочиха към Тусон, а пък аз се върнах тук.

— И накъде се е отправила този път? — попита англичанинът.

— Сигурно към Тусон — услужливо предположи Клайдъл.

Елиът простена. Малоумници! Шайка малоумници!

— Мога да ви уверя, че херцогинята не възнамерява да остане в този край, господин Оуен. Интересува ме крайната цел на пътуването ѝ.

— Значи в момента пътува на север, но едва ли се е запътила към Юта — обади се Дуейн, който единствен разбра какво иска Елиът. — Натам няма нищо, освен пустиня. Или ще се насочат към Калифорния, или към Ню Мексико, а оттам към Колирейд. Там има железница, която може да я отведе обратно на изток, ако това си е наумила.

— Много добре — усмихна се накрая англичанинът, макар че усмивката му бе студена и не предвещаваше нищо добро. — А след като тя се движи по главните пътища, което е почти сигурно, като се има предвид целият ѝ антураж, ние лесно ще можем да я изпреварим, ако яздим достатъчно бързо. Колко далеч се намира този Тусон?

— Кат са знае колко са тежкоподвижни, ако тръгнем сега и яздим през цялата нощ, ще бъдем там преди тях.

— Отлично, но се нуждаем от още хора. Имате ли някакви познати в Тусон?

— Аз може и да имам — отвърна Дуейн. — Смятате да я нападнем с повече хора?

— Вие забравяте с колко много въоръжени мъже разполага тя, господин Оуен, а сега е наела и още един. Жалко, че не изпреварихме онзи водач. Един от вас можеше да предложи услугите си и след като се озове в лагера ѝ, за него нямаше да е трудно някоя нощ да ѝ пререже гърлото и да се измъкне незабелязано. Между другото, какво точно означава мелез?

— Значи, че е наполовина индианец. Какъв е той, Пийт? От апачите?

— Не, твърде е висок. Освен това не съм виждал някой от апачите да носи колт като него и със сигурност знае как да го използва.

Обикновено повечето индианци предпочитат пушките.

— Висок, казваш? — разтревожи се Дуейн. — Случайно да си чул името му?

— Всъщност наистина чух двама от пазачите ѝ да говорят за него. Наричаха го господин Тъндър.

— О, по дяволите! — изруга Дуейн и добави още няколко цветисти израза. — Тя наистина се е сдобила с отличен стрелец. При това и с най-бързия.

— Да разбирам ли, че познаваш този Тъндър?

Дуейн до такава степен се бе забравил, че си позволи да изгледа сърдито англичанина, задето бе толкова спокоен пред лицето на тази нова опасност. Колт Тъндър, единственото копеле, което някога го бе карало да се оттегли с подвита опашка. По дяволите! Какво правеше толкова далеч на юг?

— Да, може да се каже, че го познавам. Виждал съм го как стреля и мога да кажа, че няма равен.

— Но, Дуейн, това беше...

— Млъквай, Клайдъл! — изръмжа той на брат си. — Знам какво съм видял. — После добави с по-спокоен тон: — Не бива да си имаме вземане-даване с индианеца, шефе. Той не прощава и най-незначителната обида. Никой не е по-добър от него. Можете да заложите живота си, че той е застрелял нашите момчета. Сега разбирам защо го е наела толкова бързо. Защото вече го е срещнала.

— И какъв е проблемът? Просто ще го отстраните.

— И как се предполага, че ще го направим? Нали ви казвам...

— Не се тревожи, скъпи приятелю — саркастично го прекъсна Елиът. — Не предлагам да го извикаш на дуел. Един куршум в гърба ще свърши чудесна работа и тогава херцогинята ще има нужда от нов водач, нали?

— Предполагам, че сте прав — ухили се Дуейн. Щом не се налагаше да се доближава до Колт Тъндър...

— Ако нямате какво друго да добавите, господин Сондърс, предлагам да тръгваме — заяви Елиът и се изправи. — Ще трябва да огледаме града, за да видим дали няма да измислим някакъв план.

— А какво ще правим с Клей? — попита Пийт.

— Ако мислите, че ще може да издържи ездата, вземете го с нас.

Пийт погледна към Дуейн, докато англичанинът излизаше от колибата, но двамата не се колебаха много и побързаха да го последват. Петият мъж от групата, който досега не участваше в разговора, също тръгна към вратата. Познаваше Клей от няколко месеца, но нямаше смисъл да си губи времето да съжалява някого, който е бил достатъчно небрежен, за да позволи да го ранят. В крайна сметка всички рискуваха живота си. Клайдъл бе единственият, който погледна към умиращия мъж. Помисли за миг, остави бутилката с уиски до сламеника на Клей и последва останалите.

ГЛАВА 16

Те представляваха красива гледка — жената и великолепия кон. За един кратък миг Колт бе като омагьосан от уменията ѝ да язди. Сякаш бе част от животното, докато се носеха в див галоп през обраслата с кактуси долина. Никога не би повярвал, че тя може да язди по този начин, не и една жена, която предпочита удобството на разкошната си карета. И дори не седеше на коня както трябва. Яздеше настрани, за Бога! Това го накара да се замисли за колко още неща греши по отношение на нея.

Но не се чуди дълго. В гърдите му бързо започна да се надига гняв и когато тя го наближи, всеки миг можеше да избухне. Не ѝ даде дори възможност да си поеме дъх. Гласът му бе толкова висок, че стресна жребеца ѝ и ѝ трябваха няколко минути, докато го овладее. Отначало не чу какво ѝ крещеше Колт.

— ... най-глупавото, най-идиотското... да не сте полудели? Трябваше да се досетя! Защо иначе ще плащате на толкова мъже да ви пазят, а след това ще отпращате нанякъде сама?

— За какво говорите? — остро попита Джоселин, когато най-после успя да укроти сър Джордж и спря до него. — Видях ви отдалеч. Яздех право към вас. Ако не сте забелязали, наоколо няма нито хълмове, нито дървета, нито дори храсти, където някой би могъл да се скрие. Бях в пълна безопасност.

— Така ли? Сега ме чуйте, херцогиньо. Онзи планински лъв в далечината може и да не е много близо, но все пак е там. Никой не знае защо е напуснал обичайните си земи за лов и вече може да е уловил вечерята си, но със сигурност никога няма да пропусне такава лесна плячка като вас. Веднага щом подуши миризмата ви, ще се нахвърли върху вас.

Той я изчака, докато тя се взираше ужасено в бавно движещия се хищник, който се намираще само на около стотина метра от тях. За щастие звярът, изглежда, не се интересуваше особено от тях, ала тя не го знаеше.

— И змията, която може да подплаши това ваше капризно животно и да го накара да ви хвърли на земята, ще бъде там, готова да ви ухапе, докато конят ви се отдалечава на безопасно разстояние. Да не би да си мислите, че някой ще ви намери и ще изсмуче отровата? Хората не са единствената опасност по тези места.

— Предполагам, че имате право — унило рече Джоселин.

— Добре. — Доволно кимна той и добави: — И какво, по дяволите, правехте там?

— Двамата сър Джордж се нуждаехме от раздвижване — побърза да обясни младата жена. — Той не е препускал на воля, откакто напуснахме Мексико, а и аз съм свикнала да го яздя всеки ден. Освен това аз... аз исках да поговоря с вас, а предположих, че ако ви изпусна, ще изчезнете и няма да се върнете до вечерта. Затова не видях нищо лошо... е, сега вече разбирам, че съм сгрешила, но когато реших да се присъединя към вас, не се замислих за това.

— Слезте.

— Моля?

— Яздихте поне два километра, херцогиньо. Сега трябва да му дадете възможност да си почине. Господи, нима не знаете...

— Да не сте посмели да ми казвате как да се грижа за коня си! — избухна тя, но слезе и започна да разхожда сър Джордж в кръг около Колт. — Можете да ми давате нареждания за всичко друго, но не и относно конете. Аз развъждам и отглеждам коне през целия си живот и никой не може да ми каже за тях нещо, което вече да не знам!

Колт посрещна мълчаливо избухването ѝ. Фактът, че тази жена притежаваше темперамент, го изненада толкова силно, че това го охлади. Не се съмняваше, че познава конете. Всеки, който умее да язди толкова добре, би трябвало да ги познава отлично. Но да ги развъжда и отглежда? Това не бе обичайното занимание за една жена, още по-малко пък за бяла жена.

Но тя вече бе доказала, че не е това, за което я бе мислил, поне за някои неща. Нямаше нищо против тези малки изненади, защото те отвличаха мислите му от изгарящото желание, което изпитваше към нея. Освен това дори и някой да реши да я преследва, докато е сама, кой би я настигнал с такъв кон като нейния? И тя несъмнено го знаеше. Младият мъж се зачуди защо не му го изтъкна, когато толкова грубо се нахвърли върху нея.

— Вие ли сте го отгледали?

Гневът ѝ се бе уталожил и тя го стрелна с поглед.

— Да.

Колт слезе от коня си и застана пред нея, за да я накара да спре. Огромният жребец отметна нервно глава, но той протегна ръка и каза нещо на животното на език, който Джоселин никога досега не бе чувала. Тя се втренчи невярващо, когато сър Джордж мушна муцуната си в протегнатата ръка и дори избута господарката си настрани, за да се приближи до мъжа.

— Това е невероятно! — възкликна. — Той е неспокоен дори край хора, които познава, но никога досега не е позволил на непознат да го приближи. Но може би вече сте се срещали с него, така ли е? — добави подозрително.

— Не.

— Тогава как успяхте... Мили Боже! Вие притежавате дарба, нали?

— Дарба?

— Способността да накарате животните да ви вярват. Аз също я притеждавам, но никога досега не съм виждала да въздейства толкова бързо.

Фактът, че тя откри нещо общо помежду им, го подразни. Той предпочиташе да изтъква огромните различия между тях.

— За какво искахте да разговаряте с мен, херцогиньо?

— О, ами, вие тръгнахте тази сутрин, преди някой да успее да ви попита защо първо потеглихме по пътя, по който се движехме вчера, а след това внезапно завихме на изток.

— Вчера бяхме проследени — отвърна Колт.

— Ние... как... добре! Сигурно не са били много близо, щом никой не е забелязал, но, разбира се, вие препуснахте доста напред...

— Беше само един мъж — прекъсна я той, преди тя да се впусне в някоя от своите тиради. — Следва ни около километър, а когато поехме по пътя към Тусон, обърна коня си и се върна там, откъдето беше дошъл.

— Значи той ще докладва, че сме тръгнали по този път, докато всъщност ние се движим в обратната посока — заключи тя със смях. — О, знаех си, че ще се окажете неоценим служител, Тъндър. Стига, не ме гледайте по този начин. Какво толкова казах?

— Аз не съм водач, херцогиньо, и никога не съм го твърдял. Също като онзи планински лъв и аз съм се отдалечил от обичайните си ловни земи. Дори не знам кога можем да попаднем в някое тресавище. Всичко, което знам, е, че зад онези планини се намира Ню Мексико и старият път до Санта Фе, който ще ни изведе в равнините. Равнините, които познавам. Но между тук и там... — Сви рамене.

— Мили Боже, аз си мислех... да не би да искате да ми кажете, че можем да се изгубим?

— Не точно да се изгубим, но известно време няма да има пътища, по които да се движим, и аз не мога да гарантирам, че вашите карети и фургони ще могат да минат по пътя през онези планини.

— Тогава как сте дошли дотук от Уайоминг? От там сте дошли, нали така?

— Със сигурност мога да ви уверя, че вашите карети никога няма да минат по пътя, по който аз дойдох. Но тогава аз вървах по следите на Били, а той самият не знаеше къде отива.

— Не ми изглеждате много разтревожен — изтъкна Джоселин.

— Винаги има път. Въпросът е колко време ще бъде изгубено, докато се открие. Пред нас се простират земите на апачите. Със сигурност ще има проходими пътища.

— А апачи ще има ли?

— По-вероятно е да се натъкнете на тях в Мексико. Тук повечето са в резервати, както и останалите индиански племена в страната. Трябваше да се тревожите за индианците, когато ме срещнахте, херцогиньо, а не сега.

Тя се извърна и се приближи към коня му, смутена от горчивината, която прозвуча в гласа му.

— Моля ви, не започвайте отново — каза, без да го поглежда. Цялото ѝ внимание бе погълнато от огромното животно, което стоеше кротко, докато тя го галеше по гърба. — Каквото и да направите, нищо не може да ме убеди, че сте един нецивилизован дивак, за какъвто искате да се представите.

Беше грешка да му отправя подобно предизвикателство и да не очаква той да го приеме. Ала тя не бе свикнала да разговаря с мъже като него. Без никакво предупреждение се оказа просната на земята, а той бе отгоре ѝ. Конете се отдръпнаха, а ръката му грубо дръпна полата ѝ нагоре.

— Нищо ли, херцогиньо? — изрече той със студен и решителен глас. — Нека да видим какво ще мислите, след като свърша с вас.

Тя бе толкова смаяна, че почти не го чуваше. Разнесе се остър звук от раздиране на долните ѝ гащи, след което пръстът му болезнено проникна в нея.

— Колт, не, няма да ти позволяя...

— Не можеш да ме спреш, жено. Нима още не си го разбрала? Ти сама пожела да останеш сама с мен, когато единствената ти закрила съм аз. А кой ще те закриля от мен?

Тя бутна силно раменете му, за да го отдалечи от себе си, ала той бе прав — не можеше да го спре.

— Правиш това само за да ме изплашиш! И наистина успя.

— Ти си мислиш, че са минали много години от времето, когато си взимах всичко, което пожелаех, дори и ако се наложеше да убия за това? Знаеш ли какво щеше да се случи с теб, ако те бях намерил тогава? Това... и още дяволски много неща. Ние не само изнасилваме белите жени, ние ги правим робини.

Тя се уплаши, че този път той не само говори, а наистина ще я обладае под палещите лъчи на късното следобедно слънце. Не искаше да стане по този начин и очите ѝ се наляха със сълзи, но той не ги видя.

Инстинктът я накара да обвие ръце около врата му и да прошепне:

— Моля те, не ме наранявай, Колт.

Той веднага се изтърколи от нея, а от устните му се изтъргна ожесточено проклятие. Джоселин отново бе смаяна. Не мислеше, че ще се окаже толкова лесно да го спре.

— Трябва да заповядам да ви набият с камшик! — изсъска тя, докато изтупваше праха от полите си и се изправяше на крака. — Не можете да продължавате да се държите по този начин с мен, Колт Тъндър! Няма да го позволя!

Той я погледна, докато се опитваше да възвърне самообладанието си.

— Още една проклета дума, и отново ще се намериш по гръб!

Изрече последното със злобно ръмжене, но тя бе твърде вбесена, за да му обърне внимание.

— Сега ще видиш ти, жалък, незаконен син на... на индианка!

Той я проследи с поглед, докато отиде до коня му, вдигна високо полите си и го възседна — по нормалния начин, разкривайки краката си до коленете. Видя я, че извади пушката му от кожения калъф, привързан към седлото, но продължи да седи на земята. Не знаеше какво се въртеше в главата ѝ, но след като още не бе насочила дулото на пушката към него...

— Не искам да се превърнеш във вечерята на онази голяма котка, но се надявам, че ще имаш достатъчно време да се поохладиш, преди да се присъединиш към нас!

С тези думи тя изстреля два куршума, които се забиха пред краката на лъва и звярът побягна с дълги подскоци. Шумът подплаши няколко големи заека, една яребица и дори една дива патица. Още три изстрела и бягството на два от зайците и патицата бе прекъснато.

Колт все още се взираше слисано в трите убити животни, когато гласът ѝ го сепна:

— Прикритата опасност е най-страшна, господин Тъндър. Може би ще вземете убитите животни. Нашият готвач Филип ще оцени жеста ви.

Той не разбра какво иска да каже с последните си думи, докато тя не смушка коня му и не препусна напред, обвита в облак прах. Подсвирна и нейният жребец навири глава и я последва. Но дори и тогава Колт остана да седи на земята. Още не можеше да повярва на точната ѝ стрелба, която съперничеше на неговата — още едно умение, което никога не би допуснал, че тя притежава — и затова не се бе замислил за дързостта ѝ да го изостави.

Поне тя смяташе така. Можеше много лесно да извика коня си да се върне при него, също както тя бе повикала своя. Но това щеше отново да я върне при него, а вече бе разбрал, че не може да държи ръцете си далеч от нея, когато тя е толкова близо. Господи, той се улавяше за всяко извинение, за да я докосне, дори и само да я изплаши и да я накара никога повече да не се приближава до него. Тогава нямаше да се налага да си измисля извинения, за да я докосва.

Най-после осъзна, че продължава да седи на земята, заобиколен от три мъртви животни, които навярно много скоро щяха да привлекат ястребите. Занарежда цветисти ругатни, които биха накарали ушите на дръзката червенокоска да запламтят. Наистина имаше нужда от известно време, за да се охлади. Керванът се намираще на повече от

километър разстояние, така че имаше възможност да го направи. Но, от друга страна, гневът му отново започна да се надига.

ГЛАВА 17

— Какво смяташ да направиш, когато онзи мъж започне да те бие?

Джоселин махна пренебрежително с ръка.

— Не ставай глупава, Вана. Той няма да посмее. — Но спря да крачи из палатката и додаде: — Би ли го направил?

— Не ме гледай, мила моя. Ти си тази, която си играе с огъня. Аз дори не съм говорила с онова приятелче. Но трябваше да помислиш за това, преди да откраднеш коня му.

— Не съм го откраднала, само го взех на заем. Обаче си заслужаваше да го открадна.

Тя бе предизвикала доста голямо вълнение, когато се върна в лагера, яхнала по мъжки Апалоса. Но сърдитото изражение на лицето ѝ възпря всякакви коментари. Дори братът на Колт не посмя да каже нищо. Това обаче беше преди няколко часа.

Бяха минали покрай мястото, където Джоселин бе оставила Колт, но от него нямаше и следа. Вече бяха разпънали лагера за още една нощ на открито, но индианецът не се виждаше никъде. Навярно хората ѝ вече започваха да се чудят дали не се е отървала завинаги от него. Все пак всички чуха изстрелите. Тя самата започна да се безпокои. Наоколо гъмжеше от змии, както самият той бе изтъкнал, а и проклетият планински лъв все още бе някъде там. Разбира се, тя не го бе изоставила невъоръжен. Без съмнение просто искаше да я накара да се тревожи.

— Този килим доста ми харесва, но той няма да издържи дълго, ако продължаваш по този начин — сухо отбеляза Ванеса. — Защо не поседнеш за малко и не пийнеш чашка шери преди вечеря?

— Съжалявам — промърмори Джоселин, но продължи да обикаля из палатката. — Знам, че през последните няколко дни не съм много добра компания.

— Сигурно се шегуваш — изсумтя приятелката ѝ. — Твоите малки сблъсъци с господин Тъндър са най-доброто развлечение, което

сме имали, след като двама от лакеите се опитаха да се избият един друг заради Бабет. Не ми каза какво се е случило днес, но не е трудно да се досети човек, след като потегли безукорно облечена, а се върна в доста окаяно състояние. Наистина нямам търпение да видя как ще се развият събитията.

При последните думи на графинята Джоселин сърдито я изгледа, но в следващия миг застина уплашено. Отвън се вдигна глъчка — явно господин Тъндър се бе върнал.

— Виж какво, друже — ядосано рече един от пазачите, — не можеш да влизаш вътре без покана.

Обади се и друг пазач, последва боричкане.

— По-добре си извади пистолета, скъпа моя, докато той се успокои достатъчно, за да може да води разумен разговор.

Но Джоселин не помръдна, а и нямаше време. И двете жени не вярваха, че пазачите ще излязат победители от малката схватка и се оказаха прави. Платнището на входа се отметна със замах и Колт нахлу вътре. Запъти се право към Джоселин. Тя събра цялата си смелост и остана неподвижно. Може би това щеше да го възпре да се нахвърли върху нея. Той захвърли ядно шапката си на земята и изкрещя:

— Трябва да... да не си посмяла отново...

Не довърши. Подчертаното спокойствие, с което посрещна избухването му, явно го смути. Беше наистина изумително да го гледа човек как се опитва да овладее чувствата си. Той стоеше там със затворени очи, а тя почти усещаше стихията, която бушуваше в него — силата ѝ се излъчваше от цялото му същество и бе осезаема, макар че не можеше да се види.

Джоселин имаше чувството, че загубата на самообладание е нещо непознато за този мъж. Очевидно той се гордееше със способността си да прикрива чувствата и мислите си. И преди бе виждала подобен самоконтрол. Но и тогава той пак ѝ крещеше.

Дали това бе добър знак, зачуди се тя, че мъжът губеше самообладание винаги когато е близо до нея? Или причината бе положението, в което се намираше и което не можеше да овладее? Искаше ѝ се да узнае отговора, но реши, че за днес достатъчно го е предизвиквала. Както обикновено Ванеса беше права. Не биваше да си играе с огъня.

Преди Колт да отвори очи, в палатката нахлуха пазачите.

— Закъсняха — тихо рече Колт на Джоселин, докато Ванеса побърза да увери мъжете, че всичко е наред и няма причина за тревога. — Дяволски лесно е човек да се добере до теб, жено.

— Не съвсем. Фактът, че те познават, е единствената причина да стигнеш толкова далеч. Ако беше непознат, щяха да стрелят по теб без предупреждения. Много щети ли причини?

— Не.

— Добре.

Тя се усмихна, преди да се обърне към хората си и да повтори уверенията на Ванеса, че е станало недоразумение. Дори пое вината за случилото се, намеквайки, че безпричинно е предизвикала Колт. Фактът, че се бе върнала, възседнала коня му, обясняваше гнева му. Не бе нужно той да изрича нито дума в своя защита, нито пък щеше да го направи.

Сър Паркър обаче не искаше да излезе и да остави Колт насаме с жените. Но индианецът явно вече бе по-спокоен, а и двете дами настояваха, че повече няма да има неприятности, така че не му оставаше нищо друго, освен да се подчини.

— Опитах се да вървя, след това да тичам, но нищо не ми помогна. Щях да се успокоя само ако ти извия врата — разнесе се тихият глас на Колт, след като и последният от пазачите напусна палатката.

Думите му накараха Ванеса ужасено да възкликне и тя понечи да извика пазачите, но Джоселин я спря.

— Е, моят врат оценява факта, че сте дошли на себе си. Може би ви дължа извинение...

— Дяволски сте права. — Но дори и това бе казано с по-мек тон.

— Вие обаче също ми дължите извинение, така че защо не приемем, че този път сме квит?

Той нищо не каза, нито кимна с глава, за да покаже, че е чул предложението. Настойчивият му поглед започна да изнервя Джоселин. Очите му наистина имаха способността да гледат унищожително, а това, че тя не откъсваше поглед от тях, правеше нещата още по-лоши. В тези дълбини тя виждаше интимното познаване на тялото ѝ. Само преди няколко часа твърдото му мускулесто тяло бе върху нейното. Ръката му бе изгаряла плътта ѝ, когато бе отметнал полите на роклята ѝ. Коленете ѝ се подкосиха,

когато си припомни как бе пъхнал пръста си в нея. Имаше чувството, че и той си мисли за същото нещо, докато я гледа по този начин. Молеше се да не е така.

Извърна се, улови предпазливия поглед на Ванеса и едва не избухна в смях. Едно бе Ванеса да прави подигравателните си забележки и да отправя предупреждения, основавайки се само на предположения, а съвсем друго, когато се изправи лице в лице с този мъж. Явно не знаеше какво да си мисли. Той със сигурност не бе от хората, които лесно можеш да разбереш, особено пък когато бе в подобно състояние. Гневът все още тлееше в душата му, ала бе погребан толкова дълбоко, че в момента не представляваше заплаха.

— Графинята ми напомни, че съм пропуснала да ви представя един на друг. Колт Тъндър, позволете ми да ви представя моята най-добра приятелка и вярна спътничка, Ванеса Бритън.

— Госпожо — кимна Колт.

Ванеса явно се бе съвзела достатъчно, за да продума:

— За мен е удоволствие, господин Тъндър.

— О, той не обича да го наричат така, Вана. Отговаря и на двете си имена.

— Без да има никакви предпочитания? Колко странно.

— Но е доста мило, нали? Имам предвид тази непринуденост. Това те сближава и те освобождава от всякаква скованост.

— Ако ме извините, дами.

С тези думи младият мъж се запъти към изхода, но Джоселин побърза да се изпречи пред него.

— Но вие още не можете да си тръгнете. Трябва да останете да вечеряте с нас.

— Трябва ли?

Тя сведе поглед и побърза да се поправи:

— Бихте ли се присъединили към нас за вечеря?

— Аз не...

— Поне останете за едно питие — настоя тя. — Сигурно сте... — Не беше много разумно да споменава жаждата му. — Имаме шери... не, сигурно не бихте го харесали. Вана, защо не помолиш Джейн да провери във фургона със запасите с какъв алкохол разполагаме?

— Още ли не си разбрала, че не е безопасно да оставаш насаме с мен?

Джоселин рязко се извърна и видя, че Ванеса е излязла, без да каже нито дума. Платницето на входа силно изплющя. Двамата наистина останаха сами.

— Тя ще се върне веднага и... — Стрелна го с поглед. Мили Боже, отново тези очи! Те я караха да тръпне. — А вие още ли не сте разбрали, че аз не се плаша толкова лесно?

— Ти си една луда жена и сама си го търсиш — грубо отвърна той.

Тя наистина си го търсеше, но не и по начина, който той имаше предвид. Защо не можеше да го разбере? Защо се опитваше да се изкара толкова зъл и достоен за презрение? „Защото наистина е зъл и достоен за презрение“ — обади се един глас. Не, не го вярваше, дори и за миг. Освен това сър Джордж никога нямаше да допусне до себе си жесток и зъл човек.

— Това, което изпитвам аз, Колт Тъндър — заговори тя, а очите ѝ отново потърсиха неговите, — е едно много силно при...

— Джейн ще дойде всеки миг. Казах ѝ да потърси онази бутилка с отлежал коняк, която ти купи от... О, да не би да прекъснах нещо? — попита Ванеса.

Джоселин се изчерви, но поклати глава и се отдръпна от Колт.

— Не, съвсем не — успя да смотолечи.

Още не можеше да повярва, че за малко не му призна колко силно я привлича. Така не се правеше. Мили Боже, колко обидно щеше да бъде, ако го бе направила, а той не ѝ бе отговорил или пък ѝ бе заявил, че проблемът си е неин, а не негов. Наистина проблемът беше неин, но за пръв път не можеше да го реши.

— Добре е, че се върна толкова бързо, Вана, защото аз тъкмо се канех да попитам Колт защо вчера настоя да избегнем онзи град. Отговорът доста те интересува, нали?

— Разбира се — неохотно отвърна приятелката ѝ.

Едно нещо беше да се оплаква на Джоселин от злобата и отмъстителността на нейния водач, а съвсем друго да се повдига този въпрос пред него, особено когато мъжът не изглеждаше никак приятелски настроен. Всъщност начинът, по който гледаше към Джоселин, когато вниманието ѝ не бе насочено към него... Мили Боже, какво се бе случило в нейно отсъствие? Очите му явно горяха от страст, но каква точно?

Той, изглежда, не следеше разговора, тъй като вниманието му бе съсредоточено върху Джоселин, и затова Ванеса настоя:

— Каква беше причината, въ, Колт?

Погледът му се насочи към нея и този път изразяваше нетърпение. Но когато отново се извърна към херцогинята, пламъците в него бяха изгаснали и той изрече със снизходителен глас:

— Държах ви настрана от Бенсън, защото за вас най-безопасни са откритите пространства, сред които можете лесно да видите приближаващия се враг. В един град няма да знаете от кого да се пазите, особено след като не знаете как изглежда онзи англичанин, нито познавате хората му. А извън градовете всеки, който се приближи, е подозрителен. Това е най-малката предохранителна мярка, херцогиньо.

— Виждаш ли, Вана, причината е напълно разумна. Освен това има и още нещо. Благодарение на обиколката, която Колт настоя да направим тази сутрин, Лонгноуз е бил заблуден за посоката, в която сме се запътили. Не бихме могли да попаднем в по-добри ръце, нали?

Ванеса кимна, но продължаваше да гледа Колт, очаквайки реакцията му. Не можеше да не се поддаде на добре познатите и изпитани женски тактики, които прилагаше Джоселин. Приятелката ѝ даваше ясно да се разбере, че компанията на Колт е желана, срамежливо избягваше погледа му, сякаш се бои да го погледне, за да не издаде истинските си чувства, а сега направо го ласкаеше. Ала, изглежда, нито едно от тези средства нямаше ефект върху този мъж, поне не и по начина, който една жена би очаквала. Всъщност колкото по-мила и приятелски настроена беше Джоселин, толкова по-неспокоен изглеждаше той.

Дали разбираше каква е ситуацията и просто не желаше да взема участие в нея? Или това бе поведението на мъж, който е решил, че не може да получи това, което желае? Не бе изключено и Ванеса се запита дали да не спомене на Джоселин. Не, по-добре да остави момичето да действа, както е решило. Освен това отговор на това можеше да се получи единствено при директен въпрос, а Джоселин обичаше да говори без заобикалки. В този случай обаче Ванеса се надяваше, че приятелката ѝ ще прояви достатъчно здрав разум и няма да го повдига. Не смееше да си мисли за неловкото положение, което би предизвикал подобен въпрос.

Двете жени не подозираха, че в този момент Колт с радост би посрещнал едно прямо и откровено държание, защото все още не можеше да си обясни какво преследва херцогинята. Това, че тя може да го желае, след като знае какво представлява, бе последното нещо, което би му хрумнало.

Ала желанието му към нея ставаше все по-силно, а близостта ѝ още повече влошаваше нещата. Идването му тук беше грешка и не биваше да се поддава на гнева си. Сега, когато ядът му се бе уталожил, искаше да се махне час по-скоро.

В този миг платницето на входа се отметна и прислужницата влезе със сребърен поднос в ръце.

— Дами — бе всичко, което изрече Колт на раздяла, и закрачи към изхода. Но преди това грабна бутилката пред смаяния поглед на слугинята. Джоселин разполагаше поне с едно нещо, което можеше да приеме, без да изпитва чувство на вина. Освен това тази нощ дяволски силно се нуждаеше от него.

ГЛАВА 18

През следващите няколко дни Джоселин нито веднъж не видя Колт, макар служителите ѝ да я увериха, че водачът им не ги е изоставил. Когато се събуждаше, той вече бе потеглил, и се връщаше, след като тя вече се бе оттеглила за през нощта. Не бе неразбираемо, че изпитваше тревога по време на дългите му отсъствия, докато се движеха през земите, които се смятаха за територия на апачите. През изминалите години имаше много неща, за които да се тревожи, ала от смъртта на Едуард не бе изпитвала безпокойство за нито един конкретен човек.

Затова когато един следобед Колт се появи и препусна начело на кавалкадата, Джоселин не бе единствената, която реши, че има особена причина за това. Той обаче не даде никакво обяснение. Да получиш информация от Колт Тъндър бе почти толкова трудно, колкото да намериш вода в тази пустош. И ако вече не бе разбрала, че хората ѝ не го харесват, липсата на любопитство от тяхна страна бе достатъчно доказателство за неприязненото им отношение към него.

Джоселин можеше и сама да го попита. Трябваше само малко да повиши глас, защото в момента яздеше до предната карета, докато Ванеса си подремваше вътре. Поколеба се миг-два, но видя изражението на лицето му и се отказа. Никога досега не бе изглеждал толкова недостъпен.

Сърцето ѝ се изпълни със страх. Младата жена усещаше, че предстои да се случи нещо лошо. Личеше си по напрегната стойка на Колт, който продължаваше да препуска начело на колоната. Обаче измина още половин час, преди да се сложи край на неизвестността.

В далечината се очерта нещо, което едно по-голямо въображение би могло да опише като възвишение. Най-отгоре се виждаха шестима конници. Предните пазачи на Джоселин спряха в мига, в който зърнаха малката група, но Колт продължи да язди и тя им даде знак да го последват. От това разстояние не можеше да се различи какви са непознатите, а и те не помръдваха, очаквайки приближаването им. Ако

това беше Лонгноуз... е, на Джоселин почти ѝ се искаше да е той. Или ако се използваше един от местните изрази — картите най-после щяха да се разкрият.

Обаче нямаше такъв късмет. Когато приближиха хълма, стана ясно, че за пръв път щяха да се срещнат с истински американски индианци, които не изглеждаха особено дружелюбни. От пръв поглед се виждаха широките патрондаши — някои ги използваха като колани и ги носеха препасани около кръста, а други ги бяха преметнали през раменете си. Въпреки това нямаше нищо обезпокоително, не и след като индианците бяха толкова малобройни. Нейната охрана ги надвишаваше два пъти по численост. Обаче Джоселин затаи дъх, когато конниците започнаха да се спускат по хълма, насочвайки се точно срещу колоната им.

Колт дръпна поводите и всички зад него сториха същото. След малко сър Паркър се приближи до него и двамата си размениха няколко думи. Колт препусна напред, за да говори с индианците.

Пиърсън, който днес управляваше каретата на херцогинята, се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Чувал съм, че тези приятелчета са доста ловки с лъка и стрелите.

Забележката му имаше обяснение, защото нито един от индианците не носеше лък и стрели.

— Времената вече са други, господин Пиърсън. Явно са открили, че пушката е много по-удобно средство за убийство в някоя смъртоносна... игра.

— Играта едва ли е доста често срещано явление по тези места. Как мислите, дали просто не търсят храна?

— Може би, а навярно искат такса за това, че минаваме през земите им — отвърна Джоселин, опитвайки се да потисне тревогата си. — Да, това изглежда съвсем логично, нали? Каква друга причина биха имали, за да...

Вниманието ѝ бе привлечено от Колт. Той бе стигнал до индианците, които се наредиха пред него. Размениха се някакви думи, но разстоянието бе твърде голямо, за да ги чуе. Джоселин можеше само да гадае какво обсъждат по движението на ръцете и знаците, които Колт и индианският водач си разменяха.

За щастие това не продължи дълго. Колт обърна коня си и препусна обратно. Когато се приближи към нея, Джоселин вече бе слязла от седлото. Изражението на лицето му бе толкова мрачно, че тя отново загаи дъх, докато го чакаше да скочи от седлото. Той я хвана за ръката и я отведе няколко метра настрана от останалите.

— Те искат жребеца ви — заяви направо.

— Сър Джордж не е за продан — отвърна младата жена.

— Не съм казал, че те искат да го купят, херцогиньо.

— Но... нали не твърдите, че те искат да вземат сър Джордж като такса за преминаването през земите им?

— Не, не съм казал подобно нещо. Те самите нямат никаква работа по тези места. Тези индианци са изгонени от племето си.

— Като онези, които яздят „през границата“, само че в случая са от тази страна?

Колебанието, с което го изрече, предизвика лека усмивка на устните му.

— В общи линии.

Тя усети снизходителната нотка в гласа му и гордо вирна брадичка.

— А ако не им дам сър Джордж?

— Те обикновено не питат, когато искат да вземат нещо — търпеливо отвърна той. — Видели са ни още вчера и през нощта са можели да се опитат да откраднат жребеца. Струва ми се, че са ви взели за пришълци от изтока и затова са толкова дръзки. Убедени са, че сте изплашени до смърт и сте готови да им дадете жребеца.

— Така ли? — презрително изсумтя младата жена.

Този път той наистина се ухили.

— И какво ще правим?

— Но това е абсурдно! — възмути се тя и хвърли поглед към индианците. — Какво могат да направят? Ние поне три пъти ги превишаваме по численост. Освен това нужно ли е да ви напомням, че самата аз умея да стрелям?

Той се възхищаваше на самообладанието и здравия й разум, но тя всъщност нямаше представа с какво си има работа.

— Убивали ли сте някога човек?

— Разбира се, че не — отвърна младата жена. — Нито пък се налага да убия някого, за да го обезоръжа.

Заяви го с такава увереност, че Колт не се усъмни в думите ѝ и не каза нищо повече по този въпрос.

— Нека да ви обясня как стоят нещата, херцогиньо. Можете да ги отпратите с празни ръце и те ще си тръгнат, но можете да заложите сладкото си... че ще се върнат със значително подкрепление. След няколко дни или може би седмица, няма да знаете кога, защото те едва ли ще ви предупредят, ще ни нападнат през нощта, разчитайки на внезапността на атаката. Тогава ще вземат не само вашия жребец, но и всичко останало, което притежавате, включително и живота ви.

— Няма да се откажа от моя кон за нищо на света! — твърдо заяви Джоселин. — Той е бъдещето на моята ферма за развъждане и отглеждане за коне.

— Лейди, не ви е нужно да работите, за да живеете, нали? Или съм сгрешил, мислейки ви за толкова богата, че парите нямат никакво значение за вас?

Съдейки по тона му, разговорът навлизаше в опасни води.

— С каквото и богатство да разполагам, животът трябва да има смисъл, Колт, а отглеждането на чистокръвни коне за мен означава точно това.

Именно поради тази причина, след като навърши двадесет и една години, тя бе позволила на сър Джордж да оплоди три кобили — смяташе, че годините ѝ на скитничество са свършили. Каква глупачка е била!

Внезапно ѝ хрумна разрешение на проблема.

— Ами ако им предложи една от моите кобили?

— Ще го направите ли? — изненада се той.

— Не ми се иска, но ако това ще предотврати нападението им, ще го направя. Няма да рискувам живота на хората си.

Той поклати глава.

— Няма да стане. Водачът на групата им е хвърлил око на жребеца ви. Един кон като него може да увеличи влиянието му сред хората му толкова много, че той е готов да умре, за да го притежава. Но аз ще сключа сделка с вас. Ако успея да ги отпратя, без да се налага да се разделяте с някой от конете си...

— Да не би да искате да ми кажете, че имате разрешение на този проблем и досега не сте ми го казали?

— Предполагам, че може и така да се каже. Но аз няма да го направя просто така, херцогиньо. Ще ви струва...

— Не говорите сериозно! — ахна тя. — Вече се съгласих да ви платя толкова...

— ... едно новородено жребче от една от кобилите ви, ако жребецът е бащата.

Един продължителен миг тя се взира в него. Беше изненадана, че той знае, че кобилите ѝ са бременни, след като трябваше да родят чак през пролетта. Ала най-много бе изумена от нахалството му. Нима в задълженията му не влизаше да ги отърве по някакъв начин от индианците? Не, това би било твърде великодушно от негова страна, проклет негодник!

— Това ли е сделката, която предлагате? — сковано попита тя. — Апачите ще си тръгнат и повече няма да ни безпокоят, а вие ще получите потомъка на сър Джордж? — Той отсечено кимна и младата жена додаде: — И как точно възнамерявате да ги накарате да си тръгнат?

— Това е моя работа, херцогиньо. Приемате ли условието ми?

— След като не ми оставяте друг избор...

— Добре — нетърпеливо я прекъсна Колт. — Задръжте охраната си тук и предлагам вие и останалите жени да останете в каретите и да не гледате.

„Да не гледат?“

— Да не гледаме какво? — настоя тя, но той вече се бе обърнал към коня си и не я чу или предпочете да не отговаря.

Джоселин се запъти към каретата, за да се присъедини към Ванеса, която сигурно още спеше, след като не бе попитала защо са спрели. Внезапно спря. Ядоса се още повече на себе си, задето изпълнява нарежданията на Колт.

Заобиколи каретата и се притаи в сянката. Смяташе да наблюдава как Колт ще убеди индианците да си тръгнат. Може би щеше да отнеме целия следобед. Но само след няколко минути Колт се запъти към каретата.

Джоселин застина. Нима бе толкова лесно? Този проклет измамник! Но не. Той измина само половината разстояние. Един от индианците го последва и слезе от коня си. Двамата се намираха на около двадесетина метра от останалите индианци.

Значи смятаха да разговарят насаме. Много добре. Разбираше, че по този начин Колт ще има предимство. Навярно възнамеряваше да го заплаши. Със сигурност бе по-висок от индианеца и поширокоплещест. Чистокръвните индианци бяха по-ниски и много слаби.

Но те подеха разговор. Индианецът, чиито колене се виждаха изпод жълтия плат, стигащ до средата на бедрата му, остави пушката си на земята. Широката му риза с дълги ръкави навярно бе купена от някой магазин или бе разменена и той бе единственият, който носеше само един патрондаш около кръста си, в чийто кожен колан бе затъкнат нож. Сега, когато бе по-близо, Джоселин забеляза, че кожата му е потъмня от тази на Колт, а черната му коса доста по-къса и едва достигаше до раменете му. През челото му бе привързана червена лента. Може и да не беше много висок, но изглеждаше доста застрашително, докато стоеше там, очаквайки Колт да се извърне към него.

В това време Колт сваляше кожения си жакет. Джоселин не бе забелязала досега, но ризата, която носеше днес, също бе от еленова кожа. Спускаше се върху панталоните му, пристегнатата с широк кожен колан. Той се обърна, за да закачи жакета на рога на седлото, и тя се загледа в предницата на ризата му.

Проклето разстояние! Стори ѝ се, че бе обшита с бели и сини мъниста, които стигаха до раменете, но не бе сигурна. Ръкавите бяха украсени с дълги ресни, които стигаха до китките му. По края им също бе пришито по едно мънисто.

След това свали шапката си и Джоселин се вторачи смаяно, докато той раздели косата си на две и я сплете на плитки. Когато разкопча и колана с револвера, Джоселин изтръпна от тревога. Пристъпи напред, но се спря. Видя как Колт откъсна една от дългите кожени ресни и я подаде на индианеца. Какво, по дявол...

Миг по-късно тя ахна, когато Колт се извърна с лице към другия мъж. Разнесоха се и други възклицания. Хората ѝ си шепнеха развълнувано, питайки се защо той позволява на индианеца да върже дясната му ръка към колана му. В следващата секунда получиха отговора.

Двамата мъже измъкнаха ножовете си. Явно това бе нещо като примитивна форма на отправяне на предизвикателство. Колт се бе

оставил да бъде поставен в неизгодно положение, изключително неизгодно, защото Джоселин знаеше, че е десняк. И двамата мъже стискаха ножовете в юмруците си, като дългите им остриета бяха насочени едно срещу друго. Индианецът нанесе първия удар.

Той бе много бърз и ловък, но Колт бе не по-малко настървен. Явно двамата възнамеряваха да се нарежат на ивици. Колт имаше само едно предимство — неговият удар бе по-дълъг. Другата му ръка беше безполезна и не можеше да отбива ударите с нея, нито пък да ги балансира. Ако се подхлъзнеше и паднеше... Не смееше да мисли какъв ще бъде резултатът.

Очевидно индианецът от племето апачи също го осъзна, защото след като получи няколко прорезни рани по тялото си, без да може да нанесе ответни, реши да смени тактиката си. Започна да се нахвърля върху Колт, вместо да се пази и да се опита да мине зад гърба му. Когато и това не помогна, той реши да спъне противника си.

Джоселин най-после се опомни от обзелия я ужас и понечи да се втурне към тях, но бе спряна от сър Паркър.

— Не бива да го правите, ваша светлост. Той каза, че всяка намеса от наша страна може да ги предизвика да стрелят.

— Но ние трябва да ги спрем!

— Вече е твърде късно за това. По-добре да се надяваме, че онези индианци разбират английски, защото ми се струва, че ще се наложи после да се разправяме с тях след...

Лицето ѝ преbledня и той млъкна. След като Колт е мъртъв? Нима всички мислеха, че той няма никакъв шанс? Не, той не можеше да умре. Трябваше да им даде сър Джордж...

Но вече бе прекалено късно. Когато отново погледна към двамата съперници, Колт лежеше на земята, а индианецът бе отгоре му. Младата жена едва не загуби съзнание при мисълта, че не може да стигне навреме при тях, за да ги спре. Можеше единствено да наблюдава безпомощно, както правеха и останалите. Индианецът притискаше с лявата си ръка ръката на Колт към земята и се готвеше да го пониже с дясната.

Джоселин се извърна, неспособна да понесе края на битката, ала в следващия миг отново погледна натам. Колт бе направил невъзможното и сега той беше върху индианеца, а ножът му бе опрян в гърлото му.

— Какво? Как?

Сър Паркър изглеждаше отвратен.

— Индианецът нямаше достатъчно сила, за да притиска ръката на противника си към земята. Тъндър успя да вдигне ножа си и да отбие удара му. Индианецът изтърва своя, защото в този момент продължаваше да стиска китката на Тъндър.

На устните на Джоселин затрептя несигурна усмивка, ала още не всичко бе свършило. Колт бавно се изправи, срязва възела и освободи дясната си ръка. После протегна лявата си ръка, за да помогне на противника си да се изправи. Значи не го бе убил, макар че мъжът лежеше толкова неподвижно, че Джоселин реши, че е мъртъв. Но победеният отказа помощта му, изправи се бавно и тръгна към коня си.

Когато стигна при другарите си, всички смушкаха конете си и се отдалечиха. Тогава Колт се метна на своя кон и препусна към каретата. Разгневи се, когато видя, че херцогинята не е вътре. Спря пред нея. Тя разтревожено го огледа, търсейки рани. Изглеждаше облекчена, като не видя кръв, а това го ядоса още повече. Не искаше тази жена да се тревожи за него. Загрижеността ѝ докосваше някакви струни на сърцето му, караше го да изпитва... Господи, само се измъчва напразно, защото тя никога нямаше да бъде негова.

— Радвам се, че не го убихте — усмихна му се тя.

В отговор той се намръщи.

— Така ли? Ако беше шайен, трябваше да го направя, защото хората от моето племе предпочитат смъртта, вместо да се опозорят с поражението. Но обичаите на апачите са доста по-различни. Те предпочитат да останат живи и да се бият отново някой ден, така че аз реших да не го лишавам от тази възможност.

— И ако той отново се върне, за да иска сър Джордж?

— Няма да го направи. Казах му, че жребецът е мой. Единственият му шанс да го получи бе да ме убие, а той не можа да го направи.

— Искате да кажете, че ако той... сър Джордж трябваше... — Младата жена стисна зъби, напълно забравила, че само преди миг се радваше, че той е жив и невредим. — Бихте ли ми казали какво щеше да стане, ако бяхте загубили?

Преди да отговори, Колт се усмихна широко, което я вбеси още повече.

— Това вече нямаше да бъде мой проблем, нали, херцогиньо?

ГЛАВА 19

Ванеса уморено въздъхна, докато наблюдаваше през прозореца на каретата как Джоселин тренира със Джордж, вдигайки облак прах. След срещата с апачите херцогинята вече не се отдалечаваше с жребеца. Ванеса бе благодарна, че узна за нея по разказите на останалите, а не бе станала свидетелка. Джоселин представляваше прекрасна гледка на фона на ясното синьо небе въпреки скучния пейзаж наоколо.

Този еднообразен пейзаж започваше да действа потискащо на всички, ала, изглежда, херцогинята нямаше нищо против него. Бледолилавите очертания на планините ги заобикаляха отвсякъде, но бяха доста далеч от тях. Наоколо се простираха безкрайни километри равна, изсъхнала и напукана земя, тук-там под палещите лъчи на слънцето се виждаха кактуси и изгоряла трева.

Нима в тази част на света никога не валеше дъжд? След като напуснаха Тумбстоун — името му наистина бе много подходящо, не бе паднала и капка дъжд. Минаха само покрай едно малко поточе, Сан Симон, което по това време на годината бе почти пресъхнало и толкова тинесто, че не можеше да става и дума за къпане. Щяха да се окажат в доста трудно положение, ако не си носеха бъчви с вода.

Обаче Ванеса не се оплакваше. В интерес на истината тя не би пропуснала за нищо на света да види тази част от страната, защото колкото и еднообразен, пращен и скучен да бе пейзажът през деня, залезите и изгревите представляваха неповторимо великолепие от багри и цветове. Понякога небето изглеждаше обзето от пламъци — червеното и жълтото се преплитаха в дива вакханалия. После изгряваше луната, толкова огромна и близка, та на човек му се струваше, че може да я докосне. С това огромно сребристо кълбо, което бе увиснало над хоризонта, нощите не бяха непрогледни и огньовете бяха нужни само за да сготвят и да се стоплят.

Джоселин никога не пропускаше да се наслади на прекрасната гледка в края на деня, но в същото време тайничко се оглеждаше с

надежда да зърне Колт Тъндър. Ала напразно. Той продължаваше да страни от всички, с изключение на брат си, на когото всяка сутрин даваше точни инструкции относно пътуването.

Ванеса се ядосваше всеки път щом видеше разочарованието, изписано върху лицето на приятелката си, когато минаваше още един ден без да види Колт. Но това, което наистина я разтревожи, бе чувството, с което Джоселин описваше срещата им с апачите. В гласа на младата жена се долавяше искрена загриженост, докато разказваше с възмущение колко близо е бил Колт до смъртта. Момичето бе преживяло сблъскването с неочаквания проблем, който Колт бе разрешил, сетне бе изпитало ужас от начина, по който се бе справил с него, както и облекчението и радостта, че е останал жив и невредим. Накрая благодарността и съчувствието бяха заменени с раздражение и гняв към водача им, но за съжаление тези последни чувства не траяха дълго.

Именно тревогата и загрижеността на приятелката ѝ за този американски полудивак бяха обезпокоили Ванеса. Тези чувства много лесно можеха да преминат в любов и макар че Джоселин още не го осъзнаваше, тя отдавна го бе разбрала. Ала това още не се бе случило, поне графинята се молеше горещо да не е. А след като Джоселин все още бе решена да има този млад мъж, единственият начин да бъде сигурна, че любовта няма да има нищо общо с цялата тази работа, бе херцогинята да се раздели колкото се може по-скоро с девствеността си и Колт Тъндър завинаги да изчезне от живота им.

Ала тук съществуваше доста голямо затруднение, защото Тъндър почти не се мяркаше наоколо. Той беше единственият водач, който имаха, и докато не стигнат някое по-цивилизовано място, където можеха да го заменят с друг, трябваше да го изтърпят и да се примирят с непоносимия му характер.

Освен това грубият и неравен терен, който прекосяваха с доста голяма скорост, причини повреди на каретите и фургоните, а конете се нуждаеха от ново подковаване. Имаше достатъчно работа, която да ги задържи поне няколко дни по пътя. Техният водач този път нямаше как да ги застави да заобиколят следващия град.

— Само едно нещо мога да кажа в негова полза — отбеляза Ванеса, когато на следващата сутрин влязоха в Силвър Сити. — Това поне не е град, който има само една улица с хотел с четири стаи.

Трябва да кажа, че това място е доста прилично, макар че той ни доведе тук доста неохотно.

Джоселин не се извърна от прозореца, до който се бе изправила и откъдето разглеждаше с интерес този нов град на Запада.

— Знаеш, че той има сериозни основания, за да избягва градовете, Вана.

— Предполагам — съгласи се графинята, но се чувстваше разочарована от факта, че преди няколко дни бяха влезли в Ню Мексико, а изобщо не подозираха за това. — Не би било зле, ако поне ни информира за местата, през които минаваме. Как мислиш, дали когато стигнем в Уайоминг, ще благоволи да ни го каже?

Джоселин се извърна и се усмихна. Приятелката ѝ отдавна не бе говорила с този подчертано сух тон.

— Като водач той се справя много добре, не си ли съгласна? Стигнахме толкова далеч без никакво произшествие. И трябва ли да добавям, че той не беше нает, за да ни развежда из страната?

— Като говорим защо беше нает, мисля, че трябва да се възползваш от престоя ни в този град и да приключиш по-бързо с тази работа. Не е зле да се настаниш в самостоятелна стая, след което можеш да използваш най-различен предлог, за да останеш насаме с него. В крайна сметка едно нещо води към друго и...

— Ти пропускаш една малка подробност — прекъсна я Джоселин. — Той не ме харесва.

— Не бих била толкова сигурна, скъпа моя.

— А пък аз съм. Той направи всичко възможно, за да ми го докаже. Дори не ме намира за привлекателна.

Ванеса едва се сдържа да не изсумти.

— Глупости! Минавало ли ти е през ума, мила моя, че той може да е силно изкушен от теб, но да не смее да покаже чувствата си пред някоя толкова важна особа?

— Той не е англичанин, нито дори европеец, който би забелязал класовите различия, Вана. Нима брат му не е обяснил съвсем точно на сър Дъдли какво огромно значение придават американците на равенството между хората?

— Така е, но ние говорим за малко по-различен американец. Нима забрави как той не пожела да разговаря с теб на улицата, за да не

навреди на репутацията ти? И „важна особа“ не е точната дума. Имах предвид жена с твоя... цвят.

— Защото аз съм това, което той нарича „бяла жена“? — ахна смаяно Джоселин. — Мили Боже, нима наистина мислиш, че е заради това?

— Не бих се изненадала. Това най-малкото може да обясни всичките му усилия, за да те изплаши толкова силно, че да стоиш по-далеч от него.

— Но... как... ще се справя с това?

— Добър въпрос. Той вече знае, че смесената му кръв не означава нищо за теб. В такъв случай или той самият страда от предразсъдъци и смята, че белите жени не са достойни за индианците, в което аз силно се съмнявам, или просто не е разбрал правилно твоите намеци, защото просто не може да повярва, че жена като теб ще пожелае мъж като него.

— Нито една от тези възможности не ми харесва, Вана — хладно отбеляза Джоселин, опитвайки се да защити Колт.

— Да, но втората е много по-вероятна.

— Не мога да повярвам, че той може да има толкова ниско мнение за себе си.

— Мила моя, ти не знаеш какъв е бил животът му, нито пък кои са обстоятелствата, направили го такъв какъвто е сега. Затова нека да предположим поне за миг, че съм права. Ако той все още не подозира, че ти го желаяш, ще трябва да направиш така, че да го разбере.

— Просто ще му кажа.

— Не... ти... няма да направиш подобно нещо! — ужасено възкликна Ванеса. — Ами ако греша? Няма да позволя да преживееш най-отвратителното унижение в живота си. От друга страна... няма да навреди, ако се държиш малко по-дръзко и се опиташ да го съблазниш.

— Малко по-дръзко?

Ванеса се усмихна заговорнически.

— Може би не е зле да облечеш едно от онези френски неглижета, когато го приемаш сама в стаята си? Това може да ускори нещата.

— И да го накарам да ме изнасили най-грубиянски! — възмути се Джоселин.

— Е, ако смяташ да се държиш като...

— Не се цупи, Вана — усмихна се херцогинята. — Идеята ти е добра. Просто не съм сигурна дали ще доведе до очакваните резултати. Колт ме предупреди никога повече да не оставам насаме с него, а той наистина става нетърпим, когато не се съобразявам с предупрежденията му.

— Но това само потвърждава думите ми, любов моя. Защо иначе ще те предупреждава, ако не е заради самия себе си? Явно изкушението е твърде голямо, за да може да му устои. Струва ми се, че този мъж те иска толкова силно, колкото и ти него, ако не и повече. Постарай се да сломиш самозащитата му и ще го имаш.

При тези окуражаващи думи стомахът на Джоселин се сви от обзелото я вълнение.

— Господи, Вана, надявам се да си права.

„Аз също скъпа моя“ — помисли си тя.

ГЛАВА 20

Джоселин не можеше да си намери място, докато тази вечер чакаше Колт да почука на вратата ѝ. Този път нямаше как да ѝ откаже да дойде. В крайна сметка нали работеше за нея. Тя дори бе намислила съвсем правдоподобно извинение защо го е повикала — искаше да узнае кога ще стигнат в Уайоминг. Когато взе решение да отиде там, тя не бе помислила нито къде точно се намира това място, нито колко време ще отнеме, за да се стигне дотам.

Ванеса може и да се оплакваше, че ще трябва да пътуват цели седмици. Но истината бе, че и двете не бяха чували за Уайоминг, преди да го спомене Били Юинг. Всичко, което знаеха, бе, че е някъде „на север“. Според хотелския администратор, Силвър Сити се намираще на северозапад по средата на пътя до Ню Мексико. Зимата приближаваше и времето и разстоянието се превръщаха в проблем, особено след като Джоселин се нуждаеше от място, където да се установи, преди кобилите ѝ да родят през пролетта.

Така че имаше отлично извинение, за да поиска да се срещне с Колт. И ако той проявеше глупостта да направи забележка относно облеклото ѝ, е, имаше готово извинение и за това. Късният час, умората от дългия ден, предположението, че той няма да дойде, след като бяха изминали няколко часа откакто бе заповядала да го повикат.

Всъщност Пиърсън и Сидни бяха получили нареждане да го открият и да го изпратят в стаята ѝ. Ванеса бе настояла замислената сцена да се състои по-рано, ако успеят веднага да открият Колт.

Джоселин бе съгласна с нея, както и с атмосферата, която приятелката ѝ се бе опитала да създаде. Разхвърленото легло, сякаш Джоселин вече е лежала в него; само една лампа бе запалена и в стаята цареше полумрак. Но последният детайл бе самата тя — изкъпана, парфюмирана и облечена в толкова тънка сатенена нощница, че изглеждаше почти неприлично.

Ако бяха оставили на нея, нямаше да се спре на тази дреха, но се съгласи с избора на Ванеса, защото тя имаше по-голям опит в тези

неща. Изящното творение бе ново, създадено от френска модистка, която откриха в Ню Йорк. Джоселин го поръча след срещата си с Чарлс Абингтън, когато за пръв път се замисли дали не е време да се омъжи повторно. Цветът на нощницата бе бледозелен, почти като този на очите ѝ, със семпла кройка — събрана при раменете, плътно прилепваща в кръста и бедрата, а деколтето бе толкова дълбоко, че материята едва покриваше гърдите ѝ, когато бе изправена. Халатът с дълги ръкави бе украсен с бяла дантела, но по него нямаше никакви връзки или закопчали, нито дори колан.

Джоселин бе измила косата си и я бе разресала. Беше пусната свободно и като лъскав водопад се стелеше по гърба ѝ.

— Когато за пръв път сте се срещнали, той те е видял с разпуснати коси, но помни ми думите — каза ѝ Ванеса, след като свърши с разресването на огнените кичури, — тази нощ той няма да устои на изкушението да провери дали парят при докосване.

Ала думите ѝ не успокоиха Джоселин. Пръстите на Колт вече бяха докоснали косата ѝ, при това твърде болезнено. Неспокойното вълнение се примесваше с известен страх и безпокойство. Но не можеше да отрече, че желае Колт Тъндър и затова бе готова да рискува всичко с надеждата, че тази вечер ще бъде по-различна от досегашните им срещи. Тази нощ той щеше да бъде нежният любовник, за когото си мечтаеше, той щеше да бъде мъжът, който ще ѝ открие тайните на любовта. Ако сега се поддаде на несигурността, никога нямаше да има смелостта да отвори вратата, когато той почука.

Очаквайки това почукване, тя подскачаше и при най-малкия звук, особено след като минутите се превърнаха в часове и градът зад прозореца ѝ постепенно утихна. Навярно служителите ѝ не са могли да го открият. Трябваше да го очаква. Но поне единият щеше да го намери и тогава той веднага щеше да дойде, което можеше да стане всеки миг.

Това продължаваше да си повтаря младата жена, докато се разхождаше нервно до прозореца, за да погледне към стръмния покрив на хотелската тераса, и се връщаше до леглото, за да оправи копринените чаршафи. Присядаше за миг-два, но после отново скачаше и започваше да крачи неспокойно из стаята. Отиваше до голямото огледало в човешки ръст. Отсреща я гледаше бледа млада жена, която ѝ се струваше съвършено непозната. Трябваше да пощипне бузите си, за да им придаде малко цвят. Отиваше до вратата,

ослушваше се за стъпки, отново се приближаваше до прозореца и после започваше всичко отначало.

За нещастие стаята не бе особено просторна, макар да я бяха уверили, че е най-голямата, с която хотелът разполага. Нямаше апартаменти, само два етажа със спални, които не бяха достатъчни за хората ѝ. Някои отседнаха в пансиона по-надолу по улицата, други предпочетоха да останат във фургоните. Джоселин не можеше да наеме целия етаж за себе си и затова пред вратата ѝ застана един пазач, но тя не го чуваше, колкото и да се заслушваше.

Ако Колт не се появеше скоро, тя щеше да бъде много нервна. И как щеше да го убеди, че се изненадва да го види, че е била „заспала“? Дяволите да го вземат този мъж, какво го задържаше още?

Стомахът ѝ се преобърна, когато на вратата най-после се почука. Стоеше като вцепенена, взирайки се във вратата. Смелостта и решителността ѝ се бяха изпарили. Накрая събра сили и отиде до вратата. Ала когато я отвори, на прага видя Ванеса. Облекчението на Джоселин бе толкова огромно, че едва не припадна.

— Съжалявам, скъпа — прошепна приятелката ѝ, преди да затвори вратата. После добави: — Търсили са го навсякъде — из другите хотели и пансиони, в салоните, игралните зали и в... въ... в някои непристойни места. Откакто сме пристигнали в града, дори брат му не го е виждал.

— Всичко е наред, Вана. Ще бъдем тук няколко дни. Утре можем да опитаме отново.

— Приемаш го много спокойно. Самата аз бих побесняла след всички тези приготовления...

— Какви приготовления? — усмихна се Джоселин. — Не съм прекарала часове, за да се обличам за някой бал. Приготвих се за леглото...

— Ти се пригответи за един мъж, което не е едно и също. Толкова ли ужасно бе очакването? — додаде загрижено графинята.

— Мъчително — засмя се Джоселин. — Жалко за „непринудеността“!

— Както и за добре планираното съблазняване — нацупи се Ванеса. — Ако си спомняш вече се опита да бъдеш непринудена, но без особен резултат.

— Истина е и затова още веднъж ще опитам по твоя начин. Може би с практиката ще стане по-лесно. — Тя отново се засмя, доволна, че се е освободила от напрежението на очакването. Ала в смеха ѝ се долавяше фалшива нотка, сякаш се опитваше да прикрие разочарованието си.

Това не убягна на Ванеса и тя изрече с приповдигнат тон:

— Утре вечер ще измислим по-добра стратегия. В крайна сметка мекото легло и самостоятелната стая могат да направят чудеса и да бъдат страхотни източници на вдъхновение. За разлика от една палатка, където всичко се чува и се вижда или пък необятните открити пространства. — Намръщи се и издаде презрителен звук. — Нека ти кажа нещо — няма да искаш да флиртуваш навън, независимо колко уединено може да ти се стори някое място.

— Предполагам, че говориш от собствен опит?

— Всъщност, да. Освен отвратителните насекоми, които обожават голата плът, си оставен на милостта на природата, а в тази част на страната разполагаш само с твърда и прашна земя, върху която да застелиш одеялото си. Ще ти издам една тайна, любов моя. Колкото и да е дебело то, сигурно ще има я някой камък, я пръчка или нещо, което ще се забива в гърба ти и ще те отвлича от основното занимание.

Джоселин се усмихна.

— Ами дивите зверове, Вана?

— Е, веднъж зърнах един заек, макар че отначало го взех за моя главен градинар и бях изплашена до смърт.

Приятелката ѝ се засмя:

— Струва ми се, че преувеличаваш.

— Напротив, казвам ти самата истина. Боях се, че старецът ще умре от шока.

— След празненствата, за които си ми разказвала, мъжете и жените, които са се изгубвали в градината ти, едва ли са били семейни двойки? През годините твоят главен градинар трябва да е бил свидетел на доста непристойни забавления, за да го шокира подобно нещо.

— Но, мила моя, моят тогавашен любовник бе неговият по-малък син.

— О!

— Именно.

Двете се гледаха втренчено няколко секунди, преди да избухнат в смях. Джоселин най-после успя да си поеме дъх и се усмихна с обич на приятелката си.

— Благодаря ти. Май взех това съблазняване прекалено на сериозно, нали?

— Мъничко. Той е само един мъж, скъпа, който ще ти окаже просто услуга... това е всичко, ако, разбира се, не си си променила решението. Освен това сега, след като отново се върнахме в това, което може да се нарече нещо като цивилизация, съществуват и други мъже, за които можеш да помислиш.

— Не... Колт все още...

— Не казвай нищо повече. — Ванеса решително рече: — Ако той е този, който искаш, ще го получиш. Но няма да е тази вечер, така че по-добре си лягай.

— Те не продължават да го търсят, така ли?

— Няма смисъл, вече е твърде късно. Казах на слугите да си лягат. Почини си добре и се наспи. Ако твоят мелез е толкова страстен, както подозирам, утре вечер едва ли ще спиш.

— Ако се поддаде на съблазняването.

— Няма начин, като се имат предвид оръжията, с които разполагаш — убедено заключи Ванеса. Усмихна се, излезе и затвори вратата.

ГЛАВА 21

През отворения прозорец се чу шум от токовете на ботуши, отекващ върху плочите по тротоара на отсрещната страна на улицата, последван от тих шепот:

— Господи, как ме изплаши, момче!

Отговор не последва. Чуваше се крякане на жаба, което се усилваше, щом пианистът в близкия салон спреше за малко да си почине. Музиката звучеше приглушено и действаше успокоително, съпроводена от смях, който обаче не бе достатъчно силен, за да разбуди вече заспалите жители на града.

Със сигурност различните звуци не бяха причина за безсънието на Джоселин. За разлика от другите случаи, когато бе лежала будна посред нощ, заслушана във воя на койотите или в стъпките на някой от пазачите, обикалящи покрай палатката, тези звуци ѝ действаха успокояващо. Ала сънят продължаваше да бяга от очите ѝ.

Беше уморена, но и напрегната. Не можеше да престане да мисли какво би могло да се случи тази нощ, питайки се защо изпитва такова облекчение. Явно не би могла да се справи със съблазняването на един мъж. Трябваше да го каже на Ванеса, която със сигурност щеше да бъде разочарована.

Накрая Джоселин се отказа от опитите си да заспи и рязко отметна завивките. В стаята бе тъмно, защото луната бе изгряла зад хотела, но очите ѝ бяха привикнали с мрака. Напила лампата и я запали. Намали фитила, облече пеньоара и се приближи до прозореца.

Дръпна завесите и погледна навън, но не можа да види нищо. Лунната светлина бе силна, а сенките, които образуваше, бяха черни като катран. Покривът над терасата също бе в сянка, а балюстрадата в края му, върху която бе закрепена табелата с името на хотела, закриваше гледката към улицата. Мекото сияние на луната осветяваше сградите на отсрещната страна, но всички прозорци бяха тъмни.

Нуждаеше се от дълга разходка, за да се измори и да заспи. Беше сигурна, че пазачът, който стоеше на пост пред вратата на стаята ѝ,

нямаше да има нищо против да я съпроводи. Обаче мисълта за гнева на сър Паркър, когато разбере за безразсъдството ѝ, я възпря да излезе.

Младата жена въздъхна, ядосана на себе си и на Колт, на затрудненото положение, в което се намираше. Ако Лонгноуз не съществуваше, щеше да излезе на разходка. Ако знаеше къде е Колт, нямаше да се чувства толкова неспокойна. Ако не я бе грижа, това нямаше да има значение и щеше спокойно да заспи. По дяволите!

Как смееше този мъж да изчезва? Какво щеше да стане, ако се наложеше да заминат набързо — съвсем възможна вероятност, имайки предвид колко често им се бе налагало да го правят? Не, не разсъждаваше разумно. Колт всеки ден разузнаваше обстановката. Щеше да разбере, ако Лонгноуз е наблизо, и да ги предупреди. Англичанинът вероятно продължаваше да търси следите ѝ в Аризона. За да бъде честна, единствено мисълта, че тази нощ Колт е в леглото на някоя друга жена, ѝ пречеше да заспи.

Не, така нямаше да се успокои. Трябваше да излезе да се поразходи, а по-късно щеше да се тревожи за сър Паркър. Но когато се извърна от прозореца, се чу силно тупване навън в коридора, сякаш... сякаш нечие тяло е паднало на пода. За миг се втренчи във вратата, после отмести поглед към малката ръчна чанта. Докато извади пистолета си, вратата сигурно щеше да се отвори и щеше да бъде прекалено късно, за да се защити. Освен това оръжието бе добро само за стрелба от близко разстояние. Трябваше да го вземе и да се притаи зад вратата. Погледна отново натам и видя как дръжката бавно започна да се завърта.

Без да се замисля, Джоселин се измъкна през прозореца и скочи върху покрива над терасата. За щастие той не бе стръмен. Обаче твърде късно осъзна, че който и да е влязъл в стаята ѝ, ще погледне през прозореца, когато види, че стаята е празна. Не се съмняваше, че ще я видят. Но дали щяха да рискуват да стрелят и да разбудят града? Нима не очакваха да я намерят заспала в леглото и безшумно да я убият? Дали щяха да я потърсят и да разберат, че е отвън, на покрива над терасата?

Трябваше да извика. Един силен писък щеше да ги изплаши. Но я възпря мисълта за прозрачната дреха, в която бе облечена.

Нямаше да стои и да чака нечия глава да надникне през прозореца. Краят на покрива бе само на няколко метра, а единствено

малкият будоар отделяше спалнята ѝ от края на сградата от тази страна. Имаше по-голям шанс да не я забележат, ако бързо се прехвърли през покрива, отколкото да се опитва да достигне до прозореца на будоара, след като не бе сигурна дали е отворен. Обаче нямаше за какво да се хване. Трябваше просто да се плъзне по стената до най-ниското, да се залови с крака за една от подпорите и да скочи на земята. После щеше да хукне към конюшните на хотела, където щеше да е в безопасност. Някои от хората ѝ бяха там. И ако я видеха по прозрачната нощница, целият срам щеше да си остане в семейството, както се казваше.

Точно това и направи, макар да не бе преценила скоростта, с която се спусна по покрива. Удари се в балюстрадата, преди да успее да спре. Не изчака, за да си поеме дъх. Плъзгането по покрива бе полесната част от работата. Успя да се залови за една къса подпорна колона в края, докато внимателно опипваше с крак, за да открие друга.

И в този момент късметът ѝ изневери. Залюля краката си, но не напипа нищо. Със закъснение осъзна, че целият ѝ план за бягство бе построен върху предположението, че покривът се придържа от колони. Как иначе, по дяволите, се крепеше проклетото нещо, за да не падне? И къде беше колоната? А което бе по-важно, след като тя не беше там, какво разстояние оставаше до земята? По дяволите, как не бе обърнала внимание на тези неща, когато влизаше в хотела? Спомняше си само няколко стъпала към верандата от предната страна на сградата. Нямаше представа на каква височина от земята е увиснала, нито докъде стига издигнатата част на терасата. Погледна надолу, но не видя нищо друго, освен мрак.

Предположи, че би могла да открие някаква опорна точка откъм предната страна на покрива, но от продължителното висене ръцете я боляха. Можеше да падне и да се приземи на задните си части, но не събра смелост да го направи. Обзе я паника.

Трябваша ѝ няколко секунди, за да осъзнае, че някой е хванал краката ѝ и я държи здраво. В същия миг чу тих и познат провлачен глас да изрича:

— Пусни се.

От гърдите ѝ се изтръгна въздишка и тя се пусна. Също както се бе хвърлила в ръцете му през първия ден, когато се срещнаха, така и сега тя се довери на Колт да я свали безопасно на земята.

Обаче все пак не беше съвсем същото. Този път тя се озова сгушена в прегръдките му, а той не побърза да я пусне.

Джоселин се опита да различи лицето му в мрака. Нямахше представа как той се е оказал точно тук, а и нямаше намерение да пита.

— Нека се досетя. Имала си неканени гости, нали? — наруши тишината леко подигравателният му глас.

Докато го изричаше, я пусна на земята, но не я отблъсна от себе си. Сграбчи я за раменете, за да я задържи да не падне. Тя обаче предпочиташе да мисли, че просто иска да я усеща до себе си. Ала в следващия миг въпросът му достигна до съзнанието ѝ и Джоселин си припомни причината да се озове в това положение.

— Имаше някой — задъхано заобяснява тя. — Чух шум в коридора... чантата ми бе прекалено далеч... не можех да я достигна... видях, че дръжката на вратата се завърта. Какво друго можех да направя?

— Да не би да ми казваш, че някой се е опитал да влезе в стаята ти, херцогиньо?

— Не само се опита. Вратата не беше заключена. Не дочаках да видя дали ще се отвори, но не се съмнявам в това.

— А къде бяха пазачите ти?

— Имаше само един и се боя, че може би е мъртъв. Шумът, който чух...

Той я пусна и пъкна револвера си в ръката ѝ.

— Остани тук — бе всичко, което изрече.

— Къде отиваш?

Глулав въпрос. Той вече бе скочил, за да се хване за края на покрива, изкачи се отгоре и след миг вече го нямаше. Джоселин огледа празната улица, огряна от лунната светлина, после отмести поглед към сенчестата тераса на хотела — върху която стоеше, защото тя наистина бе издадена напред от сградата — сетне сведе очи към револвера в ръката си. Беше тежък и с дълго дуло, не приличаше на малкия ѝ пистолет. Никога не бе стреляла с подобно оръжие и се съмняваше, че сега ще може да го стори, още повече, че пръстите ѝ бяха изтръпнали.

Револверът натеза в ръката ѝ и тя го стисна по-силно, докато се взираше в края на покрива. Съзря неясните очертания на част от колона, която някога е била там, и предположи, че другата част е паднала и не е била възстановена. Значи в крайна сметка планът ѝ за

спасение не е бил чак толкова глупав. Но изобщо не направи опит да го изпълни докрай и да хукне към конюшната, където щеше да бъде в безопасност. Колт ѝ бе казал да стои тук и тя нямаше да мръдне от мястото си.

ГЛАВА 22

Стаята не беше празна. Вътре имаше двама мъже, които тършуваха из сандъците на херцогинята. Роклите и вещите ѝ бяха разхвърлени по пода. Единият бе намерил касетката с бижутата и с малък нож се опитваше да отвори ключалката, а другият бе коленичил и бе заврял глава в най-големия сандък. Нито един от мъжете не чу Колт, който безшумно се промъкна през отворения прозорец. Единствената им грижа бе вратата и един или два пъти хвърлиха неспокойни погледи натам, преди той да ги приближи.

Всичко свърши за няколко секунди. Тежкият капак на сандъка се стовари върху главата на единия, който тъкмо се изправяше, стиснал нещо в ръце. Кракът на Колт се заби в челюстта на другия, но това се оказа грешка. Кракът му запулсира болезнено и той цветисто изруга, ядосан, че не бе използвал ножа си, който стискаше в ръка. Ала вече нямаше нужда от него, тъй като и двамата мъже бяха обезвредени.

Колт доуцука до леглото, за да огледа крака си, но щом се отпусна на него, го лъхна уханието на Джоселин и той скочи като попарен. В този миг бе толкова побеснял, че бе готов да прережа гърлата и на двамата мъже, ала разумът му надделя. Не беше тяхна вината, че прекара половината нощ, притаен в сенките на отсрещната страна на улицата, отпивайки от бутилката с долнокачествено уиски, докато гледаше в прозореца ѝ като някой влюбен глупак. Представяше си какво би могло да се случи, ако се възползва от този отворен прозорец.

Струваше му истинска битка със съвестта, за да не прекоси улицата. И когато накрая съвестта му победи, той отново се оказа в нейната спалня, изгарян от мисълта, че тя го чака долу под прозореца.

Надяваше се, че тя няма да е там. Може би беше отишла да потърси останалите мъже от охраната си, за да ги осведоми какво се бе случило. Но когато се върна на покрива, установи, че тя се бе подчинила на заповедта му и го чакаше там. Успя да се овладее, макар че гневът все още да бушуваше в гърдите му.

— Сега можеш да влезеш вътре, херцогиньо.

Гласът му звучеше почти любезно. Тя не разбра какво усилие му струваше това привидно спокойствие.

— Искаш да кажеш, че в стаята няма никого?

— Не съм го казал. Имаше двама посетители, но вече не са опасни. Ще те посрещна в коридора.

— Не, почакай! — отчаяно прошепна тя. — Не мога да мина през фойето. Ами ако някой ме види в това облекло?

Колт се втренчи в нея, доволен, че гъстите сенки не му позволяват да я различи по-ясно. Значи тя се срамуваше да не би някой да я види по пеньоар? Би трябвало да се притеснява много повече, че той ще я види, отколкото някой сънен служител на рецепцията.

— Обичаш да си играеш с огъня, нали?

Тя не го разбра.

— Разстоянието не е чак толкова голямо. Не можеш ли просто да се наведеш и да ме издърпаш горе?

Той нищо не каза. Втренчена тревожно в ръба на покрива, младата жена се чудеше какъв е проблемът и вече започваше да се пита дали изобщо е чул въпроса ѝ. Не го караше да прави нищо необичайно. Вече веднъж я бе повдигнал, за да я измъкне от каретата, и това не го бе затруднило особено.

Джоселин имаше късмет, че никой не се появи и не я видя да стои и да чака в края на терасата. На Колт му бяха нужни само няколко минути, за да „обезвреди“ неканените ѝ посетители. Херцогинята потръпна при мисълта какво може да означават думите му, но не можеше да чака до безкрайност отвън. Колкото повече навлизаха в северните територии на страната, толкова по-голяма ставаше разликата в температурите през деня и през нощта. Тази нощ бе направо студена, или поне така се струваше на Джоселин, облечена само с тънката си нощница и пеньоара. В мига, в който страхът ѝ напълно изчезна, ѝ стана студено.

— Колт?

Този път не си даде труда да шепне. Ако се бе върнал вътре, за да я чака в коридора, щеше да му се разсърди, независимо от това, че той току-що... какво? Отново бе спасил живота ѝ? Всъщност не знаеше какво точно бе направил и нямаше да узнае, докато...

Подскочи, когато ръката му внезапно се появи пред очите ѝ. Сега не бе време да го упреква, задето я бе накарал да чака толкова дълго, докато реши дали да ѝ подаде ръка или не. Всъщност не би могла да си позволи да го упреква в каквото и да било. Не искаше да му даде повод да си тръгне. Освен това вече много добре знаеше, че Колт не е способен на джентълменски обноски и нежност. Едва ли можеше да очаква да промени навиците си само защото тя трепери на студа и не желае да се показва в този вид във фойето на хотела.

Подаде му револвера, който той бързо прибра в кобура, преди отново да ѝ протегне ръка.

Подскочи и пръстите ѝ се заключиха с неговите. Но краката ѝ се разлюляха във въздуха и ръката ѝ започна да се изплъзва от неговата. Понечи да извика, уплашена, че може да падне, когато усети, че той я дърпа нагоре и обхваща китката ѝ с другата си ръка.

Джоселин увисна на едната си ръка. Остра болка прониза рамото ѝ, но толкова бързо се озова на покрива, че нямаше време дори да изпъшка. При създадите се обстоятелства не изпитваше голямо желание да благодари на така наречения си спасител, особено когато рязко дръпване я изправи на крака.

Рязкото му: „Идвай, по дяволите!“ я накара да стисне зъби и да го последва към прозореца на спалнята.

Тук възникна още едно затруднение. Вдигна ръце, но те стигнаха само до перваза на прозореца, а Джоселин усещаше, че с изтръпналите си ръце няма да може да се прехвърли през него.

Не искаше да се моли, но нямаше друг избор.

— Може ли да ми помогнеш и още веднъж малко да ме повдигнеш?

Той вече бе възбуден само от близостта ѝ, а какво щеше да стане, ако я докоснеше? Щом усетеше тялото ѝ, нищо не можеше да го спре, за да я обладае. Не можеше и да си позволи да се наведе толкова близо до нея, че да може тя да стъпи на ръцете му.

— Няма да стане, херцогиньо — отвърна остро той. Думите му накараха Джоселин да изгуби самообладание.

— Е, много съжалявам, но аз просто не мога да го направя сама. Ръцете ме болят и вече замръзвам. Уморена съм... да не си мислиш, че съм скочила от прозореца върху покрива, за да се позабавлявам?

— Вече е среднощ, жено. Кой, по дяволите, смяташ, че ще е буден по това време?

— Ти беше — хладно отвърна тя. — Също и онези господа, които нахлуха в спалнята ми. И кой може да е сигурен, че в коридора не ги чакат техни съучастници?

В думите ѝ имаше логика, но той твърдо бе решен, че ръцете му няма да докоснат изкусителното ѝ задниче.

— Добре, ела по-близо — процеди той и прескочи през прозореца.

Искаше да избегне точно това — да се озове отново в стаята ѝ, да бъде там сам с... нея. Смяташе, че на този свят няма нищо, на което да не може да издържи — болка, мъчение, изкушение, докато не я срещна. Господи, дори онзи садист Рамзи не бе успял да го пречупи! Но тази червенокоса англичанка щеше да го стори, при това без изобщо да полага и най-малко усилие. А дори не можеше да я обвини за това. Не, знаеше точно кой бе виновникът — необузданата му страст, която го изгаряше и го влудяваше.

Желанието се подиграваше със самообладанието му, унищожавайки гордостта и самоуважението му. Винаги бе успявал да контролира сексуалността си, но сега се чувстваше безпомощен. Знаеше единствено, че желае тази жена така, както никога досега не бе пожелавал нищо. Всеки път, когато я видеше, това желание нарастваше. Беше толкова силно, че можеше да накара всеки мъж да си пререже гърлото.

Изпълнен с отвращение към самия себе си, той сграбчи ръцете ѝ и я дръпна грубо през перваза на прозореца достатъчно навътре, за да може сама да се изкатери по-нататък и да влезе вътре. После се завъртя и се насочи към вратата, за да излезе от стаята, преди тя да се озове в нея.

— Колт! — извика жената.

Той не спря.

— Ако те докосна още веднъж, херцогиньо, дяволски ще съжаляваш за това.

— Само защото вече ти позволих да го направиш, не означава, че... О, няма значение!

Джоселин се наведе и след миг се озова в стаята, паднала по корем. Бързо скочи на крака. Мисълта, че той бе свидетел на

унижението ѝ, още повече разпали гнева ѝ.

— Ти си най-невъзпитаният и най-грубият... Мили Боже! — възкликна тя, когато видя разрухата в стаята. — Какво, по дяволите, е станало тук? Да не би да са мислели, че съм се скрила в някой от сандъците?

Думите ѝ го спряха. Отнасяше се до нещо, което тя имаше правото да знае. Освен това вече се намираше до вратата и на сравнително добро разстояние от нея. Бъркотията, в която тя се визираше, привлече и неговото внимание, сякаш досега не я бе забелязал.

— Те не са търсели теб, херцогиньо.

— Разбира се, че са търсели мен. Лонгноуз е единственият човек, който...

— Не и този път. Твоят Лонгноуз още не е открил следите ни. Ще знам, когато го направи.

Не се съмняваше в думите му.

— Тогава кои са те?

— Крадци, вероятно са местни момчета. Сигурно пазачът пред вратата ти ги е примамил. Когато някой не само заключва стаята си, но и поставя охрана пред вратата ѝ, означава, че вътре има нещо много ценно.

Тя извърна поглед към него.

— Роби? Дали той... е...

Не можа да довърши. Страхуваше се, че причината, поради която Колт не искаше да я погледне, е фактът, че огромният шотландец е мъртъв. Но той я увери в обратното, макар че не я погледна. Наведе се, за да вдигне някакво парче коприна, и се взря в малката синя панделка, сякаш бе най-удивителното нещо, което някога бе виждал.

— Твоят човек е ударен отзад. На сутринта ще го мъчи ужасно главоболие, което ще му напомни за нехайството му. Предполагам, че единият от крадците е отвлякъл вниманието му, докато другият го е халосал здравата. Тази стратегия е много успешна срещу сам човек.

— А какво стана с бандитите?

— Искаш кървави подробности?

— Колт!

— Те си получиха заслуженото. Но се наложи да разрежа една от фустите ти, за да ги завържа, преди да ги изхвърля в коридора да

правят компания на твоя Роби. Не смятах, че ще имаш нещо против. Едва ли ще се свестят до сутринта, но някой от хората ти трябва да замести Роби и да ги държи под око, докато дойдат на себе си и бъдат отведени при шерифа. — Замълча, после добави: — Би трябвало да имаш по-надеждна охрана.

Обикновено имаше, но тази вечер обстоятелствата бяха по-различни — очакваше посетител, за когото вече не искаше и да знае. Беше се съгласила Роби да остане на пост пред вратата ѝ, защото според Ванеса на него можеше да се разчита да държи устата си затворена. Но когато обстоятелствата се промениха, те не се сетиха да засилят охраната.

Изведнъж осъзна, че планът ѝ беше на път да се осъществи. Колт беше тук, в стаята ѝ. Двамата бяха сами. Господи, тя все още бе облечена според плана, но вече не чувстваше вина, че се опитва да го съблазни. Каквото и да се случеше...

Обаче Джоселин бързо осъзна, че нищо няма да се случи. Откакто двамата се озоваха в полутъмната стая, Колт нито веднъж не бе погледнал към нея. Усещаше, че няма и да го направи. Едва не се засмя на глас. Ако направеше нещо, което да го накара да я погледне, това щеше да бъде равносилно на съзнателен опит да го съблазни. Нямахме как, трябваше да се примири с действителността. Явно тази вечер просто не беше писано да бъде „съдбовната нощ“.

— Твоя е вината, че пред вратата имаше само един пазач, Колт. — Двусмислието на думите я накара да се усмихне, макар че той не подозираше нищо. Ала в следващия миг го видя как настръхна при отправеното обвинение и побърза да добави: — Искам да кажа косвено. Откакто се присъедини към нас, аз започнах да се чувствам по-спокойна и по-защитена и това отслаби бдителността ми. Освен това сметнах, че хората ми заслужават да си починат поне една нощ.

— И каква, по дяволите, е ползата от тази армия, която те заобикаля, когато те не се грижат за безопасността ти, независимо от желанията ти?

— Разбрах какво искаш да кажеш — разсърди се тя. — Колко глупаво от моя страна да разчитам на теб!

— Дяволски си права, наистина е глупаво!

Това беше! Той дори не искаше да я погледне, докато ѝ крещеше.

— Лека нощ, господин Тъндър.

Изпълнена с възмущение, тя го гледаше как отново протяга ръка към дръжката на вратата и този път наистина напусна стаята.

Щом остана сама, Джоселин съблече пеньоара си, смачка го на топка и го хвърли на пода. Изпитваше желание да го стъпче. Този нещастен, отвратителен...

— И кога, по дяволите, смяташ да заключиш тази проклета врата?

„Проклетата врата“ се бе отворила отново и Колт излая въпроса си. Джоселин не отговори. Погледите им се срещнаха.

Мъжът стоеше, хванал дръжката на вратата, а с другата ръка се подпираше на отсрещната стена. Беше леко наведен и неподвижен. Само погледът му бавно обхождаше всеки сантиметър от тялото ѝ — от разрошените огнени коси до босите ѝ нозе, пръстите на които се подаваха изпод невероятното творение от блестящ зелен сатен.

— Често съм се чудел... в какво спиш.

Джоселин не знаеше какво да отговори. Очите му, обикновено непроницаеми, сега горяха с такава сила и тя имаше чувството, че ще пламне и ще изгори като факла. Цялото ѝ същество тръпнеше от безумно вълнение, примесено със страх. Не можеше да се отърси от него, защото много добре си спомняше, че той никога не бе проявявал нежност към нея.

Без да откъсва очи от нея, Колт влезе в стаята, затвори и заключи вратата.

Ако още не бе осъзнала, че очакването ѝ е свършило, това щеше да го потвърди. Ала тя знаеше. Той щеше да я притежава. Сега не можеше да го възпре дори и да искаше. А тя не искаше. Желаше го въпреки страха от грубата му страст. Не разбираше защо продължава да стои неподвижно, вместо да избяга през прозореца. Знаеше единствено, че той трябва да е първият. Не можеше да си представи, че друг мъж ще я докосва.

Колт виждаше страха в широко отворените ѝ очи и той го възбуждаше още повече. Но един глас му нашепваше, че не тя бе предизвикала тази среща и ако по-късно бъде линчуван, можеше да обвинява за това единствено своята слабост. Щеше да бъде истински негодник, ако и сега използваше същите тактики, както преди, за да я изплаши. Беше загубил битката и вече не се нуждаеше от тях. Обаче искаше да бъде честен, особено когато тя не можеше да го спре.

Въпреки изгарящото желание да я притежава трябваше да ѝ даде още една възможност да избяга от него.

— Викай сега, херцогиньо, докато все още имаш възможност. Няма да имаш друга.

Искаше ѝ се да не го бе казал. Прозвуча прекалено заплашително, сякаш тя нямаше да оцелее от тази среща или не е наясно какво точно щеше да се случи.

— 3-защо?

Гласът ѝ му подейства като магнит.

— Защото смятам да те просна върху онова легло и да те изпълня с плътта си — грубо отвърна той.

Господи, надяваше се да е така. Думите накараха кръвта ѝ да закипи, а сърцето ѝ учестено заби. Нямаше намерение да вика.

В следващия миг той вече бе до нея. Пръстите му се заровиха в косите ѝ. Устните му жадно се впиха в нейните. Както очакваше, това бе опустошителна целувка, изпълнена с отдавна сдържано желание, изгаряща, наказваща и яростна.

Но Джоселин разбра какви чувства изпитва той или поне така си мислеше. Ако Ванеса бе права, в този миг Колт вероятно ѝ е бесен, задето го е накарала да загуби самообладание, но още повече се сърдеше на себе си, задето бе позволил това да се случи. Сега само тя можеше да обуздае тази ярост.

Отблъсна го отчаяно и той вдигна глава. Отпусна едната си ръка и леко се отдръпна. Другата му ръка остана заровена в косите ѝ. Ако не се опитваше да се отдалечи твърде много от него, нямаше да я заболи. Ала тя знаеше, че той може да я сграбчи всеки миг и се бе отдалечил само да им даде възможност да си поемат дъх.

Ала вместо да се успокои, нейното дишане се учести. Младата жена понечи да каже нещо, но той я спря.

— Не сега, херцогиньо.

Тя преглътна мъчително и с усилие продума:

— Тогава ме наричай Джоселин.

В този момент Колт разбра, че и тя го желае. Погледът му се стрелна към лицето ѝ за потвърждение и го видя — не беше страх, нито отвращение, а само несигурност. В очите ѝ съзря възбудата. Това му подейства като уиски, плиснато върху буйни пламъци. Той простена и посегна към нея. Треперещата му ръка докосна бузата ѝ, плъзна се

надолу към шията, после се спря върху бързо повдигащите се гърди. Усети бесните удари на сърцето ѝ.

От устните на Джоселин се изтръгна въздишка. Вече знаеше, че няма от какво да се страхува. Предложи му устните си и той ги пое със страст, която разпали желанието ѝ. Обви ръце около врата му и откри, че грубостта бе изчезнала, но не и нетърпението му.

Колт искаше всичко наведнъж — да я докосва, да я гледа, да я вкусува. Копнееше вече да бъде вътре в нея. В същото време не желаше да се отказва от удоволствието да пие нектара на устните ѝ. Без да прекъсва целувката, пръстите му се пъгнаха под тънките презрамки на нощницата ѝ. Когато пръстите му се плъзнаха по ръцете ѝ, фината материя се свлече до кръста ѝ. Едва тогава се поддаде на изкушението да се отдръпне леко назад и това, което видя, още повече разпали желанието му. Гърдите ѝ бяха малки, но със съвършена форма, зърната ѝ стърчаха като твърди розови пъпки, а той дори още не ги бе докоснал.

Беше толкова поразен, че отново вдигна поглед към лицето ѝ и се изуми. Тя срещна погледа му без да трепне, а в светлозелените ѝ очи видя такова открито желание, че остана като омагьосан.

— Ти ме желаеш. — Изрече думите с някакво особено благоговение.

— Да — прошепна тя.

Усети пръстите ѝ върху гърдите си, които несръчно се опитваха да разкопчат ризата му.

Ръцете му се вдигнаха нагоре, за да довършат започнатото, но опитите му не се увенчаха с по-голям успех от нейните. Дрехата не можеше да се плъзне покрай бедрата ѝ, а Джоселин бе твърде нетърпелива да усети гладката му кожа, за да му помогне сама.

— Отзад има връзки — прошепна тя.

— Държиш ли на тях?

— Не.

В следващия миг се чу раздиране на коприна и нощницата падна в краката ѝ. Колт я отдалечи леко от себе си, за да се освободи от дрехите си. Пръстите му трескаво разкопчаваха ризата и колана на панталоните.

Тя искаше да види тялото, за което толкова си бе мечтала. Но близостта му предизвика внезапен свян. Накара я да осъзнае

неопитността си. Не знаеше какво се очаква в този момент от нея. Дали бе грубо да се взира така в него? Или да отиде в леглото и да го чака там? Щеше да бъде много неудобно, ако той трябваше да ѝ казва какво да прави.

Джоселин неохотно се извърна към леглото, но дрезгавият му шепот я спря:

— Аз искам да те сложа там. Казах, че ще го направя.

Напомнянето извика в съзнанието ѝ точните му думи — че ще я изпълни с плътта си — и само това бе достатъчно коленете ѝ да се подкосят. Джоселин с радост се подчини на желанието си да види тялото му, особено най-тайнствената част от мъжа, която никога досега не бе виждала.

Ванеса се бе опитала да ѝ обясни как изглежда, дори бе нарисувала няколко скици, които бяха невероятно забавни, но не можеха да се сравнят с действителността. Само при мисълта за това ѝ се зави свят и тя с усилие отпъди неканените видения. Не искаше да извърши нещо глупаво, като например сама да му се предложи.

Загледа се в дрехите му, които падаха на пода. Ризата и панталоните му бяха черни, но не се отличаваха от тези на останалите мъже. Всъщност с кожения колан и кобура и с триъгълната кърпа на врата, той не се отличаваше от всеки друг жител на Запада. Липсваха само ботушите с шпори, както и шапката. В същия миг зърна две тънки плитчици отстрани на лицето му.

Брат му Били ѝ бе казал за тази му прищявка — че той се облича по този начин, за да си личи отдалеч какъв е произхода му. Били не ѝ бе казал причината, но тя имаше чувството, че е свързана с горчивината, която бе усетила у Колт, а не толкова с гордостта от индианските му предци. Искаше да узнае причината, защото, както изведнъж осъзна, изпитваше силно желание да прогони тази горчивина, да види този мъж щастлив и спокоен.

Изведнъж се опомни и разбра, че е пропуснала да го види в цялата му великолейна голота. Когато я вдигна на ръце, от устните ѝ се изтръгна неволен вик:

— Почакай!

— Какво има?

„Глупачка! Не можеш да му заявиш, че искаш да видиш неговия...“

— Нищо.

— Добре, защото повече не мога да чакам.

Отнесе я до леглото, положи я върху него и в следващия миг я покри с тялото си. Преди да успее да свикне с тежестта му, коленете му разтвориха краката ѝ. Тя не можеше да види, но усещаше плътта, с която смяташе да я изпълни. Знаеше, че това ще се случи всеки миг.

Опита се да се хване за него, но той улови ръцете ѝ и ги вдигна нагоре, изпълвайки я с още по-голяма възбуда. Устните му завладяха нейните, подчиниха я на нетърпението му, накараха я да го пожелае още по-силно.

В следващия миг той я погледна с такава безумна страст, че тя не разбра кога е направил първия си тласък. Усети едва когато се отдръпна за малко, за да навлезе отново, този път по-навътре.

— Господи, колко си тясна! — процеди през зъби, сякаш го болеше. — Мисля, че мога да прекарам остатъка от дните си вътре в теб, но в този миг искам много повече. Разтвори се за мен, херцогиньо, преди да експлодирам!

Докато го изричаше, устните му едва докосваха нейните. Тя се подчини на желанието му и стенанието му се сля с нейното. Той се бе плъзнал малко по-навътре, но все още не беше достатъчно. Джоселин разбираше какво му струва да се въздържа, за да може тялото ѝ да привикне с големината му. От кръста нагоре бе като опъната струна, а очите му я хипнотизираха със своята настойчивост.

— Ще бъде бясна езда. Ще можеш ли да я понесеш?

Тя преглътна и кимна. Беше възнаградена с усмивка.

— Знаех си, че ще можеш — додаде с напрегнат глас Колт. — Три години ли са минали?

Разбра за какво я пита. Другите мъже, на които бе отказала близостта си, бяха намеквали, че като вдовица сигурно е зажадняла за секс. Много скоро Колт щеше да получи отговор на въпроса си.

— Това не е моя работа, така ли? — Този път не ѝ даде възможност да отговори. — Няма значение. Не искам да знам.

Джоселин не забеляза нотката на грубост в гласа му. Нито пък разбра, че мисълта да бъде с други мъже сложи край на желанието му да се въздържа колкото се може по-дълго заради нея. Затвори очи и тласна силно, чу краткия ѝ вик, почувства бариерата, която се разкъса, и застина неподвижно.

Тя също се скова, очаквайки неизбежните въпроси. Такива не последваха. След един дълъг и мъчителен миг той отново започна да я целува, езикът му облиза устните ѝ, разтвори ги и се плъзна в устата ѝ, подлудявайки я със сладка възбуда. Ръцете му я милваха — той бе толкова невероятно нежен с нея в този миг, че ѝ се искаше да се разплаче.

Докосването му бе нежно, дори прекалено нежно. Устните му последваха ръцете и тя сякаш бе обзета от гореща вълна. Езикът му се плъзна по чувствителните ѝ зърна и младата жена застена от удоволствие. Той ги засмука и тя си помисли, че ще умре от наслада.

Сълзи запариха в очите ѝ, докато притискаше главата му към гърдите си. Беше обичана, ценена и много желана. Почувства се красива. И през цялото време, докато той даряваше тялото ѝ с ласките си, Джоселин усещаше горещината му, стаена дълбоко в нея, но пулсираща от желание, което тя така отчаяно искаше да задоволи докрай.

Нямаше никаква болка, когато малко по-късно той отново започна да се движи в нея. Желанието ѝ бе толкова силно и младата жена имаше чувството, че всеки миг ще се превърне в нажежено до бяло, пулсиращо кълбо от усещания. През мъглата на това безумно удоволствие някак си отдалеч чу как той извика, когато достигна върха, и заспа, преди тялото му да потръпне за последен път.

ГЛАВА 23

— Сестра му Мора е доста очарователна — отбеляза Ванеса, остави настрана зеления конец и взе червения за покривката, която бродираше. — Мисля, че ще я харесаш. Струва ми се, че е на твоята възраст и изгаря от желание да разгледа онези броеве на модното списание „Харпър Базар“, които си купихме в Ню Йорк. Споменах ли ти, че те са от там? Дори познават Чарлс, или поне са чували за семейство Абингтън.

— Сигурна ли си, че Роби е добре?

Ванеса не вдигна глава, но смръщи подозрително вежди. Въпросът вече бе задаван и му бе отговаряно най-малко... два пъти.

— Всъщност девойчето е доста шумно и не така изискано като брат си.

— Много мило.

Графинята отпусна бродерията в скута си и раздражено въздъхна.

— Чу ли поне една дума от това, което ти казах? Джоселин? Хей, Джоселин? — повиши глас тя.

Приятелката ѝ се извърна леко от прозореца.

— Каза ли нещо, Вана?

— Разказвах ти за семейство Драйдън — насили се да отвърне със спокоен тон графинята.

— Кой?

— Джоселин Флеминг! Днес би трябвало да сияеш от щастие и да не бъдеш толкова разсеяна. Какво ти става?

Джоселин се извърна отново към прозореца. Не обърна внимание на недоволната забележка на приятелката си, но се замисли над последния ѝ въпрос. Наистина, какво ѝ ставаше? Защо не можеше да спре да мисли за изминалата нощ? Защо непрекъснато се питаше къде ли е Колт днес? Отново бе изчезнал. Сутринта бе изчакал, докато друг служител от охраната ѝ смени Роби, или поне така ѝ бяха казали.

Явно през нощта я е охранявал сам. Но дали е бил в стаята ѝ или в коридора?

Когато се събуди, на възглавницата до нея имаше два дълги черни косъма — единственото доказателство, че Колт е бил при нея. Е, всъщност имаше и друго доказателство. Засъхналата кръв от вътрешната страна на бедрата ѝ. Но кога си бе тръгнал? И защо си бе отишъл, без да ѝ каже нищо?

Ванеса бе дошла доста рано и веднага се разтревожи при вида на двамата среднощни крадци, които вече откарваха при шерифа. Поиска да узнае всички подробности относно среднощното приключение на Джоселин, както и всичко случило се след това. Испита огромно облекчение, когато узна, че планът за съблазняването на Колт е бил осъществен.

— В такъв случай няма нужда да отиваме в онова място, наречено Уайоминг, нито пък от услугите на господин Тъндър, нали?

При тези думи Джоселин почувства странна празнота и заяви, че сега повече от всякога се нуждаят от услугите на Колт, ако не за друго, то заради безопасността ѝ. Изтъкна колко пъти я бе спасявал, както и как успешно бе успял да отклони Лонгноуз по грешна следа. Накрая, сякаш тези доводи не бяха достатъчни, заяви, че точно в Уайоминг възнамерява да създаде своята ферма за развъждане и отглеждане на коне.

Ванеса предпочете да не казва нищо, макар че неодобрението ѝ не остана скрито за Джоселин. Разбираше я, защото приятелката ѝ се тревожеше, че може да се увлече по Колт, което бе много неразумно и неподходящо.

— Първият любовник винаги е нещо специално — беше ѝ казала Ванеса преди няколко месеца, когато двете бяха решили, че е крайно време Джоселин да си намери любовник. — Но трябва да запомниш едно — не бива да бъркаш простото и обикновено привличане с любов.

Сега Джоселин си припомни тези думи и се опита да анализира чувствата си. Това, което изпитваше в момента, бе смущение и нетърпение да се срещне с Колт, но най-вече изумление, че любенето се бе оказало толкова приятно.

— Съжалявам, Вана. Просто всичко беше... беше...

— Знам — прекъсна я Ванеса и изсумтя. — Било е толкова божествено, че не можеш да намериш думи да го опишеш.

— Е, така беше — отбранително заяви херцогинята.

— В такъв случай дължим вечни благодарности на нашия постоянно намръщен водач, нали така? — язвително заключи приятелката ѝ. — Особено след като можеше да бъде и много по-лошо, имайки предвид непредсказуемия му характер. Но нещата все още могат да се влошат, ако проявиш глупостта отново да проявиш внимание към него. — После гласът ѝ омекна и тя загрижено изрече: — Това, което си изпитала, мила моя, можеш да получиш от всеки мъж. При това много по-безопасно, ако е с любовник, на когото можеш да се довериш. Не ти трябва някой, който всеки миг може да избухне и да се превърне в разбеснял се дивак. Предлагам много бързо да си намериш подходящ любовник, преди да си си въобразила, че този е нещо, което всъщност не е и никога няма да бъде.

Джоселин обикновено се вслушваше в съветите ѝ, но в този случай те не бяха необходими. Нуждаеше се от любовник само с една цел и тя вече бе постигната. Нямаше нужда да приема друг мъж в леглото си, нито дори Колт.

Ванеса напразно се тревожеше, но нямаше смисъл да ѝ го казва. Едва ли щеше да ѝ повярва.

— Не каза ли нещо за семейство Брейдън? — промени темата херцогинята.

— Драйдън — поправи я Ванеса, разбрала нежеланието на приятелката си да говори повече за изминалата нощ. — Казах ти, че тази сутрин се запознах с тях във фойето на хотела. Много интересна двойка. Човек би казал, че са истински пример за лошата съдба, която може да постигне хората в Америка. Кълна се, че в сравнение с нещастията, които са ги споходили след смъртта на родителите им, ние сме истински късметлийки, че ни преследва само един убиец.

— Никак не е смешно, Вана.

— Не, предполагам, че не е, но аз наистина изпитвам дълбоко съжаление към тях.

— И те ти разказаха историята на своя живот, докато сте стояли във фойето на хотела?

— Всъщност бяхме седнали и те ми поднесоха доста съкратена версия, сигурна съм. Няколко неудачни инвестиции и фамилното

богатство се изпарило за нула време. Решили да съберат малкото, което им останало, и да дойдат на Запад, за да започнат нов живот. Струва ми се, че Майлс спомена, че смятат да купят ранчо.

— Майлс? О, предполагам, че имаш предвид господин Драйдън? И той вече е Майлс само след една среща, а все още продължаваш да наричаш Колт господин Тъндър?

— Не сменяй темата, скъпа моя — твърдо отвърна Ванеса. — Както вече казах, късметът им съвсем ги изоставил, когато стигнали до Ню Мексико. Дилижансът, с който пътували, бил ограбен от някакви бандити — хора, преследвани от закона, така ги наричат тук — и един от пътниците бил убит. След това, в същия този ден и в същата кола, представи си, били нападнати от индианци. И двамата са щели да бъдат скалпирани...

— Скалпирани?

— Предполагам, че е нещо доста неприятно, което индианците ти правят, но пристигнала кавалерията — те преследвали същите бандити — и ги спасила. След всичко това те естествено загубили всякакво желание да се установят на Запад, но ги било страх да продължат с дилижанса и така се озовали тук. И аз естествено им предложих да пътуват с нас.

— Смяташ ли, че е разумно? Искам да кажа, какво знаеш за тези хора, освен това, което те самите са ти казали? Братът може да е...

— Бих искала да те уверя, че не съм изглупяла! — възмутено я прекъсна Ванеса. — Сър Паркър провери историята им и тя се потвърди. През последните три месеца са живели в този хотел. И господин Майлс Драйдън има сестра, мила моя, сестра. Ако и господин Лонгноуз имаше, нима досега нямаше да сме чули за нея?

— Не исках да кажа, че може да е Лонгноуз, само че може да е нает от... няма значение. — После додаде с известна доза подозрение: — Да не би случайно да е хубав?

— Не е нужно да ме гледаш по този начин. Да, има доста впечатляваща външност. Това не означава, че когато ги поканих да пътуват с нас, съм се надявала да отвлече мислите ти от твоя мелез.

— Не, разбира се, че не — ядосано отвърна херцогинята. Намеренията на Ванеса бяха твърде прозрачни.

По-добре да не прави опити да ги прикрива. Време беше да й заяви колко напразни са старанията й.

— Не възнамерявам да повтарям това, което се случи миналата нощ, Вана.

— А той знае ли го?

— Той на практика бе изнасилен...

— Какво?

Джоселин махна нехайно с ръка.

— Все едно и също е. Ние го принудихме, нали? Съблазнихме го? Накарахме го да загуби контрол и инстинктите му да вземат връх и да бъде безсилен да устои на изкушението, не е ли така? Изглежда, забравяш, че той не желаше да има нищо общо с мен, че аз го преследвах, а не той мен. Така че едва ли ще има желание да повтаря миналата нощ, Вана. Всъщност бих била силно изненадана, ако той днес не е бесен и твърдо решен никога повече да не изпада в подобно положение.

— Когато зарът е хвърлен, много неща се променят, мила моя. Ако човек сгреша веднъж, после бърза да увеличи греховете си колкото се може повече, преди да е дошло времето, когато ще се разкайва за тях.

— Съмнявам се, че се отнася за този случай. Освен това вече ти казах, че нямам намерение да позволя това да се повтори. Моят проблем беше решен. Повече нямам нужда от любовник.

„И това го казва една жена, която само преди няколко часа е била напълно задоволена“ — помисли си Ванеса. Обаче реши, че няма смисъл да убеждава Джоселин, че веднъж като вкусиш от удоволствията на плътта, искаш още.

— Ако онзи човек те пожелае отново, скъпа моя — рече тя, — не мисля, че можеш да го възпреш.

Думите ѝ предизвикаха приятни тръпки по тялото на Джоселин.

— В такъв случай ще се постарая никога да не оставам насаме с него. Така че можеш да престанеш да се тревожиш...

— Мадам! — прекъсна ги в този миг Бабет. Беше толкова развълнувана, че дори забрави да почука. — Алонсо, настоява да ви кажа, че мосю Тъндър ще води западен дуел на улицата. Каза ми, че трябва да го знаете.

— Ще води какво?

Ванеса загрижено цъкна с език.

— Смятам, че има предвид онова, което се случи в Тумбстоун на улицата пред магазина за шапки. Спомняш ли си, че тогава станахме свидетелки на... Джоселин, да не си посмяла!

Но херцогинята вече бе излетяла от стаята.

ГЛАВА 24

Застанал зад дългия бар, Колт допи уискито си и бавно си наля друго от бутилката, която бе издърпал от ръцете на бармана. Това бе третият салон, в който влизаше, откакто тази сутрин бе излязъл от хотела. Досега трябваше да е мъртвопиян. Но не беше. Цялото му същество бе прекалено много изпълнено с гняв, за да може уискито да си свърши работата.

Едно евентуално сбиване бе достатъчна причина, за да го поддържа трезвен, а той не можеше да отрече, че си го търсеше. Когато в първите два салона не получи нищо друго, освен възмутени погледи, той влезе в този и тук късметът най-сетне му се усмихна. Обаче не бе точно това, което търсеше. Искаше да се бие, а не упражнение по стрелба. За негов късмет единственият, който възрази срещу присъствието му, бе един воинствено настроен местен млад мъж, който се смяташе за ненадминат стрелец. Колт се съмняваше, че той може да му бъде достоен съперник. Дългият му опит го бе научил, че трябва да се пази от тези, които си мълчат, а не от хората, които се перчат с уменията си.

Всичко щеше да приключи без особени последствия, ако барманът не бе настоял да изгледят различията си отвън. Колт заяви, че първо иска да довърши питието си. Райли, както приятелите му го наричаха, прояви великодушие, след като предизвикателството му бе прието, и излезе навън да го чака.

Хлапето беше от така наречените „професионалисти“. Все още с жълто около устата, но вече със самочувствието на наемен стрелец. Работеше за един местен собственик на мина, който си имаше неприятности с разни претенденти за собствеността му. Откакто преди шест месеца бе пристигнал в града, бе убил двама мъже и си бе извоювал славата на опасен стрелец. Така че по-разумните предпочитаха да стоят настрана от него. Според хорската мътва собственикът на мината се чудел как да се отърве от него, тъй като повече не се нуждаеше от услугите му.

Колт узна всичко това от дочутите разговори зад гърба си. Освен това му бяха отправени и няколко презрителни забележки, обаче ги бе чувал и преди. Беше наричан с всички отвратителни и мръсни имена, които съществуваха, затова трябваше да е в много лошо разположение на духа, за да обърне внимание на обидите, изричани от белите по адрес на индианците.

Ала днес търсеше тъкмо това — тези преднамерени обиди. Настроението му беше отвратително. Но хората тук, толкова далеч на юг, не знаеха как да го възприемат. Те бяха уверени, че е мелез, но никога досега не бяха виждали толкова висок мъж със смесена кръв, нито толкова опасен. Още повече ги стъписваше кобурът с револвера, който висеше от кожения колан на кръста му. А това бяха все неща, които биха накарали всеки да се замисли, преди да си отвори устата — освен ако не е още хлапак, който се смята за всемогъщ, защото главата му се е замаяла от един-два успеха.

Колт остави противникът му да го чака около десетина минути и посетителите в салона постепенно се отпуснаха и позагубиха предпазливостта си.

— Кво чакаш още, мелез? Или червената ти кожа е станала жълта? — извика отвън Райли, което накара неколцина от хората в салона да се засмеят подигравателно. Но двамата приятели на хлапето, които от самото начало го насъскваха да се бие, избухнаха в оглушителен смях.

Очите на Колт се срещнаха с тези на бармана. Мъжът бавно бършеше една чаша с мръсен парцал. В подпухналите му и зачервени очи се четеше явно презрение. Смяташе, че Колт се е вцепенил от страх и веднага щом се съвземе ще започне да го умолява да го пусне да избяга през задната врата. Според него един мелез никога нямаше да има смелост да се изправи срещу един бял. Нож в гърба или засада, така действаха индианците.

Колт не се интересуваше от мнението на бармана и на другите присъстващи тук. Всички чакаха да видят как ще бъде застрелян, надяваха се на това. Хората в този град може и да се страхуваха и да презираха шумния и свадлив Райли, но днес щяха да му ръкопляскат, ако убие един мелез.

Колт пресуши чашата си и я хвърли към бармана. Сварен неподготвен, мъжът изтърва тази, която чистеше. Разнесе се звън на

счупено стъкло, последвано от гневно ръмжене. Изпълнен със задоволство, Тъндър бавно се отдалечи от бара и се запъти към изхода. Затрополяха столове и клиентите побързаха да го последват. Те обаче рязко спряха, когато Колт се закова пред люлеещите се врати, за да огледа противника си.

Райли се бе облегнал на парапета пред една от сградите на отсрещната страна на улицата. Приятелите му бяха застанали от двете му страни, а под навесите се бяха събрали любопитни.

Някой смушка младока и той едва тогава забеляза Колт. Каза нещо и околните се захилиха. Сетне се изправи и с уверена крачка се запъти към средата на широката улица.

Един мускул трепна на лицето на Колт, който стисна зъби, едва потискайки отвращението си. Запита се дали добрите граждани ще го линчуват, ако убие този млад негодник. Вероятно. Честно или не, но белите не обичаха мелез да побеждава един от тях.

В този миг не го бе грижа, но нямаше намерение да убива хлапето. Стрелбата не бе схватката, която търсеше. Може би някой друг от тълпата желаше смъртта му. Разбира се, ако самохвалкото случайно загинеше наред улицата, улучен от един от куршумите му...

Колт бутна шапката си и тя увисна на гърба му, придържана от кожената връзка. Веднъж я бе бутнал напред, за да предпази очите си от вятъра, но моментът се бе оказал грешно избран. Сега щеше да бъде мъртъв, ако противникът му не бе толкова лош стрелец.

— Кво чакаш още? — нетърпеливо подвикна Райли от мястото си в средата на улицата.

— Толкова ли бързаш да умреш?

Младокът намери отговора за много забавен. Такава беше реакцията на приятелите му и на събралите се зяпачи.

— Не е кат да опъваш стрела на лъка си, мелез, или още не си го забелязал?

Този път хлапакът се преви на две и се затресе от смях, възхитен от собственото си остроумие. От двете страни на улицата се разнесоха шумни ръкопляскания и неколцина си избърсаха очите, насълзени от бурния смях. Изглежда всички се забавляваха... с изключение на испанеца.

Докато вървеше към улицата, Колт забеляза Алонсо, а сетне и шотландеца, застанал до него. Значи някои от хората й присъстваха.

Това нямаше значение. Те бяха само зяпачи. Бързо огледа множеството под навеса и мигом я съзря — червената ѝ коса приличаше на пламтяща факла, когато се втурна към Алонсо.

По дяволите! Сега вече бе ядосан. Много ядосан! Тъкмо се запита на кого ли трябва да благодари за присъствието ѝ и разбра, когато тя спря до испанеца. Погледът, с който Колт възнагради мургавия мъж, му обещаваеше сурово възмездие, но Алонсо само сви рамене.

Не можеше да става и дума да погледне към херцогинята. Тъндър отново насочи вниманието си към Райли. Безразличието му се бе стопило и гневът му всеки миг можеше да избухне. Ако онази жена се опиташе да се намеси...

Джоселин се канеше да направи тъкмо това. Огледа се, видя двамата мъже, застанали в средата на улицата и разбра, че след миг ще започнат да се стрелят. Нямаше да позволи да се случи. Лично се бе убедила колко ловък стрелец е Колт, но ако и другият млад мъж не му отстъпваше по умение? Не можеше да рискува.

Но щом повдигна полите си, за да излезе на улицата, Алонсо я сграбчи за ръката и прошепна в ухото ѝ:

— Ако сега отвлечете вниманието му, той ще бъде мъртъв. В мига, в който очите му се извърнат към вас, а точно това ще стане, младият Райли ще се възползва от предимството си и ще измъкне револвера си. Ако бяхте дошли по-рано, можеше и да успеете да ги спрете, но сега вече е твърде късно.

— Но... — Тя прехапа нерешително устни и се втренчи в Колт. Как можеше да гледа и да не предприеме нищо, когато той можеше да бъде сериозно ранен или да се случи нещо още по-лошо?

Но наистина вече бе твърде късно, за да се намесва. Докато отместваше погледа си към противника на Колт, за да прецени доколко е опасен, младият мъж вече бе протегнал ръка към револвера си.

Всичко стана толкова бързо, че никак не бе чудно, че всички присъстващи ахнаха едновременно. Оръжието на Колт вече бе в ръката му и бе насочено срещу противника му. Младият самохвалко — ръката му тъкмо бе стиснала дръжката на револвера, който все още бе в кобура — се взираше слисано в дулото. Беше пребледнял и сякаш всеки миг щеше да припадне. Очевидно не знаеше какво да направи — дали да се признае за победен, или да рискува и да извади револвера

си. От оръжието на Колт не се чу изстрел и това засили нерешителността му.

Колт не го чака дълго да вземе решение. С бавна и уверена крачка той скъси разстоянието помежду им, докато дулото на револвера му се опря в корема на Райли. Хлапакът бе мокър от пот. Не смееше да погледне надолу, ужасен, че ще чуе познатото изцракване на спусъка. Очите му бяха приковани в тези студени сини очи, които нито за миг не се отделяха от неговите.

Колт подуши страха му, видя го в разширените му зеници, но в този миг не изпитваше никаква жалост.

— Ти опита по своя начин, самодоволен кучи сине — изсъска тихо, така че само Райли го чу. — Сега ще се наложи да действаш по моя.

С тези думи дръпна револвера от корема на Райли, замахна и с всичка сила го удари с дръжката по лицето. Хлапакът залитна, после докосна с ръка бузата си. Пръстите му бяха почервенели от кръв. Не разбираше. Все още не проумяваше нищо, когато Колт прибра револвера в кобура и зачака, сложил ръка върху дръжката.

Приятелите на Райли също нищо не разбираха, но много бързо решиха какво трябва да направят. Единият посегна към оръжието си. В същия миг Алонсо стисна дръжката на ножа си, а Роби пристъпи напред. Помощта им не бе необходима, а и Колт не забеляза готовността им да се бият заедно с него. Не бе изпускал от поглед приятелите на Райли и револверът отново се озова в ръката му, но този път той стреля.

Куршумът се удари в метал. Каубоят изтърва оръжието си на земята и нададе ужасен вик. Другият разпери широко ръце и отстъпи назад. Нямаше намерение да се изправя срещу Колт.

Тъндър отново прибра револвера си и впи поглед в Райли, който не бе посмял да помръдне.

— Хайде, действай, хлапе, нямам намерение да чакам цял ден.

— Да действам... за какво?

— Нали искаше парче от мен. Ела и си го вземи.

Младежът отстъпи назад, а в очите му проблесна страх.

— Имаш предвид да се бия с теб? Но ти си по-голям от мен!

— Това не те спря, когато ме обиждаше, нали?

— Сбърках, господине. Искате ли да забравим цялата работа?

Колт бавно поклати глава.

— По-скоро ще те смея от бой.

Райли отстъпи още една крачка. Очите му бяха станали големи колкото чинии.

— Ще ме... ще ме застреляш ли в гърба?

Колт се намръщи при този глупав въпрос.

— Не.

— Радвам се да го чуя — преглътна с усилие Райли и хукна по улицата.

За миг Колт остана да се взира изумено в него. После изпита раздразнение. И досега му се бе случвало да има противници, които се бяха оказвали по-бавни от него и на които бе предлагал по друг начин да продължат двубоя. Но нито един от тях не бе подвивал така позорно опашка, особено пред толкова много свидетели. Именно свидетелите обикновено оказваха влияние върху поведението на мъжете — превръщаха страхливците в смелчаци дори да знаеха, че са обречени.

Можеше да изстреля няколко куршума в облака прах, който се бе вдигнал около бягащите нозе на Райли, но това едва ли щеше да накара хлапака да се върне и да се изправи срещу него. Затова не си даде този труд. Обърна се, изпълнен с отвращение, без да удостоява с внимание присъстващите, чиито чувства бяха претърпели промени — от смаяно изумление, през горчиво разочарование до подигравателно презрение към страхливостта на Райли. Но повечето се питаха кой всъщност е Колт.

Това щеше да бъде източник на всеобщо недоумение за градските сплетници, които щяха да разказват случая. Имаше малка вероятност да узнаят името му, защото едва ли някой щеше да се осмели да го попита, особено след сцената, на която току-що бяха станали свидетели. А нямаше кой друг да задоволи любопитството им. Джоселин със сигурност нямаше никакво намерение да го стори, макар че чу въпроса зад гърба си поне няколко пъти, докато се връщаше в хотела. Нито един от хората й нямаше да каже името му, защото всички умееха да си държат езиците зад зъбите.

Но презрителната реплика: „Той е просто един дивак. Какво друго има да се знае за него?“ я накара рязко да спре.

Беше разстроена от страха, който току-що бе изпитала, както и объркана от изчезването на Колт, който се изгуби в тълпата, преди да

успее да разговаря с него. Извърна се към добре облечения млад мъж.

— Как се осмелявате, сър! — нахвърли се върху него тя за изненада на спътницата му, както и на Алонсо и Роби, които я следваха. — Те бяха излезли на улицата, за да се убият. Никой не е мъртъв и това е белег на цивилизованост, а не на диващина!

Почувствала се значително по-добре, че успя да излее част от гнева си върху един безпомощен непознат — макар че Колт бе този, когото искаше да обсипе с упреци, задето толкова глупаво бе рискувал живота си — тя се отдалечи с горда крачка, без да обръща внимание на суматохата, която остави зад гърба си.

— Браво, Майлс! Нима не ти хрумна нито за миг, чувайки акцента ѝ, че току-що обиди самата лейди Флеминг!

Засегнат от унищожителното презрение в гласа на спътницата си, Майлс Драйдън отбранително рече:

— Откъде можех да знам? Както я описа графинята, аз очаквах някоя ослепителна красавица. — Изпъшка отчаяно. — А тя се оказа червенокоса и при това толкова мършава! Как ще се преструвам, че харесвам такава жена?

Мора, която бе увиснала върху ръката му, се успокои при тези думи. Лично тя намираше херцогинята наистина за ослепителна красавица, но за миг бе забравила предпочитанията на Майлс. Той обичаше руси жени, със закръглени форми, също като самата нея. Повъзрастната графиня може би щеше да я безпокои повече от младата херцогиня.

— Ще се справиш отлично, захарче, защото ми се струва, че отдавна чакаме да ни падне точно такава плячка. Една истинска английска херцогиня, която пътува само за удоволствие, и то сред такъв разкош. Сигурно е безумно богата.

— Така каза и последния път — измърмори Майлс. Забележката му не се хареса на Мора.

— Вдовицата Еймс не ни излъга, когато каза, че всичките ѝ деца са мъртви. Само пропусна да спомене, че има седемнадесет внуци, които търпеливо чакат, за да си поделят имението ѝ. Така че ти подхвърлиха една безполезна сребърна мина, което пък ни доведе в това забравено от Бога място. Поне никога не се усъмниха в причините за смъртта на старата дама.

— Но тя беше стара. А тази е млада.

— Този път няма да използваме отрова, за да те направим вдовец. Една злополука ще ни свърши същата работата.

— И предполагам, че аз трябва да се погрижа за това?

Постоянното му мърморене вече започваше да я уморява.

— Аз се погрижих за твоите две последни съпруги, захарче. Бих казала, че сега е твоят ред. Разбира се, ако предпочиташ да ми намериш съпруг...

— Кучка! — ревниво изръмжа той, както очакваше съучастничката му. — В деня, в който погледнеш към друг мъж, ще прекърша хубавото ти вратле.

— Хайде, хайде, любов моя, просто се пошегувах. — Усмихна му се очарователно Мора. — Знаеш, че съм ти вярна от деня, в който се срещнахме. Освен това аз никога не бих могла да се справя толкова добре като теб. И без това ми е трудно да се преструвам, че съм твоя сестра.

— Идеята беше твоя, а не моя. Ти измисли цялото това отвратително представление. „Ожени се за някоя богата вдовица, захарче, и можеш да се откажеш от комара“ — имитира я той с тънък глас.

Мора раздражено присви очи.

— Твоите измами, искаш да кажеш, заради които се налагаше да бягаме от град на град. Освен това, доколкото си спомням, ти посрещна идеята ми с възторг.

— Това беше преди първата съпруга да се окаже недостатъчно богата за теб и ти да решиш, че тя трябва да умре и да опитаме отново... и отново... и отново.

— Добре! — избухна тя. — И четирите се оказаха погрешен избор. Но този път ще бъде различно, усещам го.

— То вече е различно, Мора, или забрави колко млада е тази вдовица? Ще трябва да напегна всичките си сили, за да я спечеля, и дори тогава успехът ми не е гарантиран. Този случай може да се окаже пълна загуба на време и усилия.

— Няма да е така, любов моя. Остава ти още една възможност, ако дамата остане безразлична към фаталния ти чар. Но аз се обзалагам, че ти ще спечелиш. В крайна сметка знам колко неустойчив можеш да бъдеш, когато пожелаеш. Нима не спечели завинаги сърцето и душата ми, захарче?

ГЛАВА 25

— Добро утро, ваша светлост. — Джоселин се извърна и се усмихна на младия мъж, който ѝ причини такова смущение, когато миналата вечер ѝ го представиха. Сега ѝ се струваше смешно, но тогава бе доста неудобно да открие, че братът и сестрата, които Ванеса бе взела под крилото си, са същите, върху които се бе нахвърлила след дуела. Освен това бяха поканени да вечерят заедно с тях и тя трябваше да се примири с неловкото положение.

Но по някакъв начин, все още не бе сигурна как го направи, Майлс Драйдън успя да я накара да се отпусне с многословните си извинения. Не прие нито едно от нейните и дори към края на вечерта я накара напълно да забрави за инцидента. Без съмнение той бе изключително чаровен и приятен компаньон. С тъмнорусата си коса и с очите си с цвят на шери можеше да се каже, че е красив. Слаб и малко по-висок от средния ръст, той притежаваше очарователни трапчинки, които се появяваха, щом се усмихнеше.

Мора Драйдън бе не по-малко интересна от брат си. Те не си приличаха — тя имаше пепеляворуса коса и зелени очи, беше пониска, но не можеше да се отрече, че и двамата бяха благословени с изключителна външност. И докато чарът на Майлс засилваше привлекателността му, сестра му притежаваше знойна чувственост, която я правеше неустоима, поне за мъжете, съдейки по поведението на сър Паркър. Той също вечеря заедно с тях и за учудване на Джоселин през цялата вечер не откъсна поглед от момичето.

Без съмнение Ванеса се забавлява през цялото време и си легна, забравила за всички тревоги. Майлс напълно оправда надеждите ѝ да разсее приятелката ѝ от мрачните мисли. Джоселин се оттегли, признавайки, че усилията на графинята се бяха увенчали с успех, и дори изпита облекчение, което обаче не трая дълго. Изведнъж ѝ хрумна, че планът на Ванеса може да има същия ефект и върху Колт. Мисълта, че той може да намери Мора Драйдън за много привлекателна, разсея всякакво облекчение и отново я хвърли в смут.

За свое раздражение трябваше да признае, че това, което изпитваше, много прилича на ревност. Опита се да се увери, че това е просто проява на собственическо отношение, дължащо се на огромната сума пари, която трябваше да плати, за да си осигури присъствието на Колт. Реши, че няма смисъл да се тревожи за това.

Въпреки това, докато Майлс Драйдън я даряваше с очарователната си усмивка, тя се запита къде ли е сестра му и каква ще бъде реакцията на Колт, когато я види. Чудеше се дали няма някакъв начин да отмени поканата на Ванеса да пътуват заедно с тях, но тъжно заключи, че едва ли е възможно. Вероятно в този момент вече товареха багажа им в един от фургоните ѝ, спрени пред хотела.

— Господин Драйдън — кимна любезно тя. — Надявам се, че потеглянето в този ранен час не ви е причинило неудобства. Ние всички се подчиняваме на нашия водач, който казва, че е престъпление да се пилее дневната светлина.

— Познавам тази порода. Кочияшът на дилижанса, с който пътувахме, бе заядлив стар мърморко, който постоянно ни тормозеше да препускаме от странноприемница на странноприемница, заплашвайки ни, че ще ни изостави, ако не сме достатъчно бързи.

Описанието я накара да се усмихне, защото напълно съответстваше на техния водач, с изключение, разбира се, на възрастта. Колт постоянно бе навъсен и недоволен и сякаш всеки момент щеше да избухне. Какъв ли щеше да бъде днес? Дали щеше да ги чака отвън или вече бе заминал, оставяйки Били да им посочва пътя?

Изведнъж осъзна, че изгаря от нетърпение да го види. Припомни си, че все още не знае как е приел нейния подарък — отдаването на девствеността ѝ. Не се заблуждаваше, че той може да не е забелязал. Нежното му отношение към нея през онази нощ бе доказателство за обратното.

— Ние не сме чак толкова тормозени, господин Драйдън, просто всяка сутрин ставаме в безбожно ранен час. — Надяваше се, че нетърпението, което изпитваше, не прозвуча в гласа ѝ, но искаше да намери Колт и да размени няколко думи с него, преди да потеглят. — Предполагам, че бързо ще свикнете с това. А сега, ако отидете да вземете сестра си...

— Мора вече е навън, ваша светлост. Ще ми позволите ли?

Херцогинята се поколеба дали да приеме ръката му. Охраната я заобикаляше и не се нуждаеше от още един придружител. Освен това не искаше Колт да види, че Майлс е с нея. Обаче нямаше смисъл да проявява излишна грубост и затова хвана неохотно господин Драйдън под ръка.

Всички бяха готови за път. Чакаха само Джоселин. Госпожица Драйдън бе застанала заедно с Ванеса и две от камериерките в сянката на хотелската веранда, но явно не участваше в разговора. Погледът ѝ бе вперен в Колт.

Той вече бе на седлото, както и Били, към когото в този момент се бе обърнал. Ала това не означаваше, че не е забелязал присъствието на госпожица Драйдън. Извърна се към верандата в мига, в който Джоселин излезе от хотела. Щом я видя, той дръпна поводите на коня си, за да препусне напред.

— Един момент, Колт, ако обичаш!

Джоселин се изчерви, задето привлече всички погледи към себе си. Трябваше да повиши глас, за да я чуе Колт, и дори в собствените ѝ уши тонът ѝ прозвуча прекалено заповеднически. Нямаше да го обвини, ако я постави в още по-неудобно положение и не ѝ обърне никакво внимание, ала той не го направи. Обаче фактът, че не слезе от коня и не дойде при нея, както би се очаквало от неин служител, не мина незабелязан от охраната ѝ, както и от Майлс. Усети как мускулите на ръката му се стегнаха. Но Джоселин нямаше намерение повече да насилва късмета си. Извини се припряно на Майлс и бързо слезе от терасата.

Нещата обаче се влошиха още повече. Били се отдръпна, за да ги остави насаме, но това нямаше значение. Когато погледна към Колт, младата жена разбра, че е направила сериозна грешка. Той обикновено прикриваше толкова добре чувствата си, че никой не можеше да разбере какво си мисли. Обаче в момента те бяха кристално ясни. Тя дори отстъпи крачка назад — толкова враждебен и настръхнал от едва сдържан гняв изглеждаше Колт.

Джоселин събра цялата си решителност. Не биваше да го приближава толкова скоро, но вече не можеше да се откаже. Нямаше никаква представа какво ще му каже, може би в последната секунда ще ѝ хрумне нещо, което да потуши гнева му.

— Би ли слязъл от коня, ако обичаш? — попита тя. — Искам да говоря с теб.

— Не, няма да говориш.

— Да, аз...

— Не... няма, херцогиньо.

Не бе сигурна какво има предвид — дали просто не желае да чуе какво има да му казва, или ѝ напомня, че тя не би трябвало да се интересува от неговия отговор. По-вероятно последното и затова Джоселин не се опита да го спре, когато той се извърна, смушка коня си и се отдалечи от нея.

Херцогинята на свой ред се обърна и видя, че хората ѝ изведнъж са се впуснали в пресилено оживени разговори или сноват безцелно насам-натам. Това означаваше, че докато е траела малката сценка между нея и Колт, те не са откъсвали очи от тях. Този път обаче не се почувства засрамена. Вместо това в гърдите ѝ се надигна гняв, особено като видя самодоволната усмивка на Мора. Жената не би могла да чуе думите на Колт, но неуважението и явната му неприязън не можеха да се сбъркат. Джоселин имаше чувството, че четете мислите на Мора: никой мъж не би се отнесъл толкова презрително към нея.

— Аз... въ... не знаех, че той е един от охраната ви.

Присъствието на Майлс Драйдън, който се бе приближил, за да я съпроводи до каретата, не укроти гнева ѝ. Нито пък се нуждаеше от напомняне за вчерашната си глупост.

Обаче за нищо на света нямаше да позволи някой да разбере колко лесно може да я разстрои Колт, затова се усмихна пресилено.

— Не е от охраната. Той е нашият водач.

— Наели сте един професионален стрелец за водач?

Изглежда, Майлс искаше да ѝ предостави отдушник за гнева ѝ, но тя нямаше желание да го приеме.

— Неговите умения го правят отличен водач, господин Драйдън, въпреки липсата му на маниери и трудния му характер. Но ако се притеснявате да пътувате с такъв човек, чиято непредвидимост...

— Ни най-малко — побърза да я увери той.

— В такъв случай ще се видим по-късно, сър.

Младата жена влезе в каретата, където нетърпеливо изчака Ванеса да се присъедини към нея. Ако Майлс си въобразяваше, че ще сподели компанията ѝ, жестоко се лъжеше. Дори той да е

предположил, че преди малко е била склонна да се лиши от уединението си, което съвсем не бе така, можеше да се приеме, че просто е променила намеренията си. В никакъв случай нямаше желание да прекара деня в безсмислени разговори с напълно непознати хора. Това щеше да я подлуди.

Ванеса усети настроението ѝ и мъдро предпочете да държи устата си затворена. Но мълчанието ѝ още повече засили възмущението на Джоселин. Докато по-рано бе готова да разбере Колт, сега се чувстваше обидена от неговото отношение. Не съжаляваше за това, което се бе случило помежду им. И нямаше никакво намерение да му се извинява, че го е пожелала. Наистина той се опита да ѝ устои, но да не би да го бе принудила с оръжие в ръка да сподели леглото ѝ? Затова той нямаше никакво право да ѝ е ядосан и тя възнамеряваше да му го заяви при първия удобен случай.

ГЛАВА 26

Колт беше наясно, че тази нощ трябва да стои по-далеч от лагера. Вече знаеше колко упорита е херцогинята и не се съмняваше, че след като е решила да говори с него, няма да се успокои, докато не го постигне. Но той не бе готов за това. След като само предположенията за нея го бяха вбесили дотолкова, че бе тръгнал да си търси белята, щеше да стане десет пъти по-лошо, ако се потвърдят. И ако само подозренията му се бяха отразили толкова зле, какво ли щеше да му причини истината?

Разбира се, ако се окаже, че греши по отношение на нея, тогава проблемът щеше да е много по-различен и в някои отношения дори по-голям. Страстта го бе накарала да вземе онова, което тя му бе предложила, въпреки клетвата си никога повече да не докосва бяла жена. А щеше да се случи отново — ако грешеше в преценките си за нея. И ако е така, той се боеше, че ще пожелае тя да бъде негова завинаги, макар дяволски добре да знаеше, че това е невъзможно.

С други думи, по-добре още да не знае истината, поне докато не бъде сигурен, че може да контролира реакцията си спрямо нея. Въпреки че разбираше всичко това и бе сигурен, че червенокосата англичанка ще направи всичко възможно, за да постигне целта си, същата нощ той се върна в лагера.

Освен това нейна бе вината, задето бе позволила на един непознат да се промъкне в лагера им, при това в момент, когато Колт бе толкова ядосан, че не бе обърнал внимание на новодошлите, пристигнали в града. Въпреки предпазните мерки, които бе взел, никак не бе изключено нейният враг да е попаднал на следите ѝ през двата дни, които изгубиха в Силвър Сити. Опасността следваше тази жена по петите като бездомно пале и нищо чудно този непознат да се окаже един от хората на англичанина. Това причини тревоги на Колт. Въпреки всичките му заявления, че няма намерение да я защитава, не можеше да понесе мисълта, че ще ѝ се случи нещо лошо. При това

заради него, тъй като не е бил там, за да го предотврати поради нежеланието му да се среща с нея.

Но нежеланата конфронтация дойде от съвсем неочаквана посока.

Въпреки късния час, когато Колт влезе в лагера, почти всички бяха будни и херцогинята беше сред тях. Усети погледа ѝ, докато вървеше към огъня на Били. Тя седеше край друг огън, заобиколена от неколцина мъже от охраната ѝ, прислужницата ѝ и непознатия мъж.

Били, който забеляза Колт, напусна групата им и се приближи към брат си с чиния в ръка. Както винаги му пазеше яденето топло край огъня. Колт бе престанал да се оплаква от храната на френския готвач. През повечето време бе твърде уморен, за да забелязва какво яде.

— Не мислех, че тази нощ ще спиш заедно с нас.

Колт хвърли бърз поглед наоколо.

— Не ми се струва, че някой се е разбързал да си ляга.

Били сви рамене.

— Новият ни спътник ни забавлява с доста интересни и страшни истории. Сигурно си е измислил някои от тях. — Припомни си историите. Каза си, че Колт едва ли ще ги намери за забавни, и побърза да добави: — Видя ли русокосата тази сутрин? Тя му е сестра.

Колт не обърна внимание на въпроса му и погледът му се спря върху непознатия. Херцогинята седеше до него, при това твърде близо.

— Между другото кой е този приятел?

— Казва се Драйдън, Майлс Драйдън.

Колт смръщи замислено вежди.

— Напомня ли ти на някого, хлапе?

— Не бих казал. Защо?

— Струва ми се, че съм го виждал.

— Може би, когато си бил на изток с Джеси и Чейс? Той твърди, че е от там.

Колт поклати глава.

— Не, виждал съм го наскоро. Сигурен ли си, че не ти е познат?

— А ти сигурен ли си, че ти е познат?

Колт настойчиво се вгледа в мъжа.

— Да. Ще си спомня. — Сетне се извърна към брат си. — И какви истории разказва?

Въпросът накара Били да се изчерви.

— Ами просто истории.

— Казвай — рече Колт.

— Той е от изток, Колт — извинително започна младежът. — Знаеш, че едно малко индианско нападение не би впечатлило някой западняк, но тези глупаци от изтока го превръщат в нещо голямо.

— Той е бил нападател?

— Заедно със сестра си.

— И му бе нужна цялата вечер, за да го разкаже?

Били се ухили. Изглежда, брат му не се засегна.

— Знаеш как е. Някой пристига в града и споменава, че едва не е бил скалпиран, и всички, които са имали подобно преживяване или някога са чували подобни истории, се надпреварват да му ги разкажат. Докато е бил в Силвър Сити, Драйдън е чул достатъчно истории, за да напише цяла книга.

— Значи той е бил там преди нас?

— Няколко месеца. Защо?

— Просто се чудех.

Поне в едно отношение Колт можеше да бъде спокоен. Драйдън не работеше за Лонгноуз. Това обаче не означаваше, че одобрява решението на херцогинята да кани непознати в групата им. Тя би трябвало да е по-предпазлива и по-разумна.

— По дяволите, какво е това, което ям? — попита Колт, след като известно време се храни мълчаливо.

Били се засмя.

— Един от специалитетите на Филип. Вкусно е, нали?

— От този сос не можеш да усетиш вкуса на месото. — Захвърли чинията. — И какъв му е проблемът на онзи?

Брат му се извърна, за да види какво е привлякло вниманието му. Сър Паркър гледаше към тях и погледът му никак не бе приятелски.

— Той... тъ... може да се каже, че е малко напушен, задето през онази нощ ти си се погрижил за двамата крадци в стаята на херцогинята.

— Нима трябваше да ги оставя да я оберат?

Били се ухили.

— Мисля, че на него не му харесва фактът, че ти си я спасил, след като това е негова работа. В крайна сметка да я спасяваш ти става

навик, а това не му е по вкуса.

— И това е достатъчно, за да бъде убит!

Били се напрегна.

— За какво говориш?

— Този мъж се кани да дойде при нас, и то не за да си убие времето.

— Господи! Е, за Бога, не го убивай! Той е техен капитан и им е нещо като представител. Освен това на всички им е писнало от непочтителното ти отношение към господарката им. Аз знам, че го правиш нарочно, но тя не подозира, нито пък те. Струва ми се, че случилото се тази сутрин преля чашата на търпението им.

— Точно така, господин Юинг — каза Паркър зад гърба му.

Били не се обърна, за да погледне англичанина. Изтръпнал от ужас се втренчи в Колт, предусещайки реакцията му. Имайки предвид лошото му настроение, откакто пътуваха заедно с херцогинята, не таеше особени надежди, че сега ще е по-добро. А по-добре да не си наблизо, когато Колт е в лошо настроение.

Колт се облегна нехайно на седлото зад гърба си. Изглежда, изобщо не бе впечатлен от настръхналия мъж, изправен пред него.

— Явно имаш да казваш нещо, Греъм, така че изплюй камъчето.

— Вашият брат вече го каза. Ако не можете да се държите поне малко цивилизовано...

— Ти ще направиш какво? — прекъсна го презрително той. — Ще ме извикаш на дуел?

— По дяволите, Колт! — намеси се Били, но вече бе твърде късно.

Паркър вече го заобикаляше, за да стигне до Колт. Беше толкова вбесен, че сграбчи Колт за предницата на ризата му и го изправи на крака. Той не реагира, както и не направи нищо, за да отбие юмрука, който Паркър вече бе вдигнал, готов да го забие в челюстта му. Но възпитанието си каза думата и англичанинът се поколеба в последната секунда.

За нещастие на Паркър в тази секунда погледите им се срещнаха и увереността му се разколеба. Имаше ужасяващото усещане, че гледа смъртта в очите. Никога досега не бе бягал от открита схватка, никога не му се бе налагало и никога не бе претърпявал поражение. Но сега бе забравил с кого си има работа. С един дивак, за каквито Драйдън

разказваше през цялата вечер, с един мъж, който знаеше начини за убиване, за каквито Греъм не бе и сънувал. И той се бе осмелил да го предизвика?

— Сър Паркър, веднага го пуснете!

Нетърпящият възражение глас в този миг бе неговото спасение. Паркър се подчини с огромно облекчение. Реакцията на Колт бе напълно противоположна.

— По дяволите! — изруга той и изгледа свирепо херцогинята, която стоеше близо до тях. — Този мъж се осмели да ме предизвика. По дяволите, кой те е молил да се намесваш, жено?

Дори и да не бе онемяла при тази словесна атака, Джоселин нямаше възможност да отговори. Пред очите на Паркър се спусна червена пелена и той замахна с все сила към Тъндър.

Юмрукът на англичанина се стовари върху лицето на Колт. Това, че ударът бе нанесен, когато той не гледаше към нападателя си, накара всички присъстващи да затаят дъх в очакване реакцията му. Самият Паркър се почувства зле — никога досега не бе удрял човек без предупреждение. Затова се изненада, когато Колт му обърна гръб.

— Доста се колеба, англичанино — рече той миг преди да се извърти и с един удар да събори сър Паркър на земята.

Били улови револвера и ножа, които Колт му хвърли, и побърза да се отдръпне. Джоселин също отстъпи няколко крачки, когато двамата мъже се вкопчиха един в друг и се стовариха върху огъня, разпръсквайки хиляди искри.

— Махни се от тук, мила моя — прошепна Ванеса на приятелката си. — Сега не можеш да ги спреш, а и не бива да го правиш.

— Не бива ли? Но те...

— Държат се отвратително, знам, но твоят Тъндър очевидно има нужда да излее гнева си върху някого. По-добре върху Паркър, отколкото върху теб. Хайде, да се махаме.

Джоселин прехапа устни, припомняйки си откритата враждебност на Колт тази сутрин и виждайки дивацината и свирепостта му в момента. Въпреки думите на Ванеса тя не вярваше, че той ще я нарани, независимо колко ѝ е ядосан. А и тя самата бе ядосана на себе си. Та тя не бе някоя истерична глупачка, която се бои от неодобрението на мъжете!

— Аз оставам, Вана — решително заяви младата жена. Няма да се опитвам да ги спра, но когато свършат, ще ги накарам да ме изслушат!

ГЛАВА 27

Колт се чувстваше великолепно. Болеше го цялото тяло, но отново си бе възвърнал самообладанието, бе дал отдушник на чувствата си, а гневът му бе укротен и обуздан. Вече навярно можеше да се изправи лице в лице с херцогинята и да излезе победител от схватката, или поне така си мислеше, докато не я видя да стои там и да го наблюдава.

Отново го обзе раздражение, задето бе успяла да се приближи, без той да я чуе. Огледа се, за да види дали някои друг го е последвал, но тя бе сама. И тъкмо това засили раздражението му. Тази жена никога нямаше да се научи! Избягваше я, предупреди я да стои подалече от него. Колко по-ясен би могъл да бъде? Но какво можеше да се очаква от нея, като се имаше предвид твърдоглавието ѝ? Това не биваше да го ядосва, но не бе така.

— Какво гледаш?

Киселият му тон я накара да въздъхне. Тя се бе разтревожила не на шега, когато той залитайки напусна лагера. Сър Паркър лежеше в безсъзнание, но Ванеса, която бе отишла да го види, я увери, че ще се оправи. Но в края на битката Колт все още стоеше на крака и изчезна, преди някой да се погрижи за раните му.

Той бе потопил глава в малкото поточе, край което бяха спрели да лагеруват, и тъкмо бършеше лице с триъгълната си кърпа, когато я забеляза. Край поточето беше забита факла. На слабата ѝ светлина Джоселин виждаше подутината на лявата му буза, както и раната над окото му. От нея се стичаше струйка кръв. Дрехите му бяха мръсни, а панталоните му висяха на парцали. Другите му рани не се виждаха, тъй като сър Паркър го удряше главно по тялото. Сигурно имаше много, защото боят продължи петнадесет минути.

— Изглеждаш ужасно. Боли ли те?

— Кучето пикае ли?

Гърбът ѝ се скова.

— Бих била благодарна, ако получа цивилизован отговор.

— Тогава върви да говориш с някой друг.

— Бих се заклела, че след тазвечерното упражнение отвратителното ти настроение е преминало.

— Аз също — презрително процеди той. — Но това още веднъж показва колко може да греши един глупав индианец.

— Не го прави — сърдито рече Джоселин.

— Кое?

— Да се подценяваш по този начин. Може и да не си получил образование като останалите, Колт Тъндър, но не си глупав и двамата го знаем.

— Доста е спорно, красавице. Аз съм тук, нали?

Тя пое рязко дъх.

— Какво искаш да кажеш? Че не трябва да бъдеш?

— Дяволски си права!

— Тогава си тръгвай! Никой няма да те спре!

— Няма ли? — С два скока той се намери пред нея, сграбчи я за рамото и силно я разтърси. — Няма ли да ме спреш?

— Ако мога... бих — отвърна тя. Испита облекчение, че той не се възползва от възможността да си тръгне. — В крайна сметка ние се нуждаем от теб.

Колт се извърна от нея, победен само от една дума. Всеки път, когато я изричаше, нещо в него се преобръщаше. И в този момент страстта му се разпали, макар много добре да знаеше, че не я бе изрекла, за да го предизвика.

— Искане се голяма почтеност, за да продължиш да държиш на думата си.

— Какво беше това? — остро попита той, хвърли ѝ свиреп поглед и се намръщи. — Успокояваме дивия звяр, подхвърляйки му кокал от ласкателства?

Джоселин стисна зъби.

— Не — изрече спокойно тя, макар да ѝ се искаше да изкреци. Обаче се страхуваше, че ако сега избухне, това ще бъде идеален повод за него да си тръгне. — Просто се опитвам да ти кажа, че съжалявам, задето не харесваш работата си... но не чак толкова много, че да те освободя от нея.

Той бавно се извърна.

— По дяволите работата — с почти приятелски тон изрече Колт.
— Това не е проблемът и ти го знаеш. Ти си проблемът, ти и онази неочаквана награда, която ми връчи без никакво предупреждение.

Джоселин се опита да обърне глава, предусещайки какво ще последва. Но Колт я стисна силно за брадичката и я накара да го погледне в очите.

— Не ме разбирай погрешно, херцогиньо. Аз съм поласкан. Обаче защо не ми разкриеш цялата загадка? Защо аз?

Тя знаеше какво я пита, но реши да се престори, че не разбира.

— Не знам за какво говориш.

Този отговор ѝ спечели още едно грубо разтърсване.

— Защо аз? — изкрещя мъжът.

— Аз... те желяех. Толкова е просто.

— Грещиш. Една девственица може да пожелае всеки мъж, който се навърта край нея, но няма да направи нищо, ако няма годежен пръстен или любовта не е замъглила разсъдъка ѝ. И след като нито едната от тези две причини не важи за теб, да чуем истинската.

Почувства раздразнение, че той с такава лекота отхвърли и двете причини. Откъде можеше той да знае, че привличането, което изпитваше към него, не бе единствената причина за постъпката ѝ?

— Ако трябва да сме точни, аз бях девствена вдовица, а не просто девственица. Освен това няма нужда да чакам за годежен пръстен, ако пожелаая някой мъж. Кой може да ми каже, че не мога да правя това, което искам, или да имам това, което съм желала?

Той се взира дълго в нея, обмисляйки думите ѝ, но накрая поклати глава.

— Със сигурност това е философията на една вдовица, но както не си била обикновена девственица, така не си била и обикновена вдовица. Подробностите не ме интересуват. Ти беше девствена, а една девственица не се отдава толкова лесно, освен ако няма дяволски добра причина за това. Все още не съм чул тази причина от теб.

— Но аз ти отговорих! — извика тя. — Не знам какво повече очакваш...

— Истината!

— Защо не ми вярваш?

— Защото го виждам в очите ти, жено!

Тя пребледня.

— Какво?

— Това, че криеш нещо. А сега е изписано на лицето ти. Онази нощ размислих и стигнах до заключението, че трябва да имаш някаква скрита причина, за да ме приемеш в леглото си.

— Но аз просто те желяех — настоя младата жена. — Трябваше да бъдеш ти, не разбираш ли?

— Не, не разбирам. Но ще разбере, дори и да трябва да го измъкна насила от теб.

Джоселин застина.

— Вече стигна достатъчно далеч. А сега, ако обичаш, ме пусни.

— Не мисля така — меко отвърна той и я привлече към себе си.

Заплахите не му помогнаха. Познаваше добре упоритостта ѝ и трябваше да си признае, че сгреши. Можеше да я удуши, ала тя нямаше да му каже нищо. Но можеше да го разбере и по друг начин.

— Какво, по дяволите, правиш? — възкликна тя, когато почувства устните му върху лицето си.

— Нима още питаш след всички онези приказки, че ме желяеш?

— Но...

— Но какво, херцогиньо? — Устните му се придвижиха към ухото ѝ, а ръката му се стегна около кръста ѝ. — Трябва да е било много силно желание, щом те е накарало да ми отдадеш девствеността си, за да го удовлетвориш. А нещо толкова силно не изчезва просто така... иди греша?

— Не... не изчезва — за изненада на двамата се чу да отвърща тя.

Очевидно бе истина, след като я изпълни цялата от мига, в който обви ръце около нея, и нарастваше с всеки изминал миг. Той миришеше на пръст, на пот и на мъж и тя отново го желяеше, точно както преди.

Когато чу отговора ѝ, устните му се отдръпнаха, а мократа му коса се спусна по рамото и врата ѝ, карайки я да потрепери. Или това бе дъхът му, който сгриваше чувствителното място край ухото ѝ?

— Защо се отърва от нея?

Гласът му я накара да се притисне до него.

— Какво? О, моля те, не задавай повече въпроси — простена младата жена. — Целуни ме.

И той го направи, но дразнещо, хапейки леко устните ѝ. Отдръпна се, когато тя понечи да слее своите с неговите. Остана така, докато усети, че е готова на всичко, само и само да накара устата му да се впие в нейната.

— Колт!

— Защо се отърва от нея?

Въпреки обзелите я чувства тя реши, че е по-лесно да отговори:

— Тя бе пречка.

— Защо? — настоя той с дрезгав шепот, докато ръката му се плъзна надолу към гърдите ѝ.

— Пречеше ми... да се омъжа повторно, ако срещнеш някой подходящ мъж.

— Защо?

— Защото така щеше да се разбере за недъга на херцога.

— Но нямаше никакво значение, ако аз знаех, така ли?

— Ти не го познаваше... и едва ли щеше да срещнеш някого, който го е познавал.

Той рязко я отблъсна. Цялата топлина бе изчезнала, оставяйки я толкова обърквана, че щеше да изкрещи... ако не бе чула гневното проклятие:

— По дяволите! Пак се оказах прав! Поне веднъж можех да сгреша, нали?

— За какво? — промълви тя и протегна ръка към него, ала той грубо я отблъсна.

— Ти си ме използвала!

Джоселин примигна. Изведнъж разбра. Той бе използвал страстта ѝ срещу самата нея — също както тя бе направила през онази нощ. Иронията не ѝ убягна, макар да предполагаше, че си го е заслужила. Обаче съществуваше огромна разлика в методите им и този факт изличи угризенията на съвестта ѝ и я изпълни с гняв. Тя не се бе отдръпнала в мига, в който бе получила онова, което искаше, а той го бе направил. Тя не го бе оставила незадоволен и излъган.

— Значи на това се е дължало отвратителното ти държание през последните дни? — избухна младата, жена. — Почувствал си се обиден, защото съм те пожелала?

— Използван, жено — студено я поправи той. — Всеки мъж можеше да изпълни желанието ти.

— А нима ти не ме използва? Нима през онази нощ аз не бях там, под теб, изпълнена с плътта ти?

Искаше да я удари за тези думи, задето го караше да изгаря от копнежа отново да бъде вътре в нея. Думите ѝ извикаха толкова жива картина на тяхното любене, много по-силна, отколкото като я държеше в ръцете си, че му се искаше да креци от болка. А тя дори още не бе свършила.

— Това ли се опитваш да ми кажеш, Тъндър? Че не си изпитал никакво удоволствие?

— Млъкни, дяволите да те вземат!

— Тогава кое по-точно те вбесява? Че съм избрала точно теб за мой първи любовник? Или че съм се възползвала от моментната ти слабост? — Следващите ѝ думи се врязаха като острие в плътта му: — Това те притеснява, нали? Знам, че ти не ме желаше. Показваше ми го пределно ясно всеки път, когато приближавах до теб. Но аз успях да те съблазня и да те накарам да загубиш контрол, нали?

Той вдигна ръка, но когато тя не трепна, я сви в юмрук и бавно я отпусна.

— Отговори ми на един въпрос, херцогиньо. Кога реши да ме използваш — преди или след като ме принуди да приема тази проклета работа? — Тя не отговори веднага и той презрително процеди: — Така си и мислех. Когато един мъж си купува курва, той преди това се уверява, че няма да даде парите си напразно. Ти направи ли го?

Джоселин бе побесняла:

— Разбира се. Ти в крайна сметка си образец на истински мъж, а и си доста привлекателен. — Сарказмът ѝ го накара да се усъмни в истинността на думите ѝ. Сетне добави, за да го засегне още повече: — Но трябва да знаеш, че за мен сумата беше нищожна. Не се тревожи, че си ми струвал много скъпо. Не си. Освен това ти се оказа толкова полезен в други отношения, че се оказа, че съм направила чудесна сделка, не си ли съгласен?

— Подозирах, че си една разглезена кучка! — озъби се Колт.

— А аз знаех, че си нахално копеле. И какво доказва това? Колко сляпа може да бъде страстта?

Това бе последната подигравка, която Колт можеше да понесе. В този миг беше готов да ѝ отреже острия език. Затова побърза да си тръгне.

Тя обаче не отгатна чувствата, които го вълнуваха, и извика след него:

— Не ме разбирай погрешно, Тъндър! Нямам намерение да се лишавам от услугите ти, докато не довършиш работата, заради която съм те наела. Чу ли ме? Да не си посмял да си тръгнеш!

Той спря. Светлините на лагера зад него ѝ пречеха да вижда лицето му.

— Аз не напускам, но те предупреждавам, жено. Стой по-далеч от мен!

— С удоволствие! — дръзко отвърна тя, но той се бе отдалечил твърде много и не бе сигурна, дали я е чул.

Гледаше го как изчезва зад един от фургоните, после се извърна и се втренчи неவிждащо в неясните очертания на планините.

— Омразен звяр! — пророни нещастно младата жена и избухна в сълзи.

ГЛАВА 28

Джоселин остави чашата си, протегна се и се облегна на възглавниците, разпръснати под копринения навес, който всеки ден по обяд се разпъваше за нея. Това бе едно от разточителствата, от които повече нямаше да се нуждае. В края на ноември дните вече бяха студени и сянката бе излишна. Джоселин продължаваше да сяда под нея единствено заради настояванията на Ванеса, според която кожата на една истинска дама никога не бива да бъде докосвана от слънчевите лъчи, дори и да бяха на студеното есенно слънце. Тя неодобрително бе цъкнала с език, когато забеляза златистия загар, който бе получила Джоселин от ежедневната си езда на открито.

Бяха изминали две седмици, откакто напуснаха Силвър Сити. Отначало поеха на юг, за да заобиколят южните планини, сетне яздиha почти право на изток, докато прекосиха реката Рио Гранде. Там завиха на север по течението ѝ. След това теренът бе много по-лесен за пътуване — минаха покрай древния Ел Камино Реал или Ройъл Хайуей, който се простираше до Санта Фе, откъдето се насочиха към Мексико Сити. Всъщност ако предварително не бяха решили да отидат в Калифорния, можеха да използват и стария път, който бе прокаран преди триста години.

Според Били Ел Камино Реал се пресичал с пътя от Санта Фе и това било друг стар маршрут. Бил е построен преди шестдесет години и можел да ги изведе от планините отново на изток и право към Грейт Плейнс, където се намираха равните пасища, достигащи до Канада. Освен това едва от Били разбраха колко далеч се намираше Уайоминг. Ако знаеха от самото начало, че щяха да им трябват два месеца, за да се придвижат дотам... но сега нямаше смисъл да се съжалява, като се имаше предвид колко далеч бяха стигнали.

Пътят бе сравнително гладък, а гледката наоколо бе наистина великолепна — с красивите планини Сан Андрес отдясно и реката отляво, отвъд която също се издигаха планини. Листата на дърветата бяха обагрени с великолепните цветове на есента, а от няколко дни

отпред се бе ширнала просторната долина Хорнада дел Муерто, през която конете можеха да препускат на воля.

Но приличащата на пустиня земя не бе съвсем изчезнала от погледа. Все още тук-там се виждаха кактуси, белите и пурпурните листа на градинския чай и ниски храсти, дълги ивици изсъхнала земя и дори бял пясък, осеян на места с ниска трева. Но Джоселин и хората ѝ вече бяха свикнали с този тъжен и унил пейзаж, след като толкова дълго пътуваха из южните области.

Сега, след като вече приближаваха Скалистите планини и Санта Фе, който се намираше само на три дни път, от двете страни се простираха много повече тучни пасища и красиви долини. Но Джоселин нямаше настроение да изследва тези нови земи. Въздишката ѝ бе достатъчно красноречива за Ванеса.

— Не е толкова горещо, а обядът бе доста лек — отбеляза графинята. — Не спа ли добре миналата нощ?

— Както обикновено — отвърна Джоселин. Думите ѝ не разкриваха много, след като Ванеса не подозираше за безсънните нощи, които бе имала напоследък.

Знаеше коя е причината, но това не решаваше проблема. Тя просто страдаше продължително и силно от неловкото и срамно положение, в което бе изпаднала при последната си среща с Колт.

Онзи проклет бой. Още не можеше да го забрави, макар че оттогава бяха минали вече две седмици.

На следващия ден започна месечният ѝ цикъл и тя го използва като извинение за неочакваните си сълзи през онази нощ, както и за ужасното си настроение. Ала младата жена все още изгаряше от срам, когато си спомнеше как бе позволила на Колт да я принизи до ролята на опърничава жена, която крещи злобно, изпълнена с омраза, презрение и отмъстителност. Не бе подозирала, че таи подобни чувства. И как би могла, след като никога досега в живота си не се бе държала по този начин? Но в името на Бога, това никога повече нямаше да се случи! Джоселин си го обеща, обещание, което смяташе да спазва, независимо какво ще направи онзи безсърдечен мъж, за да я предизвика — ако изобщо някога отново ѝ проговори.

През това време го бе видяла не повече от два пъти, и то само отдалеч, докато препускаше със сър Джордж. Бе престанал да идва в лагера дори и за през нощта. Никой не знаеше къде спи. Джоселин

подозираше, че не е много далеч, след като всяка сутрин преди изгрев-слънце Били отиваше да се срещне с него, за да получи инструкции за дневния маршрут, и никога не отсъстваше дълго време.

Не чу следващия въпрос на Ванеса.

— Какво?

— Попитах те дали днес си твърде уморена, за да излезеш на езда. Предполагам, че вече са оседлали сър Джордж.

Джоселин не се надигна от възглавницата, нито отвори очи.

— Не съм уморена, Вана, но просто нямам настроение за езда. Някой от конярите може да го изведе.

— А какво ще кажеш за Майлс? Знаеш колко се наслаждава на вашите разходки.

Джоселин потисна раздражението си и се запита кога приятелката ѝ най-сетне ще престане да я сватосва.

До неотдавна може би Джоселин щеше да се заинтересува от такъв мъж. По външен вид той засенчваше Чарлс Абингтън, а тя съвсем сериозно бе обмисляла възможността да се омъжи за него. Но сега съществуваше друг мъж, когото не можеше да не сравнява с Майлс Драйдън и в резултат Майлс не ѝ се струваше толкова привлекателен. Той беше блед, прекалено очарователен и твърде усилено се стараше да спечели благоволенieto ѝ. Дори в сполетелите го нещастия можеше да се открие сянка на страхливост. Един неуспех никога не би накарал Колт да избяга, за да започне някъде другаде. Той не би заседнал в някой град само защото се бои от смъртта. Освен това не можеше да си представи как Колт ще стои и безпомощно ще наблюдава как някой го ограбва. Немислимо!

Господи, трябваше да престане да мисли за онзи мъж!

— Един ден няма да го съсипе, Вана.

— Аз не бих била толкова сигурна. Струва ми се, че той е доста увлечен по теб. И Мора мисли така, а кой го познава по-добре от собствената му сестра? А и най-вероятно би се доверил тъкмо на нея.

Джоселин едва се въздържа да не изсумти презрително. Двойката наистина бе неразделна. Ако Майлс бе доста увлечен по някого, то това бе собствената му пищна сестра. Надигна се леко и ги видя да се разхождат покрай скалистия бряг на реката, увлечени в разговор.

Извърна поглед към графинята и рече:

— Предполагам, че тя ти го е казала?

— Естествено.

— Е, аз не бих вярвала на всяка дума, която онова момиче изрича.

Вече я хванах в една лъжа.

— Каква?

— Онзи ден тя ми каза, че баща ѝ притежавал едни от най-добрите състезателни коне в източните щати и тя толкова съжалявала за загубата им, когато всичко трябвало да бъде продадено, макар че самата тя не била запалена ездачка.

— Е, и?

— Когато за пръв път позволих на Майлс да појзди сър Джордж, той ми каза, че винаги е искал да притежава чистокръвен бегач, но семейството му имало само пътнически коне, които в града били напълно достатъчни.

Явно Ванеса намери думите на приятелката си за забавни, защото се засмя.

— Съвсем обяснимо е да искаш да впечатлиш някого от твоя ранг, скъпа. Вече би трябвало да го знаеш. Момичето просто е малко гордо и завистливо. Няма за какво да се безпокоиш.

— Не се безпокоя. Просто не бих приела думите ѝ за чиста монета.

— Много добре. Но що се отнася до чувствата на Майлс, аз съм склонна да се съглася с нея. Виждала съм го как те гледа, мила моя. Всъщност няма да се учудя, ако получиш предложение още преди да сме стигнали до железницата, с която би трябвало да се върнат обратно на изток.

— Аз също.

Ванеса се намръщи.

— Значи ти знаеш, че е влюбен в теб. Тогава за какво спорим?

— Не бих нарекла този разговор спор, Вана — усмихна се Джоселин. — И освен това не съм се съгласила, че е влюбен.

— Но ти каза...

— Че няма да се изненадам, ако ми направи предложение. Колко предложения имах през последните три години?

— Твърде много — въздъхна приятелката ѝ. — Значи ти смяташ, че е просто още един преследвач на богатство?

— Боя се, че е точно така.

— Знаеш ли, може и да грешиш. Погледни само с какво внимание те обгражда. Освен това е толкова дяволски красив... и цивилизован, смее да добавя.

Последните думи я засегнаха и Джоселин отвърна по-рязко:

— Едва ли ще ме пренебрегва, ако мисли само за парите ми.

— Но какво те кара да бъдеш толкова сигурна, скъпа?

— Очите му.

— Очите му?

— Да, начина, по който ме гледа. В тях няма нищо, Вана, нито искрица интерес. О, той говори подходящите думи, но очите му ги опровергават. Той просто не е привлечен от мен. Всъщност много малко мъже са били.

— Защото са глупаци — изсумтя графинята. — Това няма значение, мила моя. Ние не разглеждаме кандидатурата му за твой съпруг, а само като мъж, който малко да те разсее. Така че не се притеснявай.

Джоселин потисна усмивката си.

— Няма.

Но Ванеса явно не искаше да се откаже от сватовническите си намерения.

— Сигурна ли си? — попита след малко.

Този път Джоселин наистина се усмихна.

— Вана! Та той гледа теб с много повече топлота, отколкото мен. — Графинята се изчерви и тя побърза да добави: — А, значи поне това си забелязала?

— Е, аз предположих, че ти получаваш много по-възхитени погледи — оправда се Ванеса.

— Е, сега вече знаеш истината. Не се измъчвай за това. Той е забавен и приятен събеседник, а тъкмо на това се надяваше, нали?

Графинята отново се изчерви.

— Аз го мислех за добро, скъпа.

Джоселин се наведе и я прегърна.

— Знам и точно за това те обичам. Освен това повече няма защо да се тревожиш за нашия свадлив и вечно намръщен водач. Ако не си забелязала, той ме избягва като прокажена. Всичко свърши.

— Наистина ли?

— Да — отвърна младата жена, защото не искаше да ѝ обяснява за последната си разправа с Колт, особено след като бе минало толкова време. Обаче познаваше достатъчно добре Ванеса и знаеше, че няма да я остави на мира, докато не изкопчи и най-малката подробност, затова страхливо додаде: — Мисля, че все пак ще изляза да поюздя.

ГЛАВА 29

Препускаха на изток, към планините Манзано.

Бързият галоп ги отведе при по-ниските планински възвишения и както обикновено Джоселин яздеше напред. Младата жена слезе от коня, за да изчака Майлс да я настигне. Поведе сър Джордж под златистите трепетлики и високите борове.

Ездата я бе загоряла, ала духаше студен вятър и тя не свали подплатения си с кожа жакет. Поради застудяването през последните дни се наложи да изровят зимните си дрехи от сандъците с багажа. Навярно щеше да завали сняг, преди да стигнат до крайната цел на пътуването си. Имаха късмет, че никой от хората ѝ не се разболя, с изключение на няколко леки простуди и временни неразположения.

Когато приближи към херцогинята, Майлс дръпна юздите на коня си. Ненавиждаше цялата тази работа, но Мора настояваше, че трябва да приключи по-бързо, и както винаги бе права. Наближаваха железопътната линия и ако не получеше някакво окуражаване от дамата, нямаха никакво извинение да продължат пътя си с тях. Оставаше другата възможност, но този избор също не можеше да се отлага до безкрайност.

Братът и сестрата бяха предположили, че ще разполагат с повече време и че всички ще се качат на влака от Санта Фе. Но сметките им се бяха оказали погрешни. За да се превозят всички фургони и карети, се налагаше групата на херцогинята да се раздели, ако, разбира се, новият железопътен път от Санта Фе не разполагаше с товарни платформи. Джоселин вече бе решила да тръгнат от по-голямата железопътна гара в Денвър, но и тогава не бе много сигурно, че ще предпочете влака. Нейният индианец я бе уверил, че може да стигне до Уайоминг, следвайки пътищата, които прекосяваха обширните равнини.

За пръв път на Майлс му липсваше увереността, необходима да изиграе ролята си на влюбен, защото не можеше да определи чувствата на херцогинята. Погледите ѝ го изнервяха, но в тях се четеше само

лека насмешка. Понякога му се струваше, че тя по-скоро му се надсмива и че е наясно с плана му да я спечели.

Разбира се, още от самото начало цялата тази работа не му бе присърце. Онези стари вдовици от миналото бяха лесна плячка за него — самотни, наивни и влюбчиви — те лесно се поддаваха на мъжкия му чар. Но тази бе млада и по нищо не личеше, че е готова да се поддаде на едно бързо ухажване. Освен това, независимо от младостта ѝ тя не го вълнуваше и именно тази студенина го караше да се бои от днешната им среща. Въпреки огромното ѝ богатство Майлс Драйдън тайно се надяваше, че ще му откаже.

Той скочи от коня си и изрече с неискрена усмивка:

— Ти отново спечели, Джоселин.

Тя му бе позволила да я нарича на малко име, но го поглеждаше доста странно всеки път, когато той го използваше. С толкова много титли навярно не бе свикнала да чува да произнасят името ѝ. Дори графинята се обръщаше към нея със „скъпа моя“ или „мила моя“.

— Ние не сме се състезавали, Майлс. Единствените коне, които биха могли да си съперничат със сър Джордж, са неговите кобили, но в тяхното състояние не е препоръчително да се натоварват с бърза езда.

Той стисна зъби. Имаше чувството, че винаги го гледа отгоре и се отнася снизходително към него. Едно бедно момче от Мисури едва ли бе достойно да общува с богатата английска аристократка. Само проклетият ѝ жребец струваше много повече от това, което бе спечелил от четирите си мъртви съпруги, особено ако се прибавят и жребчетата, които се очакваха да се родят през пролетта.

— Участвал ли е в конни надбягвания в Англия? — сети се да попита той. Когато говореше за коне, тя винаги омекваше, а днес отчаяно се нуждаеше от благосклонното ѝ отношение.

— Господи, не. Когато напуснахме страната, сър Джордж бе твърде млад. Но той е баща... какво правиш, Майлс?

Докато говореха, той я бе прегърнал през рамо. Сега я обърна към себе си.

— Не бъди срамежлива — нежно рече. — Съвсем естествено е за един мъж да желае да докосне жената, която обича.

— Предполагам, че е така.

Отговорът ѝ го смути, особено след като бе изречен със съвсем спокоен тон.

— Не ме ли чу? Аз съм влюбен в теб.

— Съжалявам.

Съжаляваше за какво? Че не го е чула или че е влюбен в нея? Господи, достатъчно лошо беше, че му се налагаше изобщо да ѝ прави предложение. Трябваше ли тя да прави нещата още по-трудни?

— Предполагам, че си чувала безброй обяснения в любов.

Самият той не забеляза сарказма в тона си, но Джоселин го усети и това я вбеси. Възнамеряваше да се отнесе към това предложение, сякаш вярва, че е истинско, и внимателно да му откаже. Нямаше намерение да му показва, че знае, че единственото, което го привлича у нея, са парите ѝ. Разбира се, нямаше да стигне дотам, че да го нарече лъжец в очите, но след подигравателната му забележка реши да му даде хубав урок.

— Ще се изненадаш, ако разбереш колко много ловци на богатства има на този свят, Майлс, които се кълнат във вечна любов и при това го правят много убедително. Обяснения в любов, предложения за брак... имаше толкова много, че отдавна престанах да ги броя.

— Да не би да ме обвиняваш...

— Разбира се, че не — прекъсна го тя с престорено възмущение. — Един фин и изискан мъж като теб никога не би паднал толкова ниско, че да се опитва да спечели богатство чрез брак. Нито за миг не съм си го и помисляла — увери го тя и приятелски го потупа по ръката. — Ако реакцията ми е била малко хладна, то е защото отдавна ми омръзна да обяснявам защо никога няма да се омъжа отново. Но, разбира се, ти не ми предлагаш брак, нали? Господи, разбира се, че не. Та в крайна сметка ние се познаваме едва от няколко седмици.

Трябваше да се извърне бързо, преди той да види усмивката ѝ, когато бледото му лице се обагри в ярка червенина. Но ръката му остана на рамото ѝ и ѝ пречеше да се отдалечи от него.

— Какво искаш да кажеш с това, че не възнамеряваш да се омъжваш отново? — доста остро попита той.

— Какво? О, това, ли? — Изпусна престорено тежка въздишка, подготвяйки се да изрече една лъжа. — Нищо не зависи от мен. Моят покоен съпруг просто се е погрижил да се подsigури, че аз винаги ще почитам паметта му. Разбираш ли, ако се омъжа повторно, ще загубя

всичко, което притежавам. А аз не мога да си позволя подобно нещо, нали?

— Всичко? — едва не се задави Драйдън.

— Да, всичко.

— Но ти си толкова млада! Ами ако искаш да имаш деца? Ако се влюбиш?

— Моят съпруг не ми е забранил да имам деца или любовници. Мога да имам и едното, и другото, но без да се омъжвам. О, Господи, да не би да те шокирах? — Изражението му потвърждаваше предположението ѝ. Джоселин едва се сдържа да не се засмее.

— Сигурно мразиш дори и спомена за него — горчиво отбеляза Майлс. Той самият със сигурност не питаеше топли чувства към покойния херцог.

— Защо смяташ така? Той просто се е опитал да ме предпази, да бъде сигурен, че никой друг няма да сложи ръка на парите, които ми е оставил. Не виждам нищо лошо в това.

— За теб няма... — избъбри той.

— Моля?

— Нищо. — Усмивката отново се появи на устните му. — Както сама каза, още е твърде рано, за да се говори за брак. Я ми кажи, често съм се питал, след като имаш такава многобройна охрана, защо никой не те придружава по време на ежедневната ти езда?

Внезапната смяна на темата накара Джоселин да избухне в смях, но Майлс реши, че въпросът я е развеселил.

— Но как биха могли да ме придружават? Единствената цел на тази езда е да раздвижа сър Джордж. Моето удоволствие е на второ място. Освен това никога не се отдалечавам на такова разстояние, че един изстрел да не може да се чуе. — Посочи пушката, завързана към седлото. — А и ти си с мен, и винаги можеш да ме защитиш. Ако бях сама, просто нямаше да се отдалечавам от хората си. Ще се връщаме ли?

— Разбира се, ако си уморена — спокойно отвърна той, без да издаде гнева си. — Но наблизко има една поляна, която може би ще ти е приятно да видиш. Минахме покрай нея, о, малко преди да починем за обяд, така че не е много далеч от тук.

Той изглеждаше толкова нетърпелив да ѝ я покаже и Джоселин реши, че това е най-малкото, което може да направи за него, след като

толкова жестоко бе попарила надеждите му за богатство. В интерес на истината тя се чувстваше по-скоро виновна заради лъжите, които му наговори.

— С удоволствие — с искрена усмивка отвърна младата жена.

ГЛАВА 30

— А кой те пита?

Пийт Сондърс стрелна с поглед непознатия. Беше доста странен кучи син. Като се почне с името му — Ейнджъл, просто Ейнджъл. Навярно това бе фамилията му. Кой човек доброволно би си избрал подобно име? О, изглеждаше доста спретнат. Всяка сутрин се бръснеше, косата му бе късо подстригана и грижливо вчесана; почистваше сам дрехите си, когато нямаше възможност да ги изпере. Освен това трудно се общуваше с него, също както с шефа им.

Ала на пръв поглед човек не забелязваше подобни неща. Първото, което се набиваше на очи, бе белегът, който започваше от брадичката и стигаше до ухото му, минавайки през цялата челюст — сякаш някой се бе опитал да му пререже гърлото, но бе сгрешил с няколко сантиметра. След това се виждаха очите му, черни като греха, студени и безмилостни — очи на хищник. Никой не можеше да гледа в тях достатъчно дълго и да не започне да се пита дали не е дошъл краят на дните му.

Той не беше много висок, но това бе още едно нещо, което не се забелязваше, поне не веднага. Винаги бе облечен в дълга лъскава мушама. Носеше големи сребърни шпори, които сякаш предупреждаваха, че той приближава, и се впираха силно в хълбоците на коня му, когато бързаше. Ала този мъж рядко бързаше. Движенията му бяха бавни и плавни, а търпението му изглеждаше безкрайно. Човек не знаеше за какво мисли, защото през по-голямата част от времето беше обезпокоително тих и никога не се усмихваше. Дори студеният англичанин със змийските очи понякога извиваше устните в някакво подобие на усмивка, но не и този Ейнджъл.

Беше се присъединил към групата им в Бенсън заедно с други двама членове на бандата на Клантън, които не желаеха да се замесват във враждата с братята Ърп, особено след престрелката в Тумбстоун и слуховете за предстоящо отмъщение. Дуюейн бе отишъл в Бенсън, за да наеме някой следотърсач, след като някъде между Тумбстоун и Тусон

изгубиха следите на херцогинята. Отначало всички бяха препуснали към Тусон, преди да разберат, че някъде по пътя са били измамани. Пропиляха четири дни и шефът беше побеснял дотолкова, че събори Пийт от коня му, сякаш той бе виновен за всичко.

Пийт не бе забравил случилото се... Е, и как би могъл? Натъртеният задник още го болеше, а сцепената му горна устна съвсем наскоро бе заздравяла и мястото още бе чувствително. Тогава почти бе решил да се раздели с бандата, но Дуейн бе убедил всички, че виновен за заблудата им е онзи хитър мелез, който херцогинята бе наела. Пийт искаше да си отмъсти на копелето, което бе причина да се изложи пред останалите. Смяташе, че единственият начин да го открие, бе да остане с хората на англичанина поне още малко. Ала както вървяха нещата, особено с новия план на шефа — който засега не включваше отстраняването на мелеза и изискваше дяволски голямо търпение — нямаше изгледи, че ще постигне целта си.

Търпението и отмъщението не вървяха ръка за ръка, поне не за него. Досега на два пъти можеше да застреля мелеза, но и двата пъти го предупредиха да не стреля. Първо искаха да опитат новия план, макар че Пийт си имаше особено мнение за него и смяташе, че ще се провали с гръм и трясък.

Едно отмъщение не си заслужаваше цялото това разтакаване и досада. Вече съжаляваше, че не си тръгна, когато имаше възможност. Сега бяха в Ню Мексико, където не познаваше жива душа, а до Аризона го очакваше дълга и 1 самотна езда. А и Ейнджъл, с когото имаше нещастieto да язди днес, ставаше саркастичен. Сякаш и той също губеше търпение и Пийт вече започваше да се опасява, че до залез-слънце може да се превърне в храна за лешоядите.

— Спри, Сондърс — внезапно заповяда Ейнджъл.

Пийт усети как сърцето му подскочи, особено като се имаше предвид какви мисли току-що бяха минали през главата му. Но когато проследи погледа на Ейнджъл, разбра нареждането му — в далечината се виждаха две точки, около които се издигаше облак прах.

— Не мога да повярвам! — възкликна той. — Мислиш ли, че този път най-сетне е успял?

Ейнджъл не си даде труда да отговори, а Пийт не искаше да насилва късмета си; скоро щяха да разберат. Последва по-възрастния мъж към храстите с градински чай, които служеха за идеално

прикритие — никой нямаше да ги забележи, преди да решат да се покажат.

Според уговорката трябваше да чакат с парите през деня или през нощта на около половин километър източно от главния път и на пет километра отзад. Това разстояние бе необходимо, за да се изключи възможността да бъдат забелязани от някого, който може да мине — като например онзи мелез, който всеки ден обикаляше околността, за да разузнава. Шефът и останалите бяха още по-назад, така че когато спираха да пренощуват, между двете групи имаше поне един ден разстояние.

Всеки ден двама от тях препускаха напред за определената среща. И всеки ден се връщаха с празни ръце. Единствената причина, поради която англичанинът не се отказа от плана още след първите две седмици, беше, че се наслаждаваше на идеята онази жена да му бъде доставена право в ръцете и лично да ѝ види сметката. Идеята да се отърве от мелеза, за да може някой от хората му да заеме неговото място при херцогинята, не го привличаше особено. В този случай едва ли щеше има възможност да се отвлече жената и изпратеният от него човек трябваше да се опита да я убие в лагера ѝ.

След като десет минути усилено се визира в далечината, Пийт най-сетне реши, че развяващата се дреха на един от ездачите не са краища на дълго палто, а зелените поли на женска рокля.

— Това наистина е тя, нали?

Всъщност не очакваше потвърждение от Ейнджъл. Заговори на глас от изненада. Наистина бе уверен, че само си губят времето.

Но Ейнджъл му отговори:

— Да, онази с червената коса под смешната шапка.

Пийт напрегнато се вгледа.

— Господи, това се казва зрение. Не виждам никаква шапка, да не говорим за коса. — Но не след дълго щеше да ги види.

Джоселин вече бе започнала да се чуди каква е тази малка разходка, която все повече и повече я отдалечаваше от хората ѝ. Двамата с Майлс вече бяха изминали няколко километра, но все още нямаше и следа от поляна, долина или някаква друга живописна местност, която да си заслужава да се види. С доста голямо закъснение ѝ хрумна, че той може да има някакъв друг мотив, за да я примами толкова далеч — като например да я задържи, с цел да получи откуп. В

крайна сметка тя бе осуетила плановете му да си присвои богатството ѝ. Може би сега смяташе да го постигне по друг начин? А тя го бе улеснила с глупавото си чувство за вина.

Обаче, след като това съмнение се прокрадна в мислите ѝ, ѝ хрумна и друга вероятност. Ами ако той не ѝ бе повярвал, че ако се омъжи, ще загуби богатството си? Беше ли способен да я отвлече, за да я принуди да се омъжи за него? Младата жена потрепери. Не искаше да мисли по какъв начин смята да го постигне. Насилието можеше да бъде в различни форми и нито една от тях не бе приятна.

Именно тази последна мисъл я накара да дръпне юздата на сър Джордж, за да го накара да спре. Майлс също спря до нея.

— Нещо не е ли наред?

Невинният въпрос и загриженото изражение на лицето му я накараха да се почувства глупаво, но не чак толкова, че да продължи.

— Просто внезапно ме заболя глава. Страхувам се, че няма да мога да видя тази живописна поляна.

— Но вече сме съвсем близо — възрази той.

Явното нетърпение в тона му я раздразни и тя язвително повдигна вежди.

— Наистина ли? Всичко, което виждам пред нас, е... — Двама мъже излязоха иззад храстите, които се намираха около метър пред тях. — Твои приятели ли са?

Докато го казваше, се протегна към пушката си. Ръката на Майлс се стрелна и притисна с всички сила пръстите ѝ върху дървения приклад. Тя го изгледа свирепо, но видя, че е извадил револвера си и го е насочил към гърдите ѝ.

— Не прави глупости, херцогиньо — предупреди я той, измъкна пушката от калъфа ѝ и я захвърли.

— Имаш предвид повече от тези, които вече направих? — вбесено изсъска тя.

Двамата мъже се приближаваха към тях. Ако Майлс не бе насочил револвера си към нея, тя щеше да пришпори сър Джордж. Но Джоселин знаеше кога е победена. И като си помислеше, че тази вероятност нито веднъж не ѝ бе дошла наум! Но как е могъл и Майлс да е замесен? Беше наистина невероятно, че Лонгноуз се е добрал до него. Кога? Как? Въпреки това нито за миг не се усъмни кои са онези мъже, както и че Майлс я бе довел право при тях.

— Ти наистина не ми остави избор с неочакваните си откровения, херцогиньо — изрече тихо той. — Предпочитах да имам всичко, но ще се задоволя и с петте хиляди долара, които ми бяха обещани.

— Нима очакваш, че ще те съжالياвам, задето трябва да се задоволиш с толкова малко? Мили Боже, какъв мерзавец си!

Лицето му стана пурпурно.

— Могат да правят каквото си пожелаят с теб!

Беше още по-унизително, че този негодник нямаше представа за какво му плащат, но Джоселин не смяташе, че би имало някакво значение дори и да знаеше. Разбираше го, но бе прекалено вбесена от алчността му и от своята глупост, за да мисли за това точно в този момент. Освен това беше почти сигурна, че няма да я убият веднага. Без съмнение тези мъже щяха да я предадат на Лонгноуз, който с удоволствие щеше да присъства на екзекуцията ѝ. В крайна сметка той се бе потрудил доста за това и заслужаваше лично да се увери в смъртта ѝ.

— Значи те могат да правят каквото пожелаят с мен, така ли? А как ще обясниш отсъствието ми на охраната ми? Може би ще кажеш, че просто си ме изгубил, или ще измислиш някой ужасен инцидент?

— Едно падане в реката ще свърши работа — навъсено отвърна той.

— А, колко удобно. Обаче трябва да се постараяш представлението ти да е по-добро от това през последните седмици. Ако поне един от хората ми се усъмни в историята ти, двамата със сестра си няма да успеете да се измъкнете с мръсните си пари.

Устните му внезапно се разтеглиха в самодоволна усмивка.

— Ти повярва, че Мора е моя сестра, нали? Тя всъщност ми е любовница.

Тази информация я порази, но тя бързо се съвзе.

— Много умно, господин Драйдън, но само тази част от измамата ви беше убедителна.

— Глупости! — сопна се той. — Ти повярва на всичко!

— Също както и ти? — Сега бе неин ред да се усмихне. — Не ми се иска да те разочаровам, жалко същество такова, но днес те излъгах. Да не би наистина да си въобразяваш, че бих се омъжила за някой толкова прозрачен като теб?

Лицето му пребледня, когато разбра смисъла на думите ѝ. Доволна, че го е засегнала, Джоселин насочи вниманието си към двамата мъже, които се бяха приближили и чуха и разбраха какво каза. Не я бе грижа. Драйдън не заслужаваше да се измъкне с мисълта, че е успял с жалкото си представление. Сега вече знаеше, че сам си е виновен за провала си да я спечели.

— Чу ли това, Ейнджъл? — обърна се по-младият от двамата мъже към партньора си. — Той ни е карал да чакаме през цялото това време, защото я е ухаждал. Ако ме питаш, този негодник не заслужава да получи парите.

— И кой те пита? — на свой ред отвърна по-тъмният и по-опасно изглеждащият от двамата. — Не съм и мислил да хабя пари за него.

Преди останалите да разберат за какво намеква, мъжът спокойно извади своя колт и застреля Майлс Драйдън точно между очите. Сетне също така спокойно прибра оръжието си.

Джоселин осъзна, че вече няма насочен револвер срещу нея, но бе толкова шокирана от неочаквания обрат, че не можа да реагира. Само един поглед към Майлс бе достатъчен, за да я увери, че е мъртъв.

Не видя как той бавно се плъзна от седлото и тупна на земята. Погледът ѝ бе насочен към неговия убиец, чието лице не изразяваше никакви чувства. Не забеляза, че партньорът му бе не по-малко потресен от нея, нито че зеленото кадифе на роклята ѝ бе опръскано с кръв. Само стоеше и се взираше безмълвно в този мъж. Знаеше, че е оставена на милостта му, както и че той не притежава такава. Може би в крайна сметка наистина бе Лонгноуз.

ГЛАВА 31

Не, той не беше Лонгноуз. Нали бе чула провлачения му западен говор. Освен това неговият ухилен и приказлив партньор продължаваше да го нарича Ейнджъл, като споменаваше и за шефа им, който несъмнено бе Лонгноуз. Ала това нямаше голямо значение, тъй като убиецът на Майлс Драйдън я водеше право при англичанина.

Яздиха от няколко часа, когато вцепенението най-сетне започна да напуска Джоселин и умът ѝ отново заработи. Ужаси се, когато осъзна, че седи на неговия кон, пред него, а ръцете му я придържат. Но след като измина още час или приблизително толкова, заслушана в бърбенето на Сондърс и уклончивите отговори на Ейнджъл, страхът ѝ намаля.

Сондърс бе още хлапе и ухиленото му лице го правеше да изглежда почти безобиден. А след като Ейнджъл бе зад нея и не можеше да вижда твърдите му и жестоки черти, той не я притесняваше. Обаче нито за миг не забрави къде отива и какво я очаква, когато пристигне.

Чувството да знаеш, че скоро ще умреш, никак не бе приятно. Единствената причина, поради която още се владееше, бе вроденият ѝ оптимизъм. Докато дишаше, Джоселин се надяваше, че нещо ще се случи и тя ще бъде спасена. Можеше да избяга, да се отбранява или да бъде спасена. Вече не разполагаше с пушката си, но не беше напълно обезоръжена. В косата ѝ бяха втъкнати безброй дълги и остри игли. Освен това миналото ѝ действаше окуражително — Лонгноуз толкова пъти се бе провалял в опитите си да я похити или да я убие.

Но въпреки целия ѝ оптимизъм ѝ бе нужна голяма смелост, за да се обърне към мъжа зад нея.

— Още колко ми остава? — бе първият ѝ и съвсем уместен въпрос.

— За какво?

— Да живея.

— Аз не бих се тревожил за това — безгрижно отвърна той, лениво провлачвайки думите.

Отговорът му я вбеси и за миг тя остана безмълвна, но сетне стисна зъби и рече:

— Не се тревожа.

— Тогава защо питаш?

— За да знам кога да те блъсна от този кон и за да избягам, разбира се — сприхаво отвърна тя.

За нейна изненада той се засмя.

— Добре казано, лейди. Но аз вече се досетих, че трябва да си нещо специално, за да поискат тази услуга от мен.

— Ти правиш това като услуга? — едва не се задави Джоселин.

— Освен това и заплащането не е лошо.

Какво би могла да му отговори? Този мъж очевидно нямаше съвест. Или сумата, която дължеше, бе толкова голяма, че не можеше да откаже поисканата в замяна услуга? Поради някаква причина ѝ се струваше, че този тип не може да бъде заставен да извърши нещо, което не желае. Значи бе лишен от скрупули.

Мисълта беше доста обезкуражаваща и известно време Джоселин остана мълчалива. В крайна сметка този мъж бе единствената ѝ надежда. Той бе по-силен и по-опасен от Сондърс. Ако успееше да го убеди да не я отвежда при англичанина, а да я върне при хората ѝ, не смяташе, че Сондърс може да го спре. Но как, за Бога, можеше да спечели на своя страна някого, който ѝ заявяваше да не се тревожи за това колко ѝ остава да живее и който я отвеждаше към смъртта ѝ само за да направи услуга някому? Не ѝ се искаше да си отговори на този въпрос, освен ако...

— Ти знаеш, че англичанинът възнамерява да ме убие, нали?

— Не го е пазил в тайна.

Значи бе наясно къде я води.

— А знаеш ли причината?

— Какво значение има тя?

— Очевидно за теб няма никакво.

Той отново се засмя, а тя стисна зъби, за да не го нарече с всички отвратителни и обидни имена, за които можеше да се сети. Безсъвестен? Не, по-скоро безчовечен. А като си помислеше, че в тази част на страната смятаха индианците за варвари!

— След като ти си единственият ми източник на информация — започна тя с напрегнат глас, — имаш ли нещо против да ми кажеш как Лонгноуз се е добрал до Майлс Драйдън?

— Кой е Лонгноуз^[1]?

— Англичанинът.

— Значи това било името му. — Изглеждаше изненадан. — Нищо чудно, че не иска да се знае.

Джоселин раздражено изсумтя.

— Нямам представа какво е проклетото име на онзи мъж, нито пък ти очевидно, но какво значение, по дяволите, има това? Попитах те как се е свързал с Драйдън. Спомняш ли си го? Мъжа, когото днес уби.

— Значи тя притежавала и темперамент.

Това бе заявление, а не въпрос и херцогинята тутакси му го върна:

— Значи той разбирал и английски.

Силен смях посрещна сухия ѝ отговор. Изглежда, поради някаква причина тя го развеселяваше, докато той я разстройваше до такава степен, че ѝ се искаше да се разкреци. Но нямаше да го обижда, нито пък щеше да се моли или да плаче. Едва ли щеше да спечели нещо по този начин.

— Попитах за Драйдън? — настоя младата жена.

— Защо искаш да знаеш?

— Подозирах го в много неща, но не и че е член на малката ви банда от негодници. В крайна сметка той не е от обичайната сган, която Лонгноуз наема... не исках да те обидя.

— Не, разбира се, че не.

Тя не обърна внимание на забележката му, макар че ѝ достави удоволствие да види, че не е толкова неуязвим.

— Той беше просто един безобиден търсач на богатства, а не убиец — изтъкна Джоселин.

— Старият Дуейн, изглежда, мисли другояче и затова се свърза с твоя безобиден търсач на богатства още когато го разпозна. Дори не се посъветва с шефа. И, изглежда, е бил прав, защото твоят безобиден зестрогонец те доведе право при нас, нали?

— Кога стана това — преди или след като той бе поканен да се присъедини към групата ни?

— След. Попаднахме на следите ти в Силвър Сити на следващата сутрин след пристигането ти в града. Дуейн и брат му проверяваха хотела ти, за да видят дали има някакъв начин да се доберат до теб, когато Дуейн зърнал във фоайето Драйдън да разговаря с твоята приятелка. За останалото можеш и сама да се досетиш.

Можеше, макар че едва ли би имало някакво значение, освен да задоволи любопитството си. Човек трябваше да има възможност да се поучи от грешките си. Обаче тези мъже изглеждаха решени да не й оставят никакви възможности. А дали наистина бе така? Дали лоялността им е непоклатима, или би могла да се купи?

Реша да не чака да го разбере.

— Мога да ти платя повече от англичанина.

— Знам.

— Говоря за истинско богатство. — Отговор не последва. — Не те ли интересува?

— Не.

— Как можа да го кажеш? — възкликна младата жена. — Току-що уби човек за пари!

— Говориш твърде много.

— Е, но ти го направи, така че парите би трябвало да означават нещо за теб.

— Не много.

— Тогава защо го уби?

— Говориш твърде много — повтори мъжът.

— А ти недостатъчно! — избухна Джоселин.

— Виж, лейди, ще ти кажа нещо. Онзи мъж си заслужаваше да умре. Той те доведе при нас, нали?

— Той не е знаел с каква цел.

— Не се заблуждавай — с отвращение отвърна той. — Беше му казано, че няма да имаш възможност да го обвиниш в нищо. Просто първо реши да опита с основната си измама, която се е превърнала в нещо като в професия за него.

— Какво искаш да кажеш?

— Според Дуейн той е бил мошеник-картоиграч, изгонен от почти всички градове на запад от Мисури, преди да смени кариерата си и да започне да се жени за възрастни вдовици за парите им. След като парите свършели, се отървявал от тях.

— Искаш да кажеш, че се е развеждал?

— Не.

— О!

— А сега ще млъкнеш ли?

— Ако не желаете да разговаряте с мен, сър, можете да ме качите на моя кон.

— Добър опит, лейди — беше краткият отговор.

Джоселин най-после се умълча. Искаше ѝ се да бяха пуснали сър Джордж, както бяха постъпили с коня на Майлс. Не желаше да мисли какво ще стане с него, ако този път късметът наистина ѝ изневери. Едва не помоли Ейнджъл да задържи сър Джордж, но реши, че той едва ли ще е по-добър господар на великолепия жребец от Лонгноуз.

Сондърс, който яздеше малко напред, нетърпелив по-скоро да стигне там, накъдето се бяха запътили, се изкачи върху едно малко възвишение и изкрещя нещо. Кръвта на Джоселин се смрази. Не се съмняваше какво я очаква зад възвишението. И не сгреши. Склонът бе достатъчно стръмен, за да прикрие шестимата мъже, които установяваха своя лагер в подножието му.

Викът на Сондърс ги накара да изоставят заниманията си и когато Ейнджъл се изкачи на възвишението, всички погледи бяха устремени към него и плячката му.

Джоселин инстинктивно се облегна върху гърдите на Ейнджъл. В момента оптимизмът ѝ се бе стопил и всякакви мисли за бягство изглеждаха невъзможни. Питаше се само по какъв ли начин ще я убие Лонгноуз. Дали просто ще я застреля, за да свърши час по-скоро или първо щеше да я накара да страда и след това ще я убие?

Видя го веднага. Той стоеше настрани от останалите — висок, слаб, с изправени рамене. Подпираше се на бастун със сребърна дръжка. Очевидно не участваше в разполагането на лагера — занимание твърде недостойно за човек като него. Дрехите му също рязко го отличаваха от останалите. Беше облечен в светлосив костюм от три части, а елегантното му върхно палто бе от фин вълнен плат. Освен това беше поне с десетина години по-възрастен от другите.

Значи това бе нейното дългоочаквано възмездие. Не ѝ приличаше на хладнокръвен убиец. Хората му изглеждаха като такива, ала не и той. Всъщност мъжът изглеждаше напълно безобиден и толкова не на място, че всичко ѝ се стори абсурдно.

Мисълта би я накарала да се усмихне, защото самата Джоселин също изглеждаше абсурдно — с тежката си зелена кадифена рокля за езда, дантеления шал и високата черна шапка, но в момента никак не ѝ бе до смях. Лонгноуз може и да не се окажа такъв, какъвто очакваше, но той продължаваше да бъде мъжът, който упорито я бе преследвал през изминалите три години. При това искаше да я убие.

Младата жена се напрегна, когато Ейнджъл препусна по склона към приятелите си, които бяха престанали да го гледат с безмълвно страхопочитание. Част от шумните им забележки я накараха да се отърси от мислите за Лонгноуз и дори го забрави за миг, за да ги огледа по-внимателно. Те бяха нейни врагове и ако по Божията милост успееше някак си да се измъкне жива и здрава, не бе зле да запомни физиономиите им.

Ала гледката на тези мъже само засили отчаянието ѝ. Всички те имаха жестоки и груби лица. От тях нямаше да получи помощ. Не очакваше, че ще бъдат толкова много, нито пък, че неколцина от тях ще я зяпат с открито похотливи погледи. Мили Боже, смелостта ѝ много бързо я напуснаше, както и надеждите ѝ за бягство.

— Е, по дяволите, не си я представях такава, а ти?

— Да не очакваше някоя старица?

— Всъщност...

— Можеш да забравиш дълга си към мен, шефе! — изкрещя друг. — В замяна ще взема коня ѝ!

Последваха смехове, но циничните им забележки продължиха и това още повече изнерви Джоселин. Несъзнателно се притисна към Ейнджъл, докато той приближаваше към Лонгноуз.

— По дяволите, никога не съм виждал такава червена коса.

— Много е мършава.

— Кой го е грижа?

— Дали първо ще ни я пуснат или к'во? Тва бих искал да знам.

Очевидно и другите си задаваха същия въпрос, защото всички погледнаха към англичанина. Но той все още нищо не бе казал. Продължаваше да се взира в Джоселин и устните му се извиха в усмивка.

Това я накара да изправи рамене. Значи негодникът злорадстваше! И навярно се канеше първо да я предостави на тези нищожества, за да се позабавляват?

Беше готова, когато Ейнджъл спря коня си и я пусна на земята. Ако Лонгноуз беше по-близо, щеше да усети ботуша ѝ в брадичката си. Това щеше да го накара да използва револвера си. Обаче имаше и други начини да го предизвика да я застреля веднага, преди хората му да се нахвърлят върху нея. Нямахше намерение да понесе целия този ужас, а след това да бъде убита. Това вече бе прекалено!

Но в мига, в който Джоселин направи крачка към съотечественика си, Ейнджъл я дръпна рязко и я извърна с лице към себе си. Той бе слязъл от коня и тя се изненада, че на земята не изглеждаше толкова висок, колкото на седлото. Виждайки го за пръв път толкова отблизо, Джоселин осъзна, че той не е много по-възрастен от самата нея. Но от него се излъчваше някаква особена сила, която го правеше още по-опасен. Усети силното стискане на ръката му. Освен това мъжът явно бе ядосан. Видя го в студените му черни очи.

Усещането ѝ бе потвърдено от тихото, но ядно изсъскване, което я сепна:

— Не го прави.

— Какво? — предпазливо попита херцогинята.

— Каниш се да го ритнеш, нали?

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— По дяволите, как разбра?

— Знаех, че се подготвяш за битка.

Тя се скова и напрегнато прошепна:

— Пусни ме.

— Предполагам, че съм сбъркал, когато реших, че си интелигентна. Смятах, че си намислила нещо по-умно, като например да дадеш възможност на пазачите ти да те открият, а не, че си решила да се самоубиваш.

Джоселин успя да издърпа ръката си.

— Всеки сам решава кое е по-важно за него.

— И ти смяташ, че гордостта е по-важна от живота?

Лицето ѝ пламна и тя се почувства засрамена от презрението му. Дяволите да го вземат, но той беше прав! Трябваше да направи всичко възможно, за да отложи неизбежното. Дали наистина имаше възможност да се спаси?

Ейнджъл сякаш прочете мислите ѝ.

— Не се тревожи за това. Днес няма да умреш, миличка.

Тя отвори уста, за да го накара да ѝ обясни загадъчната си забележка, но в този миг се чу друг глас:

— Толкова мило от ваша страна, че благоволихте най-последно да ни посетите, ваша светлост.

Джоселин се извърна и изчака Лонгноуз да се приближи. Трябваше да го погледне, но това повече не я притесняваше. Поради някаква причина и независимо, че не разбираше думите на Ейнджъл, сега вече не се страхуваше, особено след като знаеше, че той е зад нея.

— Съвсем не, Лонгноуз — царствено кимна младата жена. — Аз би трябвало да ви благодаря, че ме поканихте. За мен щеше да е огромно разочарование, ако бях пропуснала малката ви сбирка.

По една или друга причина хората му намериха забележката ѝ за много забавна. Той явно не бе на същото мнение. Лицето му пламна, а в студените му сиви очи прочете обещание за ужасна смърт. Тя го бе предизвикала, при това без дори да вдигне ръка. Ала преди англичанинът да предприеме каквото и да било, тя чу цветиста ругатня зад себе си, после две силни ръце я избутаха настрана.

Елиът бе готов да стисне врата ѝ, но не бе чак толкова погълнат от фантазиите си, че да не забележи движението на Ейнджъл. Сега мъжът стоеше пред херцогинята и небрежно повдигаше мушамата си, за да покаже револвера, който висеше отстрани на бедрото му.

Многозначителността на жеста не остана незабелязана от повзрастния мъж, но не го обезпокои. В крайна сметка Ейнджъл бе един срещу осмина.

Елиът въобще не биваше да се забърква с този мъж, но вече бе твърде късно за съжаления. Още от първата им среща знаеше, че може да има неприятности с този тип, който се различаваше от останалите. Ала той бе следотърсачът, когото Оуен откри в Бенсън, и мъжът почти веднага бе попаднал на следите на херцогинята. Трябваше да препускат доста усилено, докато я настигнат.

В момента нямаше нужда от неприятности. Всъщност Елиът бе почти благодарен на Ейнджъл, че отвлече вниманието му. Да сложи толкова бързо край на отдавна предвкушваната победа наистина бе глупаво и незадоволително. Херцогинята заслужаваше много повече. Ако момъкът я желал и това бе причината за неизреченото му предизвикателство, можеше да я има. Всички останали можеха да я

имат. И когато ѝ се наситеха, той много бавно ще изстиска и последния дъх от тялото ѝ.

Мисълта го накара да се усмихне и остана още по-доволен, като видя страха на херцогинята. Добре. Предишната ѝ дързост не му допаднаше. Искеше да я види как се гърчи от страх, имаше нужда от това.

— Притежавате доста странно чувство за хумор, ваша светлост. Надявам се да не ви изневери прекалено скоро. — След тези думи той се извърна и насочи вниманието си към Ейнджъл. — Имаше ли някакви затруднения с господин Драйдън?

— Нищо, за което да си струва да се говори.

— Отлично. Тъкмо започнаха да ме обземат някои съмнения, но той изпълни достойно своята част от сделката и при това ни помогна още повече, като ни спечели време.

— По какъв начин?

— Като заблуди пазачите ѝ, изпращайки ги по погрешна следа. Негова заслуга е, че сега тя е тук, както и че няма да бъде открита.

— Тва едва ли шъ има голямо значение за него — обади се Пийт. — Ейнджъл го уби.

Настъпи дълга пауза, преди Елиът да заговори:

— Разбирам. — Помълча още няколко минути и додаде: — Е, толкова за голямата помощ на господин Драйдън. Предполагам, че не сте имали трудности да се върнете при нас?

— Не — отвърна Ейнджъл. — А сега ми отговори на един въпрос. Защо никога не си ми споменавал, че тя е красавица?

— Защото този факт е без значение.

— О, от значение е и още как. От голямо значение. Такова хубаво парче не бива да се хаби просто така.

Джоселин удари ръката му, която се плъзна по лицето ѝ. Значи това беше имал предвид, като ѝ каза, че няма да умре днес. Вече почти се бе стъмнило. Никой нямаше да може да я открие. Тези мъже щяха да я изнасилват през цялата нощ, а без съмнение Ейнджъл щеше да бъде първият.

Лонгноуз навярно си бе помислил същото, защото отново се усмихна.

— Със сигурност има достатъчно време за това. И аз самият се канех да го предложа. Само бъди внимателен. Когато свършиш, лично

аз искам да я убия.

Ако Джоселин беше от жените, които лесно припадат, тези думи без съмнение щяха да я накарат да изгуби съзнание. Ала тя успя да се овладее. Сър Джордж бе единственото ѝ спасение. Ако успееше да стигне до него, със сигурност щеше да получи един милосърден куршум в гърба, защото това щеше да бъде единственият начин да я спрат.

Но Ейнджъл сякаш отново бе прочел мислите ѝ. Ръката му се склочи здраво около нейната. В този момент ѝ се искаше да го убие. Дори посегна към една от иглите в косата си, когато тихият му глас я накара да замръзне.

— Струва ми се, че не си ме разбрал правилно — обърна се той към Лонгноуз. — Аз реших да я задържа... докато не ми омръзне.

— Това е невъзможно!

Гласът на Ейнджъл прозвуча тихо, но застрашително:

— Аз не искам разрешението ти, англичанино.

Лицето на по-възрастния мъж отново пламна. Той дори вдигна бастуна си, което се оказа грешка.

Това, което последва, не бе новост за Джоселин, която вече бе свикнала револверите да се появяват като с магическа пръчка. Само подскочи леко, когато изстрелът прозвуча, ала за нейно огромно разочарование Лонгноуз все още стоеше на краката си. Куршумът на Ейнджъл просто бе избил бастуна от ръката му.

Но англичанинът, изглежда, не притежаваше достатъчно здрав разум, за да се укроти.

— Господин Оуен! — извика той.

Въпросният джентълмен очевидно притежаваше повече здрав разум от шефа си.

— Забрави, шефе. Нямам работа с такива като него.

Лонгноуз погледна към останалите, обаче един по един коланите с револверите им бавно тупнаха на земята. Чак тогава Джоселин осъзна, че револверът на Ейнджъл сочеше от мъж на мъж, и едва сега разбра защо. Нито един от тях не се опита да го обезоръжи, макар че бяха толкова много. Невероятно! Но все пак тя не бе единствената, която бе свидетел на бързината и точността, с които си служеше с оръжието.

— Доведи тук онзи кон, Сондърс — нареди Ейнджъл, сочейки към сър Джордж.

Момчето побърза да се подчини. Джоселин едва не се усмихна — толкова огромно бе облекчението ѝ. Докато не си припомни, че въобще не е спасена, а просто е минала от едни ръце в други. Разбира се, новите обстоятелства бяха за предпочитане, след като поне за момента животът ѝ бе извън опасност. Следователно би трябвало да бъде благодарна на неочаквания си спасител.

Но много бързо промени мнението си, когато чу последните му думи към Лонгноуз:

— Що се отнася до теб, човече, можеш да я смяташ за мъртва. Там, където я отвеждам, хората ѝ никога няма да я намерят, а когато свърша с нея...

— Ще я убиеш?

— Защо не? — сви рамене Ейнджъл. — Нали получих парите на Драйдън като предплата.

[1] Long — дълъг, а nose — нос (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

Джоселин предположи, че ще я качи върху гърба на сър Джордж, а Ейнджъл ще язди на седлото зад нея, за да бъде сигурен, че няма да избяга с жребеца. Все пак се налагаше бързо да се отдалечат от това място. Но след като изкачи хълма, повел конете за походите, за да държи на прицел групата в подножието, той възседна коня си и отново настани херцогинята пред себе си. Водеше нейния жребец за юздата, както преди това бе правил Сондърс.

Когато тръгнаха, имаше един изненадващ момент, когато я попита:

— Онази пушка, която носеше, можеш ли да си служиш с нея?
— Тогава не ѝ се говореше с него и затова само отсечено кимна. Смая се, когато той пхна пушката си в ръката ѝ и нареди: — Застреляй всичко, което се появи на онзи хълм.

— По-скоро ще застрелям теб.

— Наистина ли? Запази изпълнението на това желание за някой друг път, скъпа.

В думите му имаше смисъл и Джоселин опря пушката на рамото му, за да я закрепя, и изстреля няколко куршума. Не знаеше обаче дали е улучила нечия глава или само скала. Бледата светлина на залязващото слънце беше доста измамна и младата жена не можеше да бъде сигурна. Но имаше ответни изстрели, които продължиха и след като двамата с Ейнджъл се отдалечиха на достатъчно разстояние от възвишението.

Въпреки това Джоселин не смяташе, че са в безопасност, докато Ейнджъл не ѝ взе пушката. Сетне той я изплаши до смърт, като я прехвърли зад себе си. След това препуснаха в бесен галоп, а тя се вкопчи здраво в гърба му, за да не падне. Дори и да имаше вероятност да се скрие в припадащия мрак, Джоселин реши, че с днешния си късмет сигурно ще си счупи врата при скачането от коня.

Но с настъпването на нощта Ейнджъл забави темпото на ездата. Луната осветяваше неравния терен, скалите и храстите по пътя им.

Отначало това я учуди, но после размисли и реши, че едва ли някой би рискувал да препуска през нощта.

Джоселин нямаше представа къде отиват. Преди да я премести зад себе си, той яздеше на изток, към планините, но след това май не продължи в същата посока. С падането на мрака тя загуби чувство за ориентация. Дори пред тях да имаше планини тя вече не ги виждаше.

— Как мислиш, колко дълго ще те търсят твоите хора през нощта?

Въпросът я изненада, особено след толкова продължително мълчание. Да не би да се тревожеше? Със сигурност се надяваше да е така. Но нямаше да му предостави никаква информация, поне не и доброволно.

— Ако бях на твое място, щях да съм много по-загрижена за англичанина — заяви тя. — Нали не вярваш, че той ти е повярвал и ще те остави да се измъкнеш толкова лесно? Не, той ще ни проследи и този път ще убие и двама ни.

Той не отговори, нито пък ѝ зададе друг въпрос. Джоселин се почувства засегната, че не е могла да му покаже пренебрежението си с отказа си да му сътрудничи. Но след около двадесетина минути той се протегна и улови ръцете ѝ, за да я накара да се хване за него. Джоселин се възпротиви и с това само си спечели гнева му.

— Ако бях на твое място, щях да се държа по-мило — озъби ѝ се през рамо той.

Но тя не се впечатли.

— Не се страхувам от вас, господин Ейнджъл. Ако искате, можете веднага да ме убиеете, защото никога няма да ви стана любовница!

— А какво ще кажеш за съпруга?

Това наистина я смая.

— Искаш да се ожениш за мен? Но доколкото си спомням, парите нямаха значение за теб.

— Какво общо имат парите с това?

Що за глупав въпрос!

— Много добре, но предполагам, че имам право да знам как така изведнъж реши да се ожениш за мен.

— Поради една-единствена причина — един законен съпруг има право да бие жена си.

— Никак не е забавно! — избухна тя, а той се засмя и Джоселин разбра, че само се е шегувал.

— Отвратителен мъж! — промърмори младата жена.

— Къде остана чувството ти за хумор, което се прояви в словесната ти схватка с англичанина?

— Очевидно е заспало, нещо, което и аз бих искала да сторя. През цялата нощ ли ще яздиш?

— Да не би да искаш да спра и да изчакам приятелите ми да ни настигнат?

Чувството му за хумор ѝ действаше на нервите.

— Не забравяй и моите хора.

— Твоите пазачи навярно са се изгубили сред хълмовете, скъпа. Сред тях няма нито един следотърсач. Разбира се, ако не броим онзи мелез, който си взела за водач — додаде. — Дали той ще си даде труд да те потърси?

— Не — отвърна тя, без да се замисли, но мигом осъзна, че трябваше да излъже. — Но аз не бих подценявала способностите на моята охрана.

В отговор той само се засмя и това ѝ дойде твърде много. Джоселин отвори уста, за да му каже какво точно мисли за него, когато чу тропота на приближаващ се кон. Извика и бързо се извърна. Видя нещо сиво да се носи с бясна скорост към тях. Сърцето ѝ подскочи и заседна в гърлото.

— Настигат ни!

— Знам.

— Ами... направи нещо!

И той я послуша. Спря и обърна коня си. Дори слезе заедно с нея. Но не извади револвера си, нито посегна към пушката си. Тя се втренчи в него, сякаш бе изгубил разсъдъка си. Нямахше намерение да се уверява дали наистина бе така. Хукна да бяга и навярно се бе отдалечила на около десетина метра, когато изведнъж усети, че я повдигат от земята. Ужасено извика, когато се намери върху гърба на друг кон.

— Добре ли си?

Джоселин не можеше да повярва, че чува неговия глас. Погледна нагоре, видя суровото му, но красиво лице и извика:

— О, Колт!

Избухна в сълзи и зарови лице в гърдите му. Той спря коня си и я прегърна.

— Добре ли си? — повтори той.

— Да.

— Тогава защо плачеш?

— Не знам! — извика младата жена и заплака още по-силно, докато не чу смеха на Ейнджъл в далечината. Изведнъж застина, после бързо попита: — Къде е револверът ти?

— За какво ти е?

— Смятам да застрелям онзи жалък негодник!

— Не, няма — отвърна Колт. — Аз може и да го направя, но не и ти.

С тези думи дръпна поводите на коня си и бавно се върна назад, където ги чакаше Ейнджъл и продължаваше да се смее. Джоселин не разбираше поведението му, но в гърдите ѝ се надигна гняв. Нима този мъж не разбираше, че бе спасена? В следващия миг изпита дълбоко облекчение. Вече наистина всичко бе свършило, след като Колт бе тук. Той никога нямаше да позволи да ѝ се случи нещо. Може и да не я харесваше повече... Всъщност кого се опитваше да излъже? Той никога не я бе харесвал. Е, може сега да я харесваше още по-малко, но въпреки това щеше да я защити. И никой не можеше да я накара да се чувства в по-голяма сигурност и безопасност.

Почти се съжали над Ейнджъл, който все още не бе осъзнал в каква опасност се намира. Тази мисъл я накара да забрави раздражението, което изпитваше към него. В крайна сметка той не я бе наранил, всъщност дори я бе предпазил. Колт може би щеше да пристигне навреме, за да попречи на Лонгноуз да я убие, но нямаше да предотврати другото... А Ейнджъл го бе направил.

Трябваше да каже на Колт, особено след забележката му, че смята лично да застреля Ейнджъл.

— Колт...

— Не сега, херцогиньо.

— Но, Колт...

Беше закъсняла. Той скочи от коня си, преди още да е спрял, и всеки можеше да разбере, че е бесен. Ейнджъл, изглежда, също го разбра. Беше виждала бързината, с която двамата вадеха револверите си, но не бе сигурна кой е по-бърз.

В следващия миг Ейнджъл бе повдигнат от земята на почти метър разстояние.

— Ако беше малко по-висок, ти, кучи сине, щях да ти избия всички дивотии!

— О, стига, Колт, направих това, което ме помоли.

— Как ли пък не! — Думите бяха придружени с грубо разтърсване. — Предполагаше се, че ще бъдеш там, за да й помогнеш да избяга, а не, че ти ще я отведеш при тях!

— Но аз я открих и се погрижих за всичко!

— Имаш късмет, че аз те открих! — изрева Колт и го пусна.

— Предположих, че ти си предизвикал онази стрелба. Кога пристигна там?

— Не достатъчно скоро, за да ти попреча да я отведеш по онзи хълм! — възмутено отвърна Колт, но в гласа му прозвуча тревога, когато добави: — Дяволите да те вземат, Ейнджъл. Ако по-рано знаех какво смяташ да правиш, щях да те убия. Да я поставиш в такава опасност... Все още ми се иска здравата да те набия.

— Добре — примирително рече Ейнджъл. — Може би не беше най-умното решение. Но не беше опасно, Колт. Прекарах с тази банда достатъчно дълго време, за да знам какво мога да очаквам от тях. Половината са страхливци, а останалите са тъпащи.

— Но защо, по дяволите, го направи?

— Тя трябваше да види врага си. Всеки човек има това право, Колт. През цялото това време той е имал предимство, защото тя не би го познала, ако мине покрай него на улицата. Сега вече го познава.

— Трябваше просто да убиеш копелето и да ми спестиш неприятностите — промърмори той.

— Ти не ме помоли да го направя — ухили се Ейнджъл. — Освен това смятам, че това е нейно право.

При тези думи гневът на Колт избухна с нова сила.

— Коя, по дяволите, си мислиш, че е тя? Друга Джеси? За Бога, та тя е само една проклета херцогиня! Такива като нея не се разхождат наоколо да убиват хора, когато могат да си наемат някого да го стори вместо тях.

— Аз не бих била толкова сигурна в това, Колт Тъндър — сковано се обади Джоселин. — Ще ми дадеш ли револвера си, за да ти дам възможност сам да се увериш?

Явно по време на спора си и двамата бяха забравили за присъствието ѝ. Ейнджъл се сепна. Колт рязко се извърна и се намръщи. Но дяволите да го вземат, ако не ѝ даде револвера си. Най-малкото щеше да я остави да запъне ударника и да насочи дулото към него.

— Имам пълното основание да го направя. — Тя кипеше от гняв. — Защо, по дяволите, не ми каза, че си изпратил свой човек в онова змийско гнездо? Знаеш ли, че проклетият ти приятел с нищо не показва, че е там по твоя молба? Спомена, че правел услуга, но ме остави да си мисля, че я дължи на Лонгноуз. И знаеш ли какво му каза, че ще направи с мен? Щял да ме използва, докато се отегчи от мен; сетне, разбира се, щял да ме убие.

— Каквоо? — с невинно изумление възкликна Ейнджъл, когато Колт го изгледа свирепо. — Трябваше да му кажа нещо, за да не ни преследва. Откъде да знам, че си бил там, за да ги задържиш?

— Тогава защо не я отведе направо при хората ѝ?

— Стига, Колт, бях сигурен, че тя разбира, че им хвърлям прах в очите. Тя не се боеше от мен. Разстрои се само когато изпратих онзи долен лицемер Драйдън при Създателя му. Бях отвратен от подлия начин, по който я предаде в ръцете ни.

Погледът на Колт се насочи към Джоселин и тя изпита чувството, че гневът му отново бе сменил обекта си. Сега поради някаква причина бе вбесен на нея, но тя нямаше представа защо.

— Е, няма що, страхотно! — въздъхна младата жена. — Значи сега аз съм виновна за всичко. Ще благоволиш ли да ми кажеш защо?

— И още питаш? Ти позволи на копелето да те омае с лъжите си, а след това имаш нахалството да се разстройваш от смъртта му. Доколкото си спомням, дори не трепна, когато убих единия от онези негодници заради теб.

Тя все още не разбираше защо е толкова ядосан.

— Аз не познавах мъжа, когото уби. Никога преди това не го бях виждала. Освен това ти го уби, за да ме защитиш. Ейнджъл уби най-хладнокръвно. Разликата е огромна.

Устните му се свиха и Джоселин разбра, че думите ѝ не са го успокоили. Ейнджъл се мръщеше, не особено възхитен от изявлението ѝ, но реши, че няма смисъл да спори с нея в присъствието на Колт. Изглежда, когато се отнасяше до тази жена, Колт ставаше прекалено

чувствителен. Но не искаше да бъде несправедливо обвиняван. Бил хладнокръвен убиец, как не!

— Чувал ли си за Драйдън, Колт? — попита той, отвличайки вниманието му от херцогинята.

— Очевидно не всичко — рязко отвърна приятелят му. — Кога са се свързали с него?

— Когато сте били в Силвър Сити. Той се съгласил да ни доведе херцогинята и затова не беше нужно да те следваме отблизо и да рискуваме да ни забележиш. Казват, че убивал богати вдовици... след като се женел за тях. Още ли ме обвиняваш, че съм го очистил?

— Аз самият бих го убил, задето я е завел при вас. Господи, не го очаквах! Макар че накрая си спомних къде съм го виждал. Преди няколко години избяга от Шайен, защото го хванаха да мами на карти. Спомням си, че тогава имаше една вдовица, която се готвеше да се омъжи за него и която бе доста разстроена след заминаването му.

— И ти не си даде труд да ми кажеш това? — възмутено възкликна Джоселин.

— И да проваля малкия ти флирт? Не мислех, че ще останеш във възторг.

Наистина ли в погледа му се четеше ревност? Мисълта бе толкова невероятна, че тя я прогони. Разбира се, че не я ревнуваше. По-скоро бе ядосан, задето не е знаел всички факти относно Драйдън. Но тя беше твърде уморена, за да понася повече лошото му настроение или духовитостите на Ейнджъл. Нещастният негодник дори имаше нахалството да ѝ се хили насреца!

— Вземи си това — рече младата жена и хвърли револвера към Колт, преди изкушението да го използва да е станало твърде силно. После се обърна към Ейнджъл: — Възпитанието ми изисква да ти благодаря за помощта, независимо от отвратителния начин, по който ми бе оказана. — Мъжът се намръщи, ала тя още не бе свършила. — Затова позволи ми да ти пожелаая дълъг и спокоен живот — дори накрая може да умреш от скука. Приятна вечер, господа.

Без да ги погледне повече, тя праметна крака през неудобното седло на Колт. Дори не се опита да използва стремената, тъй като дължината им бе съобразена с неговите крака, а не с нейните. Но това неудобство не я спря; Джоселин смушка коня и препусна в мрака.

Колт не помръдна.

— Ще си счупи врата, като седи на седлото по този начин —
обади се Ейнджъл.

— Тя винаги язди по този начин.

— Не и върху подобно седло.

Тъндър изруга под нос и изкрещя:

— Върни се веднага, херцогиньо!

Разбира се, тя не му обърна внимание. Ала и той не помръдна, за да я последва. Вместо това изсвири силно и след миг я чу гневно да възкликва, когато конят се обърна и препусна обратно. Той стигна при двамата мъже, спря и зачака, а херцогинята най-спокойно се плъзна от седлото. Тогава Колт чу подсвирването, което веднъж вече бе чувал, и конят ѝ едва не го събори, докато отговаряше на зова ѝ, препускайки към господарката си.

Младият мъж изруга и затича към Апалоса, за да го пресрещне, макар отлично да знаеше, че тя първа ще стигне до своя жребец. Нямахме никаква вероятност да настигне онази светкавица, която тя наричаше кон. Ейнджъл възседна своя кон, а смехът му дълго оглася нощта.

ГЛАВА 33

— Надявам се знаеш, че се състарих с десет години.

— И самата аз прибавих няколко към моите — отвърна Джоселин на графинята и се потопи по-дълбоко във ваната, която донесоха в общата им стая.

— Само ако знаех...

— О, Вана, моля те, моля те, престани да се обвиняваш! Никой не можеше да знае какво презряно същество е бил всъщност този мъж. Дори Колт не е подозирал на какво е способен, а той е знаел, че Драйдън не е добър човек.

— Е, радвам се, че онзи мил млад мъж Ейнджъл го е убил, наистина се радвам. Той си го е заслужавал.

— Мил? Ейнджъл? — Джоселин се задави. — Онзи мъж...

— Те спаси, скъпа моя.

— Да, но едва не ме накара да полудея!

— Не издребнявай. Важен е резултатът.

— Колт беше там — сърдито ѝ напомни херцогинята. — Той не би позволил на никого да ме докосне.

— Но неговият приятел не го е знаел. Той е рискувал живота си, за да те измъкне от онази шайка.

— На първо място именно неговият приятел ме заведе там — тросна ѝ се Джоселин, която вече започваше да се дразни. — Освен това длъжна съм да добавя, че същият този негов приятел дори не си направи труда да ми каже, че му е приятел. А сега не искам да чувам нито дума повече за онзи отвратителен тип. Колт имаше отлична идея за него. Наистина трябваше да му избие всички дивотии.

Веждите на Ванеса се стрелнаха нагоре и не само защото Джоселин бе избухнала, а заради използваната дума.

— Дивотии?

— Предполагам това означава, че Ейнджъл нямаше да се измъкне здрав и читав от онази битка. Нали разбираш, сигурно щеше да му се наложи да си събира червата.

— Това никак не е забавно, мила моя.

— Но аз не се шегувам.

— О... ами...

Джоселин изчака, но явно последните й думи наистина бяха пресекнали красноречието на Ванеса. Тя се върна към бродерията си. Явно по-късно щеше да се наложи да разпори ушитото и да започне отново. Джоселин се отпусна в малката вана и затвори очи. За пръв път можеше да се отпусне, след като късметът на Лонгноуз бе проработил... е, почти.

Не й се искаше да мисли колко близо бе този път, нито пък искаше да си спомня лицето на онзи ужасен мъж. Обаче, трябваше да признае, че поне в едно отношение Ейнджъл имаше право. Колкото и неприятен да бе споменът за англичанина, сега тя знаеше как изглежда, а това бе в нейна полза.

През онази нощ доста бързо се бе озовала при хората си. Когато препусна, отдалечавайки се от Колт, тя се изненада, щом разбра колко близо е до главния път. Значи през цялото време Ейнджъл я бе отвеждал обратно при хората й. Колт беше точно зад нея и макар да предполагаше, че ще й устрои ужасна сцена, той само й подхвърли с небрежен тон:

— Някой наистина трябва да се погрижи за този твой характер.

По-късно Джоселин разбра, че Колт единствен бе чул изстрела, който уби Драйдън, и затова я бе открил толкова бързо. Когато не се върнала в обичайното време, хората й тръгнаха да я търсят, но първо поели по следите й, водещи към хълмовете. Ейнджъл отново се бе оказал прав — сред тях нямаше следотърсачи.

Мора Драйдън, или каквото и да беше истинското й име, бе изчезнала, когато хората от охраната на Джоселин се върнали при фургоните. Ванеса предположи, че е откраднала един от конете и е избягала още през деня, но не беше сигурна. Тя и другите жени били твърде разстроени, за да забележат. Но всички решиха, че Мора очевидно се е изплашила, когато Майлс не се е върнал да докладва за „злополуката“ на Джоселин, както бе планирал да направи. Навярно е предположила, че той или е избягал от нея, или нещо се е объркало. И в двата случая за нея не е било разумно да остане, за да разбере.

Джоселин нямаше да се изненада, ако тя все още се криеше някъде в Санта Фе или може би се бе върнала в онзи град, който

групата им бе заобиколила. Не смяташе, че жената ще напусне тези места, преди да разбере какво се е случило с любовника ѝ. Херцогинята не се интересуваше какво ще стане по-нататък с Мора, стига никога повече да не ѝ се мярка пред очите.

По предложение на Колт потеглиха направо към Санта Фе, като по пътя направиха само няколко кратки почивки за конете. Никак не бе приятно да се спи в каретите, но по този начин намалиха два пъти времето необходимо да се стигне до стария град, оставяйки англичанина да търси нея и Ейнджъл някъде из планините. Всъщност нямаше нужда да бързат. Той не би ги нападнал с толкова малко хора. Ала това щеше да им даде възможност да го заблудят отново. Можеха нарочно да оставят следите си и след това да се качат на влака или просто да го оставят да ги подмине.

Обаче решението все още не бе взето. Джоселин се надяваше да обсъди този въпрос с Колт, но неотдавнашната среща с Лонгноуз не бе променила навиците му. Тя не го бе виждала, откакто това се бе случило.

— Знаеш ли, трябва да призная, че нашият водач се представи много добре по време на сполетелите ни неприятности.

Джоселин рязко отвори очи. Мили Боже, нима Ванеса през цялото време бе мислила само за това? Ако бе така, значи е стигнала до някои изводи, които Джоселин подозираше, че никак няма да ѝ се понравят.

— И аз така мисля — неохотно се съгласи тя. Поне докато не ѝ се ядосаше отново, при това според нея без никакво основание.

— Наистина съм впечатлена — продължи приятелката ѝ. — Не губи никакво ценно време, за да ти се притече на помощ. Дори не помисли с какво ще се срещне, когато те намери.

— Знаел е, че Ейнджъл ще бъде там...

— Всъщност, ако си спомняш, не е знаел. При завръщането си в Бенсън през онази нощ, когато лагерът ни бе близо до града, и се е срещнал с приятеля си, той само го е помолил да постъпи на работа при англичанина, ако му се удаде подобна възможност. Не е знаел дали Ейнджъл наистина се е присъединил към бандитите и колко още мъже е наел Лонгноуз.

Ванеса... защитаваше Колт? Джоселин наистина не искаше да знае какво означава всичко това. И все пак поради някаква причина

фактът, че приятелката ѝ оценяваше Колт, ѝ достави истинско удоволствие.

— Е, Тъндър никога не ми е приличал на човек, който се тревожи особено за това, което го очаква. — Очите ѝ развеселено блеснаха. — Смяташ ли, че това има нещо общо с наследството му? В крайна сметка припомни си всички онези истории, които сме слушали за индианците. В тях винаги някоя малка група индианци напада бели, които многократно ги превъзхождат по численост. — Джоселин с усилие потисна усмивката си, като видя как Ванеса се намръщи на заключението ѝ.

— Според мен това е единствено проява на смелост — настоя графинята.

Е, нещата май се развиваха доста бързо. Ако Ванеса продължаваше по този начин, можеше да стигне до извода, че от Колт би излязъл чудесен съпруг. Ако мъжът притежаваше шесто чувство, навярно вече бе изчезнал яко дим от този район на страната.

— Чудя се защо Бабет още се бави с водата?

— Не сменяй темата — скара ѝ се Ванеса.

— Не я сменям. Никога не съм се съмнявала в смелостта на Колт, Вана. В здравия му разум може би, но не и в смелостта му.

— Тогава защо не помоли Колт да тръгне по следите на Лонгнуоз?

Значи това било. Джоселин знаеше, че няма да ѝ хареса. След последното им стълкновение тя се бе държала толкова отвратително, че никога не би могла да помоли Колт за каквото и да било. Още по-малко да рискува живота си заради нея.

— Значи когато реши, че може да ни бъде полезен, стана Колт, така ли?

Ванеса прояви благоприличието да се засрами.

— Никога не съм твърдяла, че той не ни е полезен, скъпа моя, а само, че повече нямаш онази конкретна нужда от него.

— Не ми харесва думата „полза“. А Колт я мрази.

— Какво?

— Вече достатъчно го използвах, Вана.

— Но това е съвсем различно.

— Съмнявам се, че той ще оцени разликата. Освен това още през първия ден, когато го срещнах, аз го попитах дали бих могла да го

наема, за да открие Лонгноуз и да ми го доведе. Той отказа.

— Това е било преди да изпита интерес от интимен характер към теб.

Страните на Джоселин пламнаха и ѝ стана горещо.

— Никога няма да използвам нашата интимност, за да се облагодетелствам от него!

— Аз не съм предлагала...

— Не си ли?

Двете жени замълчаха. Джоселин кипеше от гняв, а графинята бе напълно спокойна.

— Съжалявам — рече накрая Ванеса. — Просто много се тревожа за теб. Досега Лонгноуз никога не е бил толкова близо до успеха. Той толкова често се проваляше, че аз започнах да го мисля за изключителен некадърник, който не представлява истинска заплаха за нас, а е само една досадна неприятност. Обаче се оказа, че съм се заблуждавала, особено след като дойдохме в тези варварски земи. Очевидно това място събужда най-лошите страни у обитателите си.

— Или най-добрите.

— Да, е... ако не искаш повече да се възползваш от Колт, натрапвайки му неприятностите, аз със сигурност те разбирам. На някои мъже им хрумват абсурдните идеи, че ако ги помолиш за нещо, те съответно имат право да искат всичко от теб. Не е нужно да ти казвам какво желаят обикновено.

— Да, знам — кимна Джоселин. — Вечеря.

— Не, скъпа — започна Ванеса, но видя закачливите пламъчета в светлозелените очи на приятелката си и разбра, че са ѝ простили. — Вечеря, разбира се... всъщност някои мъже наистина ще предпочетат тъкмо това. Забелязала ли си пред колко много заведения виси рекламата: „Домашна кухня“? Това, изглежда, е особено важно в тази страна.

Двете избухнаха в смях и продължиха да се смеят, когато Бабет нахлу в стаята, без да чука. Смяхът на Ванеса мигом секна. Припомни си един друг случай, когато прислужницата се бе втурнала по същия начин в стаята с широко разтворени сини очи и истерично махайки с ръце. „О, Господи, не и отново!“ — изпъшка тя, но първите думи на Бабет потвърдиха най-лошите ѝ опасения.

— Мосю Тъндър е застрелян!

Ванеса въздъхна и затвори очи. В следващия миг се чу плисък. После си припомни какво се бе случило последния път и се спусна към вратата, за да я залости. И наистина стигна само секунда преди херцогинята.

— Ти няма...

— Вана!

Графинята не помръдна.

— Тя каза, че е бил застрелян, а не, че е мъртъв. Той не е мъртъв, нали, Бабет?

— Не, мадам.

— Ето, виждаш ли? Няма нужда да излиташ без дрехи от стаята... или не си забелязала, че си гола, скъпа моя?

Джоселин вече се бе извърнала, за да потърси пенъоара си. Бабет ѝ го подаде и Ванеса разбра, че е безсмислено да настоява да облече нещо по-прилично. Джоселин едва се бе загърнала в пенъоара, когато изскочи навън.

Ванеса въздъхна още веднъж и хвърли раздражен поглед към камериерката.

— Бабет, наистина трябва да поговоря с теб относно тази твоя склонност към мелодрамите!

ГЛАВА 34

Джоселин видя шестима от хората си да се тълпят в коридора пред една отворена врата. Младата разбута мъжете и влезе вътре. Там бяха Ейнджъл, Били и Алонсо. Колт седеше на един стол с разкопчана риза, а кръвта се стичаше изпод кърпата, притисната към ръката му.

При вида на кръвта сърцето ѝ подскочи и учестено заби, но постепенно се успокои. Той бе седнал и говореше. Не приличаше на тежко ранен.

Погледите на мъжете в стаята се обърнаха към нея. За Колт обаче те не съществуваха. Той виждаше само Джоселин. Беше облечена в бял пенъоар, който прилепваше по мокрото ѝ тяло и очертаваше всичките му извивки. Мокри кичури се спускаха по гърдите ѝ. По кожата на шията ѝ, по лицето и босите ѝ крака блестяха водни капки.

Той едва не стана, за да протегне ръка към нея — толкова силен бе ефектът, който появата ѝ оказваше върху него. Сякаш юмрук се бе забил в стомаха му. Изведнъж се чу предупредително изкашляне и той осъзна, че не са сами, че не може да я докосне, не може да попие с устни водните капки по тялото ѝ, нещо, за което копнееше. Не можеше дори да я доближи.

Младата жена също бе осъзнала, че не са сами, че е нарушила благоприличието и е почти гола в една стая с толкова мъже. Колт внезапно изпита желание да ги убие, задето я бяха видели в това одеяние.

За свой късмет Джоселин първа се опомни, защото той вече възнамеряваше да я метне през рамо и да я отнесе в стаята ѝ, засрамвайки я пред всички. Ако знаеше за намерението му, може би нямаше да може да преодолее смущението си.

Но дръзкото държание си имаше своите предимства.

Младата херцогиня се престори, че няма нищо необичайно в това да се появява в такъв вид пред хората си, макар че те никога досега не я бяха виждали облечена negliже. Трябваше да обясни

присъствието си в тази стая. Разбира се, щеше да бъде по-разбираемо, ако Колт бе тежко ранен.

— Повикахте ли лекар? — Тя не забеляза кой й даде отрицателен отговор. — В такъв случай, Роби, ще бъдеш ли така любезен да доведеш някой...

— Не се нуждая от лекар — прекъсна я Колт.

— Може би, но няма да ти навреди...

— Аз не желая лекар... госпожо. Това, което искам, е да бъда оставен сам.

Изрече го тихо, но в тона му се усещаше едва сдържан гняв и всички побързаха да напуснат стаята. Остана само Ейнджъл, който бе седнал в края на леглото, облегнат на една от четирите колони, и Били, който отиде да изстиска кърпата, с която Колт почистваше раната си... Джоселин продължаваше да стои в средата на стаята.

Колт реши да не й обръща внимание, надявайки се, че тя ще схване намека му и ще си тръгне.

— Побързай, хлапе, преди да ми е изтекла кръвта.

Това бе най-лошото нещо, което можеше да каже. Джоселин тъкмо се канеше да се обърне и да си излезе. По-късно щеше да разбере как е бил застрелян. Всъщност изобщо не биваше да идва в стаята му.

— Нуждаеш се от лекар! — извика тя.

— Не, по дяволите, не се нуждая! — озъби й се той, твърде късно осъзнал грешката си. — Това е само... какво, по дяволите, правиш?

Тя вече се бе озовала до него и протягаше ръка към мократа кърпа.

— Искам сама да се уверя...

— Остави ме на спокойствие, херцогиньо — тросна й се младият мъж. — Това е просто драскотина.

— Ей, Колт, откога си станал толкова проклет мърморко? — обади се Ейнджъл и стана от леглото. — Щом има желание, нека се погрижи за раната ти. Всеизвестен факт е, че жените пипат много по-нежно.

— Спомням си как крещя, когато Джеси ти извади онзи куршум.

— Твоята сестра е изключение — ухили се Ейнджъл. — Хайде, ела, Били. Брат ти е в добри ръце.

— Били, върни се веднага! — извика той, когато младежът се запъти след Ейнджъл към вратата.

— Но Ейнджъл е прав, Колт. Лейди Джоселин може да те превърже много по-добре от мен.

Колт не се нуждаеше от Били като от медицинска сестра, а по-скоро като закрилник, който щеше да го пази от самия него. Нима момчето не разбираше? Очевидно не, защото вратата се затвори зад тях. С херцогинята останаха сами.

— Мислех, че преди няколко седмици те предупредих съвсем ясно — тихо рече Колт, като много внимаваше да не поглежда към нея. — Забрави ли?

— Не, но сега е различно, не си ли съгласен?

— Това е само една драскотина, херцогиньо...

— Въпреки това се нуждае от внимание. А след като брат ти и приятелят ти те изоставиха, защо не ми позволиш да се погрижа за раната ти и да престанеш да бъдеш „проклет мърморко“?

Устните му едва забележимо се извиха. Можеше лесно да я постави на мястото ѝ заради арогантността ѝ, но се възхищаваше на упоритостта и решителността ѝ. Освен това установи, че ако успее да не гледа към нея, може дори да понесе близостта ѝ... поне за известно време. С раздражение откри, че му доставя удоволствие тя да се суети около него. Разбира се, това правеха всички жени, когато някой мъж бе ранен, но все пак тя не беше длъжна да го прави. Имаше достатъчно прислужници, на които би могла да заповяда да се погрижат за него. Тогава защо не бе постъпила така? И защо изглеждаше почти като обезумяла, когато връхлетя в стаята?

— Какво ти казаха, че си прекъснала банята си и дори не си се изсушила?

Джоселин се изчерви до корените на косата си.

— Не биваше да го забелязваш.

— По дяволите, кой не би го видял? — изръмжа той. — Оох! — извика, когато тя без предупреждение сложи върху ръката му влажната кърпа. Щеше да каже на Ейнджъл, че има още едно изключение от неговата теория за нежното женско докосване.

— Кой каза, че те е научил на английски?

— Сестра ми — сприхаво отвърна той.

— В такъв случай има много какво да се желае от нейния английски.

— Аз добавих и някоя и друга дума по свой избор.

— Радвам се да го чуя. Обаче някой би трябвало да те научи как да ги използваш правилно, особено в присъствието на една лейди.

— Ти не отговори на въпроса ми... лейди.

— Казаха ми, че си застрелян.

— Изплашила си се, че ще изгубиш водача си?

— Нещо такова — сухо отвърна младата жена.

Колт се намръщи и се отпусна на стола си.

— Не можеш ли да побързаш с тази рана?

— Доста зле изглежда за една драскотина. — Куршумът бе разкъсал плътта и мускула. Джоселин не разбираше как той не стене от болки. — Не е зле да се направят няколко шева и след като зарасне, няма да остане белег.

Тази жена да не се шегуваше?

— Един мъж не се притеснява от някой и друг белег.

— Забелязах.

Той ѝ хвърли остър поглед, но тя гледаше към белезите на гърдите му. Не можеше да види гърба му.

— Няма ли да ме попиташ?

— Струва ми се, че вече знам — отвърна херцогинята, насочвайки отново вниманието си към ръката му. — Нарича се Танц на слънцето, нали?

Колт не можа да прикрие изненадата си.

— Откъде чу за това?

— От Майлс. Той предположи, че може би имаш подобни белези. Аз не му повярвах, разбира се. Звучеше толкова варварско, начина, който той описа... онези дървени шишове, които забивали в гърдите на мъжа, а после го провесвали на едно дърво, завързан с въжета, прекарани през шишовете. Висял така, докато кожата се разкъса и мъжът падне. Наистина ли се прави по този начин?

— Приблизително.

— Но защо ще вършиш нещо толкова ужасно и ще се изтезаваш?

— Аз съм само един тъп индианец, забрави ли? Ние всички сме такива.

Очите ѝ срещнаха неговите за пръв път, откакто се бе заела с почитването на раната му.

— Струва ми се, че те помолих да не го правиш — тихо рече Джоселин. — Попитах те, защото искам да разбера нещо за една култура, която ми е непозната. Ала изглежда нямаш желание да ми обясниш, затова забрави въпроса ми.

— Това е религиозна церемония — рече той след кратко мълчание и отново извърна поглед. — Една церемония, която е символ на обновлението и молитва за благословия. — Не всички воители взимат участие в нея, но тези, които са я преживели, се гордеят с белезите си, защото те са гаранция за милостта на боговете.

— Религиозна церемония — замислено повтори младата жена. — Трябваше да се досетя, че е нещо подобно. — Испитваше толкова силно желание да докосне белезите му, че пръстите ѝ трепереха. — Сигурно е било ужасно болезнено. А струваше ли си... за теб? Испита ли усещането, че си получил благословията на боговете?

— Само за много кратко.

— Съжалявам.

Той отново я погледна с изненада.

— Защо?

— След като някой е изтърпял такава болка, за да получи благословията на боговете, би било естествено да очаква, че тя ще трае дълго, нали? В противен случай за какво ще го прави?

— Не съм мислил за това.

Джоселин можеше да се закълне, че той намира нейната гледна точка за много забавна. Не се усмихна, но тя разбираше, когато някой ѝ се присмива. Реши да не му обръща внимание. Все пак човекът бе ранен.

— Е, няма значение. Защо не ми кажеш как се случи това? — посочи към раната на ръката му.

— Проявих небрежност — студено отвърна той.

Когато не обясни по-подробно, Джоселин се ядоса и реши да се престори, че не го е разбрала.

— Сам си се застрелял? Колко непохватно от твоя страна.

Той я изгледа свирепо.

— Изстрелът дойде от една тъмна алея. Когато стигнах до края ѝ, негодникът вече се бе метнал на коня си и напускаше града.

— Значи не знаеш кой е бил?

— Не видях лицето му, но познах коня му. Помня конете по-добре от хората. Този принадлежеше на хлапето, което беше заедно с Ейнджъл, когато те отведоха при англичанина. Ейнджъл каза, че се казвал Пийт Сондърс.

— Но аз мислех, че сме се изплъзнали!

— Те очевидно са решили да не те изпускат отново, херцогиньо. Знаели са накъде сме се насочили. Освен това твоите фургони и карети забавят придвижването ти дори и да не лагеруваме на открито. За тях е било лесно да ни заобиколят и да пристигнат тук преди нас.

— В такъв случай какъв е смисълът да бързаме?

— Планът на Ейнджъл можеше да ги заблуди и те да тръгнат да те търсят в планините. Обаче са имали късмет и са видели къде е направил завой, за да се върне обратно.

— И какво ще правя сега? — попита Джоселин, стягайки малко по-силно превръзката на ръката му. — Предполагам, че те ще наблюдават железницата, ще наблюдават... чакай малко. Защо са стреляли по теб?

— Поради обичайната причина — сухо отвърна Колт. — За да ме убият.

— Лонгноуз никога досега не е наранил някой от хората ми. Защо ще го прави? Сигурно е било грешка.

В объркването си тя започна да крачи напред-назад пред него. Колт с огромно усилие на волята се опитваше да не гледа към пенъоарай, който заплашваше да се разтвори при всяка нейна крачка.

— Не е било грешка, херцогиньо. Какво щеше да правиш, ако останеш без водач?

— Ще наема друг... — Не довърши мисълта си. Очите ѝ заблестяха гневно. — Но аз ги видях всичките. Как могат да си помислят...

— Нямаше да е мъж, когото можеш да познаеш. Твоят Лонгноуз щеше да намери друг и може би вече го е намерил. Нима Ейнджъл не ти каза, че точно това е бил първоначалният им план, преди да се срещнат с Драйдън?

— Твоят Ейнджъл мълчеше като сфинкс. Разбира се, че не ми е казал нищо. Но ако ти е казал... защо не си тръгна? — Получи толкова възмутен поглед, че с усилие потисна усмивката си. — О, добре, не си

от мъжете, които бягат. — Вече наистина се чувстваше по-добре. — Разбираш ли, аз бях права за това колко много се нуждая от теб. Ако нещо ти се случи, аз не бих могла да те заменя с друг. Не бих могла да съм сигурна, че не е от хората на Лонгноуз.

Колт чу само думите „нуждая се от теб“. Ако не я накараше веднага да напусне стаята, тя нямаше изобщо да си тръгне.

— Добре, херцогиньо, в момента имаш много малко възможности. За железницата и дума не може да става. Както сама каза, те ще я наблюдават, както и всичките ти возила. Ако разделиш хората си — една част да тръгнат след англичанина, а другата да остане да те защитава — само ще го улесниш.

Джоселин се намръщи.

— Знам, че ми каза, че не се наемаш да го преследваш и да го заловиш, но какво ще кажеш за Ейнджъл? Мислиш ли, че подобна работа би го заинтересувала?

Колт поклати глава.

— Той има работа в Тексас и вече изгуби доста време. Потегля утре сутринта.

— В такъв случай какво да правя?

— Или ще се скриеш някъде, докато врагът ти събере достатъчно хора, за да те нападне, или...

Не довърши и тя разбра, че каквото и да беше това „или“, той или бе променил намерението си, или още не бе сигурен. Беше твърде нетърпелива да го узнае.

— Или?

Мъжът я изгледа дълго и преценяващо, сетне сви рамене.

— Можеш да продължиш сама.

За миг Джоселин си помисли, че се шегува. Не можеше да бъде другояче. Обаче усети, че безгрижието му бе само привидно, тъкмо обратното — той бе напрегнат и дори изпълнен с очакване.

— Без никаква защита?

— С мен. Аз мога да те заведа до Уайоминг, но ако сме само аз и ти, както и конете. При това ще трябва да яздим почти без почивка. Твоите хора ще ни следват с по-бавно темпо.

— Само ти и аз... — неуверено започна тя, обмисляйки възможностите. — Нали ти ме предупреди да стоя по-далеч от теб — напомни му. — Защо сега ми предлагаш...

— Не ме разбирай погрешно, херцогиньо — прекъсна я Колт с нисък хипнотизиращ глас. — Аз ти обещавам, че ще стигнеш безопасно до Уайоминг. Други обещания не съм направил. Разбираш ли какво ти казвам?

Тя кимна отсечено. Лицето ѝ се покри с червенина и тя почти се затича към вратата.

— Аз... аз ще трябва да помисля... — Спря с ръка върху дръжката и се извърна към него. — Кога искаш да тръгнем?

— Тази нощ... когато никой няма да го очаква.

Джоселин отново кимна, но този път не се извърна, за да го погледне.

— Много скоро ще ти съобщя решението си.

ГЛАВА 35

Това беше абсолютно немислимо. Беше толкова непристойно, че дори не се нуждаеше от обмисляне. Освен това Колт съвсем явно бе намекнал, че нямаше намерение да си държи ръцете далече от нея, ако тръгне с него.

Това бе нещо, което Джоселин не спомена, когато каза на графинята, че ще тръгне с Колт. Прекара следващите два часа в спор с нея. В края на краищата тя сама взе решението. Накрая Ванеса дори призна, че в този план може и да има нещо положително. Ако Джоселин успее да тръгне незабелязана от никого, Лонгноуз нямаше да напусне това място, смятайки, че тя още е тук.

По-късно през седмицата хората ѝ щяха да се разделят на две. Половината щяха да се качат на влака, за да я посрещнат в Шайен, а другата половина щяха да отпътуват с железницата от Санта Фе, какъвто бе първоначалният план. И след като Джоселин нямаше да бъде сред нито една от двете групи, Лонгноуз вероятно нямаше да знае коя да последва и щеше да предположи, че са я скрили. Може би дори щеше да раздели хората си и по този начин властите по-лесно щяха да заловят престъпниците.

Джоселин не разбра как Колт е приел решението ѝ да тръгне с него, защото изпрати един от слугите да му го съобщи. Имаше голяма вероятност предложението му да не е било сериозно и той отново да изпадне в ярост, че тя го е измамила. Херцогинята наистина не разбираше защо прави подобно нещо за нея, след като знаеше колко ненавижда компанията ѝ. Но ако е било сериозно, в такъв случай единственото обяснение беше, че работата, която бе приел насила, толкова му е омръзнала, че бе готов на всичко само и само час по-скоро да я свърши и да се отърве от присъствието на Джоселин. Необременени от тежките карети и фургоните, двамата щяха да стигнат два пъти по-бързо до Уайоминг.

Тя бе напълно готова, когато той дойде да я вземе в полунощ. Беше облечена в един от най-строгите си костюми за езда, с обточена с

кожи пелерина. Беше взела пушката си и малка пътна чанта. Колт свали високата ѝ шапка с тясна периферия и я замени с една от своите с широка периферия, която за нейно учудване ѝ стана. Джоселин не възрази. Трябваше да свикне да изпълнява заповедите му, ако не искаше да рискува да ѝ се случи Бог знае какво. Тази мисъл никак не ѝ харесваше, но предполагаше, че ще се наложи да свикне и с нея.

Обаче забеляза, че макар да не си размениха никакви думи, Колт не изглеждаше сърдит. Но пък и не биваше да забравя колко трудно бе да се отгатнат чувствата на този мъж. Както и да е, той изглеждаше по-скоро спокоен. Дори дръпна шеговито периферията на новата ѝ шапка ниско над очите — игрив жест, който би направил един приятел, но не и вечно намусеният и необщителен водач.

Двамата не губиха време и бързо потеглиха. Той я изведе от хотела през задната врата, но не се запътиха към конюшните. Изминаха няколко улици и се озоваха в една алея, където брат му ги чакаше с конете.

— Видя ли някого? — попита го Колт.

— Не.

Били отстъпи назад, когато Колт настани Джоселин върху седлото на сър Джордж и привърза пътната ѝ чанта. Нужни ѝ бяха няколко минути, за да успокои коня си, на който явно не се нравеше близостта на другия жребец.

— Не забравяй какво ти казах, хлапе — обърна се Колт към брат си. — Придържай се към равнината, оставяйки планините от лявата си страна, и без проблем ще отведеш останалите в Шайен. Вярвам, че ще съумееш да се добереш до Роки Вали. Ако се наложи отново да те търся, ще съжаляваш, че си се родил!

— Ще бъда там — измърмори засегнато Били. — Обаче не искам да се връщам в училище.

— Можеш да изложиш възраженията на майка си, когато се върнеш в Чикаго, което всъщност трябваше да направиш, а не да бягаш от къщи.

При тези думи Били се ухили.

— Тя смяташе, че не говоря сериозно, когато ѝ заявих, че не искам да ставам адвокат, а предпочитам да работя в ранчо. Сега вече знае, че не съм се шегувал.

— Съгласен съм, че доказва своята гледна точка. Обаче е доста спорно дали това е най-доброто за теб.

След тези думи Колт притисна момчето в силната си прегръдка, с което изненада не само него, но и Джоселин. До този момент тя можеше да се закълне, че Колт Тъндър не изпитва никаква привързаност към брат си. Очевидно доста добре бе съумял да прикрие чувствата си.

Били се запъти обратно към хотела, а Колт се метна на своя кон. Джоселин внезапно се сети какво липсва.

— А къде са товарните коне с провизиите?

— Ти пътуваш с индианец, херцогиньо. — За пръв път не го изрече с пренебрежение. — Ако не мога да оцелея сред откритите пространства, значи не ме бива за нищо.

В този миг и двамата си помислиха за Филип Мариво — Колт с радост, че повече няма да му се налага да яде от гозбите му, задушени във френско вино, а Джоселин със съжаление.

— Аз и без това съм прекалено слаба — оплака се тя. — Сигурно докато стигнем до Уайоминг нищо няма да остане от мен.

Той дори има нахалството да се засмее. Ала след като помисли малко, идеята да разчита изцяло на него ѝ се стори доста привлекателна. Щеше да има закрила, храна и всичко друго, от което се нуждаеше. Да, наистина ѝ харесваше.

ГЛАВА 36

Яздиха през нощта. Придържаха се към главния път заради конете. По едно време Джоселин попита дали няма да спрат, за да поспят малко. Той ѝ отговори, че ще яздят до следващата вечер. Младата жена вече беше уморена, а още дори не се бе развиделило. Едва не обърна коня си, за да се върне в града.

Реши, че навярно Колт я подлага на изпитание. Нищо чудно да се е обзаложил със самия себе си след колко време спътницата му ще започне да се оплаква от нещо. Разбира се, тя никога не бе казвала, че няма да се оплаква. Ако беше направила подобно безразсъдно обещание, не би се осмелила да каже нещо, независимо от всички трудности по време на пътуването. Реши, че осуетяването на очакванията му ще бъде единственото ѝ удоволствие през идващите дни. Нямаше да се оплаква дори и това да я убие.

На зазоряване те спряха за малко, за да починат конете. Джоселин предположи, че може би ще закусят, но Колт извади някакви тънки сушени ивици месо от торбата си и ѝ каза да ги дъвче. Тя се опита. Но навярно обитателите на Запада имаха много по-здрави зъби от нея. Накрая се отказа и цяла сутрин смука месото.

Към обяд се наложи да свали пелерината си. Не че денят бе особено топъл, ала темпото на езда, което Колт бе наложил, бе наистина убийствено, а откъм хълмовете не духаше никакъв вятър.

Спряха само още веднъж, отново единствено заради конете. Гърбът ѝ пламтеше, а мускулите ѝ бяха схванати. Кракът, който бе преметнала през лъка на седлото, за да пази равновесие, бе изтръпнал. Толкова бе уморена, че почти заспиваше на седлото. Ако сър Джордж бе по-кротък кон, може би наистина щеше да заспи.

На Колт изобщо не му личеше, че не е мигнал през цялата нощ. Нито веднъж не се протегна, за да разкърши тялото си; не отпусна глава. Навярно и стомахът му не протестираше като нейния.

Малко след пладне Джоселин получи няколко бисквити и изпи доста вода. Това я позасити. В момента конете се движеха в бавен

тръс, след това минаха в лек галоп, после отново поеха по-бавно. Джоселин задряма, но рязко се събуди от гневна ругатня и една ръка, която се стегна около кръста ѝ.

— Господи, жено, да не би да се опитваш да се убиеш?

Ръката на Колт се бе обвила около талията ѝ. Гърбът ѝ бе облегнат на твърда възглавница — широките му гърди. Младата жена въздъхна доволно и дори не попита как се е озовала там.

— Случило ли се е нещо?

— Започна да падаш от коня си.

— Съжалявам. Сигурно съм заспала — рече и отново затвори очи.

— Съжаляваш? Толкова ли нямаш ум в главата си да кажеш, ако не можеш да стоиш будна?

Джоселин уморено се запита защо ѝ крещи.

— Много добре, не мога да стоя будна.

— Твърдоглавие, това е то — отсече Колт. — Чисто твърдоглавие.

Той охлаби хватката си, преметна крака ѝ през седлото и се намести така, че тя се сгуши на гърдите му, сякаш бе потънала в удобно кресло. Чувстваше се толкова добре, че не усети кога шапката ѝ е махната, иглите — извадени, а косата ѝ — разпусната. Отново бе потънала в сън.

Ала това не бе дълбок сън и когато конете отново потеглиха, тя се стресна.

— Няма ли да спрем?

— За какво?

— За да поспим, разбира се.

— Мислех, че вече спиш.

— Имам предвид и двамата. Ти също не си почивал през изминалата нощ.

— Нито пък се нуждая от почивка, но забравих, че ти имаш нужда. Така че заспивай, аз няма да ти позволя да паднеш.

Джоселин не се нуждаеше от убеждаване, още повече, че настоящето ѝ ложе бе много по-удобно от твърдата земя.

Тялото ѝ се отпусна и тя потъна в дълбок сън. Колт си помисли, че вече нищо не му пречи да я докосне. Ала не го направи. Поне за една седмица тя му принадлежеше. Това го правеше търпелив.

Спокойствието, което го бе обзело, когато взе това решение, все още го изненадваше. Ала той се бе борил толкова дълго с инстинктите си, както и с естествените си мъжки потребности, че смущението, което изпитваше, започна да му се струва нормално. Може би трябваше много по-рано да изгуби битката. Беше се подложил на дяволско мъчение и заради какво? Не можеше повече да отрича истината — желаше Джоселин Флеминг с цялото си същество. Белите жени все още бяха проклятие за него, но херцогинята щеше да бъде едно изключение.

Все още го болеше, че тя го бе използвала, за да се подготви за друг мъж, но щеше да се погрижи тя да го накара да забрави това унижение. Освен това се притесняваше колко бързо се бе поддала на чара на Драйдън. Още преди седмицата да изтече, тя нямаше да си спомня дори името на презряното копеле.

ГЛАВА 37

В съня си получи оргазъм. Събуди се, все още тръпнеща, а цялото ѝ тяло бе обзето от блажена отмала. Не помнеше какво е сънувала, макар че не бе трудно да се отгатне.

Джоселин се протегна, прозина се и... осъзна, че се намира върху гърба на кон. Рязко отвори очи. Слънцето залязваше. Конят се движеше бавно, а поводите му бяха увити около рога на седлото. Жакетът ѝ бе широко разтворен, а също и блузата. Дясната страна на дантелената ѝ долна риза бе подпъхната под гърдите, излагайки кръглите твърди кълба на последните отблясъци на слънчевите лъчи. Ала това не бе най-лошото. Полата ѝ бе вдигната високо до бедрата, разкривайки непристойно разтворените ѝ крака, които висяха от двете страни на седлото. А между бедрата ѝ...

— Колт Тъндър!

— Време беше да се събудиш.

— Веднага си дръпни ръката!

— Харесва ми там, където е.

— Не ме интересува какво ти...

— Престани да недоволстваш, херцогиньо, или тази вечер няма да има вечеря. Ще подплашиш всички животни наоколо.

Тя едва се сдържаше наистина да не се разкрещи, а той ѝ говореше с такъв нехаен тон!

— Да върви по дяволите вечерята! Ти не можеш...

— Вече го правя — отново я прекъсна той. — И остави блузата си. Доста се измъчих, докато я разкопча, а освен това ми харесва така както си е в момента.

Тя не му обърна внимание и пръстите му се плъзнаха още по-навътре в нея. Джоселин изпъшка. Колт не бе сигурен, дали е от възмушение или от удоволствие. Нито пък тя, но накрая ръцете ѝ пуснаха дрехите ѝ и се вкопчиха в бедрата му.

— Така е по-добре — наведе се той и прошепна в ухото ѝ: — Още ли искаш да си махна ръката? Харесва ти да е там, нали?

Джоселин продължаваше да не отговаря. Ала гърбът ѝ се изви, главата ѝ се отметна назад, а пръстите ѝ отчаяно се впиха в плътта му. Колт се наведе и я ухапа по шията, изпращайки по цялото ѝ тяло вълшебни тръпки. Другата му ръка, която лежеше върху корема ѝ, за да я придържа, сега обхвана едната ѝ гърда. Зърното вече бе твърдо и копнеещо за докосването му. Той го подразни малко, притискайки го с длан, сетне започна да го разтрива. Другата ѝ гърда изскочи от дрехата, нетърпелива и тя да изпита сладкото мъчение. Пръстите на ръката му продължаваха бавно да се движат...

— Съжалявам, че не можах да чакам, херцогиньо, но аз те предупредих, нали? — Горещият му дъх, галещ ухото ѝ, я замая.

— Аз не... очаквах да бъда нападната... докато не гледам — най-после избъбри тя и чу сподавения му смях.

— Няма значение кога или по какъв начин ще стане, след като и без това не зависи от теб. Ти се отказа от всякакъв избор, когато реши да тръгнеш с мен. Всъщност ти се отказа доста по-рано. Просто още не го знаеше.

— За какво говориш?

— Ако една шайенска девица позволи на един воин да докосва тялото ѝ по интимен начин, то никой не може да обвини този воин, ако той се отнася към нея като към своя собственост. Всъщност би било необичайно, ако не смята, че тя изцяло му принадлежи. А ти ми позволи много повече, не само да те докосвам, нали, херцогиньо?

Собственост? Да му принадлежи изцяло? Защо думите му не я възмутиха? И защо гласът му само още повече усилваше желанието ѝ? А пръстите му... мили Боже, тя едва смогваше да си поеме дъх, за да му отговори.

— Аз не съм шайенка.

— Не... но аз съм.

— Само наполовина.

— И бялата ми половина полагаше дяволски усилия, за да устои на обичаите и убежденията, насаждани цели двадесет и две години. А сега се обърни.

— Какво?

— Обърни се. Искам да си с лице към мен.

— Защо?

— А ти как мислиш?

Тя знаеше отговора. Сякаш за потвърждение пръстите му ловко се раздвижиха дълбоко в нея, а другата му ръка стисна гърдите ѝ, за да сломи по-нататъшната ѝ съпротива. Джоселин просто не можеше да повярва, че наистина сериозно възнамерява да я обладает върху гърба на коня.

— Защо не спреш коня?

— И да губя време? За целта ще трябва да отделя ръцете си от теб, а не мисля, че съм в състояние да го направя. А и точно така си го представях, херцогиньо, когато издаваше онези сладки звуци в съня си. Ти яздеше пръстите ми в ритъма на коня. Сега искам да яздиш мен в същия ритъм.

Тя праметна крака си още преди той да замълчи. Колт ѝ помогна да прехвърли и другия си крак. И преди да успее да се зачуди как ще го направят, младият мъж я повдигна, проникна в нея и заби пети в хълбоците на коня. Джоселин ахна смаяно и се вкопчи в него.

Това бе най-невероятната езда в живота ѝ. Ръцете ѝ бяха заключени около врата на Колт, а краката ѝ — обвити около бедрата му. Нямаше нужда да помръдва дори мускул, а само да се плъзга в синхрон с движенията на мъжа и коня. Но стана интересно, когато Колт намали хода на жребеца. Вече не се движеше заедно с него, а в обратна посока, заставяйки я да се надига, да се върти и да се блъска о него.

Когато конят спря, тя бе достигнала върха три пъти. Беше леко замаяна и затова не усети веднага, когато спряха. Доиде на себе си от нежните целувки на Колт.

— Добре ли си?

— Нямам представа.

Мъжът се засмя. Господи, усещаше го между бедрата си — телата им все още бяха слети, а тя продължаваше да се притиска към него. Отпусна ръце и се облегна на гърдите му. За щастие вече бе почти тъмно и той не можеше да види пламналото ѝ лице. Повдигна брадичката ѝ и нежно я целуна по устните.

— Ще свикнеш, херцогиньо. Аз ще се погрижа за това.

С неговото любене? Или с новото му отношение към нея? Тя бе толкова привикнала с грубия му тон, с горчивината и с това, че всячески се стараше да я отблъсне от себе си. Откакто напуснаха Санта Фе, той се бе променил и Джоселин не знаеше какво да мисли за

новия Колт Тъндър. Разбира се, не би стигнала толкова далеч, че да го нарече любезен. По-скоро имаше нещо собственическо в отношението му. Припомни си какво ѝ каза. Дали наистина сериозно я смяташе за своя собственост?

— А... не спомена ли нещо за вечеря? Не съм сигурна, но ми се струва, че умирам от глад.

Той отново се засмя, нещо, което бе доста странно за него.

— Предполагам, че трябва да побързам преди напълно да се е стъмнило — рече, докато я свалеше на земята. — Можеш да се измиеш, докато аз се огледам наоколо. А ако знаеш как, можеш да запалиш огън. В торбите има кибрит. — Хвърли ги в краката ѝ, както и едно одеяло, навито на руло. После откачи шапката ѝ от седлото си и я нахлупи на главата ѝ. — Увий се добре в дрехите си, преди да си настинала, херцогиньо.

Тя остана да гледа след него с отворена уста, докато той се отдалечи в галоп. Да, наистина имаше поток и заради това конят му бе спрял. Сър Джордж също бе там, кротко хрупайки трева край брега. Когато Колт я взе върху коня си, Джоселин напълно бе забравила за него, както и за всичко останало. За щастие жребецът ги бе последвал.

Младата жена го извика при себе си, за да си вземе пелерината и пътната чанта. Видя, че към седлото са привързани още четири одеяла, както и торба с кухненски съдове и прибори за хранене. Е, да благодари на Бог и за тези малки удобства. Вече си представяше как ще гризе месото направо от дървения шиш за печене. Нямахше палатка, нито пухкави възглавници, да не говорим за нощно гърне. Това ѝ напомни, че трябва да побърза да се възползва от усамотението. Имаше чувството, че през следващите дни едва ли щеше да има много такива моменти.

Да не настинала, как ли пък не! Мили Боже, та тя не бе усетила никакъв студ!

ГЛАВА 38

Колт се върна с един фазан и две яребици, няколко птичи яйца, кожена торбичка, пълна с някаква зеленина, която Джоселин предположи, че е див лук, и друга с различни горски плодове. Джобовите му бяха пълни с орехи, които той с удоволствие изсипа в скута ѝ, когато приседна до нея.

Тя остана изненадана от разнообразната храна. Очакваше да донесе някое убито животно и да наблюдава с ужас как му дере кожата. Освен това бе разтревожена от дългото му отсъствие, което бе развихрило въображението ѝ, изпълвайки я с нарастваща паника.

— Какво, нима не си убил елен?

— С виковете си ти подплаши по-едрия дивеч — отвърна той. — Предупредих те, че може да стане така.

— Но това бе преди километри.

— Имам предвид, когато...

— Не го казвай! — възкликна младата жена, припомняйки си колко неприлично шумно се бе държала по време на страстната им езда. Сведе очи към купчината орехи в скута си, осъзнавайки, че вината е нейна, задето той толкова дълго бе търсил храна. — Съжалявам, че бях груба, но започнах да си мисля, че няма да се върнеш.

Ръката му докосна главата ѝ и една фиба се измъкна от косите ѝ, освобождавайки дълга червена къдрица, която се спусна върху гърдите ѝ.

— Виждам, че имаш още доста много от тези. Трябва ли да ти ги открадна всичките, за да освободя слънцето ти?

Джоселин го погледна неразбиращо.

— Моето слънце?

— Косата ти, херцогиньо. Моите хора биха казали, че си уловила слънцето в нея.

— Колко поетично — отбеляза тя, а той се протегна и измъкна още една фиба, освобождавайки друг лъскав кичур. Джоселин бе

поласкана от очевидното му възхищение от косата ѝ. — Значи не си сърдит, задето подплаших дивеча?

— Не си го подплашила. — Очите му срещнаха нейните. — Не обичам да похабявам храната, а ще стане точно това, ако убия голямо животно.

Наистина бе удивително колко бързо можеше да я накара да кипне, но още по-изумително бе как можеше да я успокои само като повдигне въпросително вежди към нея. Колт се засмя.

— Все още ли се боиш, че ще те изоставя, херцогиньо?

— Не, ти няма да си тръгнеш или поне така ме увери. Предполагам, че си заслужих тази малка лъжа за животните. Не биваше да те посрещам по този начин, след като си положил толкова труд да намериш храна. Това е истинско пиршество.

— И все пак си се тревожила — отбеляза младият мъж и леко се намръщи. — Никога не бих се отдалечил толкова, че да не чуя, ако ме викаш. Не бива да се притесняваш за това. Но как си могла дори да си помислиш, че може да не се върна?

Херцогинята отново сведе очи.

— Припомних си колко много мразиш белите жени.

— А ти си по-бяла от повечето, нали? — Докато го изричаше, пръстът му леко се плъзна по лицето ѝ.

— Никога не си се опитвал да прикриваш чувствата си към тях.

— Разбирам. А днес доказах дяволски силно колко много те мразя, нали?

Джоселин рязко вдигна глава.

— Просто още веднъж загуби контрол. Това е напълно разбираемо, след като заспах в ръцете ти.

Лицето ѝ отново пламна, докато се опитваше да обясни поведението му. Ала Колт поклати глава и тя усети, че е ядосан, макар да не бе сигурна защо. Лицето му отново бе станало непроницаемо и това толкова много я вбесяваше.

— Днес изгубих единствено контрол върху търпението си, жено. А ако те мразех, ти никога нямаше да накараш кръвта ми да закипи от желание.

— Наистина ли? — глупаво попита тя.

— Дяволски добре знаеш, че е така.

Тонът му я подразни, въпреки че думите му ѝ доставиха удоволствие.

— Е, значи ти не ме мразиш, така ли?

— Ако не си забелязала, аз спрях да се боря с това. — Колт се наведе напред и отърка устни в нейните. Гласът му не бе толкова остър, когато додаде: — Ако хубавата ти главица още не го е разбрала, ние ще споделяме одеялата си, докато стигнем до Шайен, а това, херцогиньо, ми доставя огромно удоволствие. Така че не се съмнявай — всеки ден ще се връщам. Нищо не може да ме задържи дълго време далеч от теб.

Джоселин не можа да измисли какво да отговори на това. Прямотата му я обърка. Както и топлатата вълна, която я заля след признанието му. Би трябвало да възрази, че е прекалено уверен в себе си. Тя никога не се бе съгласявала двамата да бъдат любовници. Самата идея... бе толкова възбуждаща, че дъхът ѝ секна. А и какво би могла да каже в крайна сметка? Както Колт вече бе изтъкнал, през следващите няколко дни той щеше да взема всички решения.

Сякаш прочел мислите ѝ, Колт ѝ се усмихна и това бе най-прекрасната усмивка, която бе виждала — после стана, за да се погрижи за вечерята. Джоселин намираше, че наистина е доста самонадеян, но нищо не каза. Какъв бе смисълът? Дори и да се опиташе да му заяви, че няма да я притежава, сърцето ѝ казваше друго и той щеше да го усети. А и тя не бе лицемерка. Наистина смяташе, че повече няма да го пожелае, ала той бе доказал, че е сгрешила.

Погледът ѝ лениво се плъзна по тялото му, докато той копаеше малка дупка до огъня, който тя бе запалила. Беше чувала, че някои хора пекат месото, заровено в земята, и предположи, че точно това възнамерява да направи с птиците. В този момент обаче храната изобщо не я интересуваше. Не можеше да откъсне очи от силните му бедра. Припомни си, че още не го е виждала гол, и осъзна, че и това ще стане скоро, може би още тази нощ. Мили Боже, само мисълта за това я накара да се разтрепери. Трябваше да насочи вниманието си към безопасни неща.

— Няма ли да ме попиташ дали мога да готвя?

Той поклати глава, без дори да я погледне.

— Ако ми кажеш „да“, ще се наложи да те оставя да се опиташ, независимо дали лъжеш или не. Предпочитам да се нахраня.

Джоселин се засмя. Много добре разбираше, че този път той не се шегува.

— Аз също и съм благодарна, че поне единият от нас знае да готви. Никога не са ми позволявали да се доближа до кухнята — нали разбираш, там е царството на слугите? Нито пък съм имала желание да се науча. Всъщност предпочитам конюшните, а и никой не ми забраняваше да прекарвам по-голяма част от времето си там. Но както са ми казвали, дори и майка ми е умеела да прави различни видове пай. Предполагам, че е трябвало да се науча да приготвям поне едно ястие. Всяка жена трябва да има поне едно нещо, в което да е особено добра, нали?

— Ти не си чак толкова лоша, херцогиньо... за някои неща.

Колт замълча и тя отново се изчерви.

— Имах предвид в кухнята.

— Аз имах предвид конете.

Джоселин не можа да сдържи усмивката си.

— Много обичаш да се шегуваш, Колт Тъндър.

— Не си толкова зле и с пушката.

— Е, ако ще изброяваме талантите си, би трябвало да призная, че притежавам няколко. Добра съм в управлението на кораб, умея да стрелям с лък, да играя тенис и да карам колело.

— И какво?

— Да карам колело. Това е едно нещо с две колела и...

— Знам какво е. Един проклет кон на два крака. Видях много такива по улиците на Чикаго, които плашеха конете и се блъскаха в сградите. И ти си добра с това нещо?

— Мога да се кача и да сляза от колелото, без да падна, макар че получих доста рани и ожулвания, докато се науча да го карам. Обаче съм съгласна, че велосипедите могат да бъдат опасни в града. Но в провинцията е много забавно да се карат. Трябва да опиташ.

— Не, благодаря, предпочитам конете.

Тя се опита да си представи Колт на колело и едва не се засмя. Не, не мислеше, че ще му хареса нещо, което не можеше да контролира.

Вечерята бе приятна, а храната — много вкусна. Птиците изглеждаха ужасно, защото не бяха оскубани, но месото им бе крехко и

сочно. Тя се пошегува с Колт, че от него ще излезе добра „съпруга“, но той, изглежда, не оцени закачката ѝ.

Но веселото ѝ настроение не продължи дълго. След като изми съдовете в потока — реши, че е длъжна поне да помогне в това, понеже той не ѝ позволи да се доближи до огъня — Джоселин бе обзета от смущение. Особено когато Колт премести одеялата си и ги сложи до нейните.

Тя седеше върху своите напълно облечена, без да знае какво да прави или какво се очаква от нея. Припомни си, че веднъж вече е била изправена пред същия проблем, но тогава той ѝ бе помогнал, казвайки ѝ какво да прави. А и тогава желанието — горещо и невъздържано — бе изгаряло и двамата. Те се бяха хвърлили един към друг и всичко се бе получило някак си непринудено. Да си мисли как ще си легне с него бе едно, а съвсем друго да го направи.

В този миг не изпитваше желание, по-скоро беше нервна. Затова когато Колт започна да се съблича, Джоселин смутено избъбри:

— Не трябва ли да останеш с него... заради студа?

— Не ми трябва.

— О!

Така нищо нямаше да се получи. Имаше нужда от време, за да се успокои. Как бе възможно той да се отнася толкова безгрижно към ситуацията — да стои там пред нея и да се съблича, сякаш го е правил всеки ден?

Когато свали кожения колан с кобура, Джоселин отчаяно се опита да намали напрежението помежду им, като заговори за Ейнджъл.

— Разкажи ми за приятеля си Ейнджъл.

Въпросът ѝ го изненада, той спря да се съблича и се намръщи.

— Какво за него?

— Питам се защо ще прави това, което стори, и то само защото си го помолил? Да се присъедини към банда опасни разбойници, за да ми помогне в случай, че ме заловят. Това е твърде голям и рискован жест. И въпреки това той го направи.

Колт се втренчи в нея за миг, после реши, че не конкретно Ейнджъл бе причина за любопитството ѝ, и сви рамене.

— Предполагам смята, че ми го дължи.

— Защо?

— Преди няколко години му помогнах да се измъкне от една доста трудна ситуация. Беше се наел на работа в ранчото на сестра ми и беше там две или три седмици, когато се натъкна на шайка крадци на добитък, които се опитвали да отмъкнат говедата ѝ. Негодниците били само четирима или поне Ейнджъл така си помислил. Освен това решил, че сам ще се справи с тях. И сигурно е щял да успее, ако не се оказало, че има и пети, който стреля в гърба му.

— Това онзи куршум ли е, който сестра ти извадила от него?

— Да.

— И тогава ти си го намерил и си му помогнал да се добере до ранчото? Това ли е всичко?

— Имаше и още нещо. Когато пристигнах, един револвер вече бе насочен към главата му, за да го довърши. Беше въпрос на секунди.

— Излиза, че си спасил живота му — заключи младата жена. — Е, предполагам, че си заслужава да ти върне услугата. А какво стана с крадците?

— Помогнах им да отгърват въжето.

— Ти... о, разбирам, не е нужно да ми обясняваш с подробности.

— И не смятах да го правя — ухили се той и проследи погледа ѝ, който се насочи към ръцете му. — Няма ли да се съблечеш?

— Ами студа...

— Няма да го усетиш, херцогиньо, обещавам ти.

— Но...

— Да?

— Всичко това е... толкова... неловко — изрече накрая Джоселин. — Ти дори не си ме целунал или нещо друго.

— Защото смятах, че не е зле да поспим, или си забравила, че миналата нощ и двамата не сме мигнали? Ако сега те целуна, едва ли ще заспим.

Тя избухна в смях.

— Значи затова си толкова дяволски безгрижен!

— Ако имаш други предложения...

— Не, не, сънят ми се струва чудесна идея — бързо рече тя и се надигна, за да си вземе пътната чанта. — Само ще си облека нощницата.

— Ще ти бъде по-топло, ако и двамата сме голи — подвижна след нея той, когато Джоселин се запъти към близките храсти.

— Но дали тогава ще можем да заспим? — осмели се да попита младата жена.

— Върви и се преоблечи.

ГЛАВА 39

След три години пътешествия из целия свят Джоселин най-после се чувстваше така, сякаш е във ваканция. Пътуването ѝ доставяше огромно удоволствие и тя се чувстваше като истинска туристка. Всичко, което виждаше, бе красиво и си заслужаваше да се запомни — планините и безкрайните равнини.

Пътуваха из Колорадо вече четири дни, като пресякоха планините през тесния проход Ратон, където преди няколко години се бе разиграла истинска война между железниците. Управата на железопътната компания „Денвър & Рио Гранде“ и тази на Ачисън, „Топика & Санта Фе“ бяха предявили претенции за собственост върху железопътните линии. Компанията от Санта Фе бе спечелила, при това без кръвопролитие.

Пътуването покрай железопътните линии накара Джоселин да почувства, че отново се е завърнала сред цивилизацията. Но Колорадо бе привлякло стотици златотърсачи и заселници, особено след голямата треска за злато през 1858. Сега животът тук бе доста добре уреден, а през 1876 година Колорадо бе признат за отделен щат. И ако младата херцогиня не видя много от заселените места, причината бе, че Колт избягваше фермите, множеството ранча и градовете.

Но днес бе по-различно. Разположен върху просторна равнина, заобиколена от Скалистите планини и високия Пайк Пийк, който приличаше на непревземаема естествена крепостна стена, се бе приютил малкият град Колорадо Спрингс, който те приближиха към обяд. Колт заяви, че там ще трябва да се качат на влака. Джоселин не възрази, особено след като си представи как ще се любят в удобния Пулманов спален вагон. И без това той предварително бе решил, че за последната част от пътуването ще вземат влака от Денвър, който със скоростта, с която се движеха, се намираще само на два дни път в северна посока.

Преди да влязат в града, Колт спря коня си и Джоселин бе принудена да го изчака, докато сплете двете плитки в косата си. Освен

това тази сутрин бе свалил тежкото палто, с което бе пътувал в планините, и сега бе облечен само в кожения си жакет с дълги ресни. Носеше тесните черни панталони и беше обут в мокасини.

Джоселин го изгледа и поклати глава.

— Защо го правиш? Сякаш нарочно парадираш с произхода си? Знам, че той ти създава доста проблеми. Тъкмо това бе причината за онази стрелба в Силвър Сити, нали?

— Е, и?

— Ами ако си подстрижеш косата и се обличаш малко по-различно, ще изглеждаш напълно нормално... искам да кажа, като се изключи красотата ти. Тя наистина е необикновена.

Той ѝ се ухили, изненадан, че въпросът ѝ не го подразни. Може би заради възхищението в зелените ѝ очи. Чувстваше се дяволски добре, когато тя го гледаше по този начин.

— Ти прави нещата по своя си начин, херцогиньо, а аз ще ги правя по моя. Могат да се случат много лоши неща, когато хората си създадат погрешно мнение за теб.

— По-лоши от една престрелка? — изсумтя младата жена, но не дочака отговор. — След като ще правя нещата по моя си начин, искам да ми върнеш фибите.

Протегна ръка, но Колт поклати глава.

— Когато пристигнем в Шайен, ще имаш достатъчно време да се превърнеш отново в нейна светлост.

Джоселин понечи да се намръщи, но в същия миг ѝ хрумна, че ѝ се предоставя идеална възможност да направи неща, които никога не би си позволила в присъствието на графинята.

— В такъв случай, докато чакаме влака, бих искала да посетя някой бордей, за да...

— Как ли не!

— Само за да видя как изглежда отвътре, Колт. Винаги съм се чудела...

— Забрави за това!

Неумолимото изражение на лицето му я накара да се намръщи.

— Тогава някой салон — не се предаваше Джоселин. — Със сигурност не можеш да възразиш на това.

— Не мога ли?

— Моля те, Колт — убеждава го тя. — Кога друг път ще имам такава възможност? Да дойда в тази страна и да пропусна да видя една от нейните забележителности? Когато хората ми се присъединят към мен, вече не ще мога да си позволя да бъда толкова... дръзка.

— Ще облечеш ли някой от моите панталони и палтото ми?

В първия миг се зарадва, че той не ѝ отказа категорично.

— Твоите панталони? Сигурно се шегуваш.

— Никой не е казал, че ще ти станат, херцогиньо.

— Мислиш, че по този начин ще ме накараш да се откажа, нали?
— усмихна се внезапно тя.

— И успях ли?

— Не.

— В такъв случай да се надяваме, че когато стигнем до гарата, влакът ще е готов за тръгване.

Но не беше. Трябваше да почакат два часа, докато композицията потегли. Джоселин остана доволна, но изпита разочарование, когато ѝ съобщиха, че няма свободни места в спалните Пулманови вагони. Изведнъж в двора на гарата забеляза малък частен вагон. Казаха ѝ, че принадлежи на един от най-заможните жители на града, но е купен наскоро и не се продава, нито се дава под наем. Това, разбира се, не ѝ направи особено впечатление и след половин час благодарение на малка кесия със злато вагонът ѝ бе предоставен за цялото пътуване до Шайен.

Колт, който стоеше настрани и наблюдаваше какъв ефект имат върху хората парите ѝ и поведението ѝ — тя дори не спомена титлата си, — само поклати глава. Донесе багажа им в купето, после почака в предния салон, докато тя се преоблече в малкото спално купе. Салонът му напомняше за каретата ѝ, чиито стени бяха тапицирани с кадифе, а седалките ѝ бяха плюшени. Но тук разкошът бе прекален. Имаше копринени завеси с дълги пискюли, тесни огледала с позлатени рамки между прозорците, дебел килим на пода, а таванът беше от бял дъб, украсен с извити лози и цветя. Имаше малка печка, тоалетна с умивалник и вана, добре зареден бар, а в ъгъла се виждаше дори пиано.

Колт огледа помещението, питайки се какво, по дяволите, прави тук. То подходеше на херцогинята, но това показно богатство не бе за него. В хижата му сред хълмовете, издигащи се над ранчото на Джеси,

която се състоеше само от една стая, нямаше дори легло. Сестра му бе настояла да я обзаведе с най-необходимите мебели, но той категорично бе отказал да има легло, защото предпочиташе да спи на пода. Нима наистина си бе въобразил, че може да задържи херцогинята? Трябва да е бил напълно луд, за да си го помисли дори за миг.

Заради собственото си спокойствие трябваше да я отдалечи от себе си и единствено поради тази причина се намираха в този луксозен вагон. Прекалено много му харесваше да бъде с нея, да се грижи за нея, да бъде зависима от него. Но през цялото време опасността го е дебнала зад ъгъла. Колт предусещаше, че това кратко време с нея няма да му бъде достатъчно, че накрая ще поиска да остане завинаги. Надяваше се, че това може и да не се случи, но напразно. Не очакваше, че желанието му към тази необикновена англичанка ще се окаже толкова силно.

Отново го обзеха горчивина и гняв. Нямаше никакво значение какво искаше той, не можеше никога да я има. Тя бе бяла жена, а той бе мелез. Белите жени не се омъжваха за мелези, освен ако не искаха да бъдат отлъчени от своите. Тя навярно добре помнеше това, макар че той го бе забравил. Беше се забавлявала с него, но щом му дойдеше времето, щеше да си тръгне без никакво съжаление. Нима не го бе използвала, за да я отърве от девствеността ѝ, за да може да се омъжи за подходящ кандидат?

— Аз съм готова.

Господи, дори и да изглеждаше смешно в това облекло, за него пак бе красива.

— Не, не си. Напъхай косата под шапката си. Тя се подчини, но се намръщи на тона му.

— Нещо не е ли наред?

— А защо трябва да не е?

— Ти всъщност не искаш да ме заведеш в някой салон, нали?

— Няма никакво значение, херцогиньо... какво искам аз.

Изглежда, в думите му се криеше някакъв скрит подтекст и тя се подразни, задето не го разбра. Ядоса я ѝ грубият му тон.

— В такъв случай, щом няма значение, ще тръгваме ли?

Не изчака да чуе възражението му или да се увери, че ще я последва. Слезе от вагона и се запъти към главната улица. Колт я сграбчи за ръката, преди да излезе от двора на гарата.

— Искаш да извършиш тази глупост, добре, но ще стане както аз ти кажа. Не сваляй шапката си и дръж главата си наведена. Ако се загледаш в някой мъж, той ще си помисли, че си търсиш белята. Освен това дръж устата си затворена. И, за Бога, не се вкопчвай в мен, ако някой те стресне. Запомни, че се предполага, че си мъж. Дръж се като такъв.

— Като теб ли? Ти непрекъснато се мръщиш, така че сигурно ще успея да те имитирам. Какво ще кажеш?

Физиономията, която направи, го довърши окончателно. Той я обърна и я побутна напред, преди да успее да забележи усмивката му.

— Да не би там да варят злато? — попита Джоселин, след като видя входната табелка, която гласеше: „Златната пивоварна на Нюджът“.

Но този път Колт не оцени чувството ѝ за хумор.

— Там варят главно неприятности, Дач^[1]. Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Дач? — ухили се тя. — Предполагам, че това е галено име, а не определение на националността ми. Наистина ли приличам на холандка?

— Приличаш на нещо, дето никак не си е на мястото — тросна ѝ се той и дръпна надолу шапката ѝ, за да скрие деликатните ѝ малки уши. — Господи, нищо няма да излезе! Един по-внимателен поглед върху лицето ти и всичко ще свърши.

— Но какво толкова може да се случи, ако разберат, че съм жена?

— Всичко, по дяволите!

Тя видя, че той се готви да се откаже от намерението си да я придружи вътре, и затова забърза към люлеещите се врати.

— Само пет минути, Колт, моля те. Нищо не може да се случи за пет минути.

Бутна вратите, преди той да успее да я спре.

[1] На английски dutch (холандски) и duchess (херцогиня) се произнасят по подобен начин — Б.пр. ↑

ГЛАВА 40

Отвън не можеше да се предположи, че салонът „Златната пивоварна на Нюджът“ е претъпкан, но вътре бе доста оживено. Джоселин спря на прага. Зачуди се дали днес не е някакъв празник, за да има толкова много хора в ранния следобед. Но после забеляза, че пред повечето от мъжете, седнали на бара, имаше чинии с храна и осъзна, че навярно обедният час още не е минал и че самата тя е доста гладна.

— Ти не ми каза, че заведението е и ресторант — прошепна, когато усети, че Колт е зад гърба ѝ.

— На кого говориш, хлапе?

Младата жена се извърна с разширени от изненада очи. Видя един възрастен мъж, облечен в провиснали панталони като нейните, мръсна фланелка и тиранти. Чешеше дългата си брада и за нейно облекчение погледът му бе насочен към бара, а не към нея.

— Моля да ме извините, аз...

— Моля какво...

Мъжът се изкиска и не довърши. Джоселин се намръщи и погледна през рамо, за да види какво се бе случило с Колт. Той не беше там. А възрастният мъж сега се взираше изпитателно в нея.

— Дали случайно не ти се намират пет цента, които искаш да похарчиш в приятна компания, синко? Храната е безплатна, ако си поръчаш и пиене.

Тя бръкна в джоба на палтото и му подаде една монета. Осъзна грешката си, когато очите му се окръглиха. Той едва не счупи пръстите ѝ, докато измъкваше златната монета на стойност двадесет долара.

— Сигурно си нов в златните полета, хлапе. Ела с мен и аз ще ти купя едно питие. По дяволите, сега съм богат!

Изкиска се и се запъти към бара. Джоселин нямаше намерение да го последва. Понечи да тръгне към изхода, когато усети как някой рязко я извъртя и се намери лице в лице с възмутения Колт, който от известно време стоеше зад нея.

— Мисля, че ти казах да си държиш устата затворена.

— Той помисли, че съм момче — бързо обясни младата жена. — Ние не очаквахме подобно нещо. След като мога да мина за момче, защо да не останем малко по-дълго и да не хапнем нещо?

— Не, няма да останем — гневно скръцна със зъби Колт. — Не видя ли достатъчно?

— Всъщност още не съм видяла нищо, но...

Устата ѝ остана отворена, когато видя картината над бара в позлатена рамка. На нея бе изобразено полегнало момиче без никакви дрехи. Смехът на Колт я накара да осъзнае, че се е изчервила и... се взира слисано в картината.

— Ела, от там се вижда по-добре. Пет минути, Дач, и се махаме оттук.

Тя кимна и го последва към бара. Представляваше дълъг плот от орехово дърво, върху който бяха преметнати кърпи. Херцогинята предположи, че тези, които се хранеха, навярно си бършеха ръцете в тях. Високите дървени седалки бяха прикрепени към месингова релса, която опасваше основата на бара. На пода бяха поставени плювалници. Около тях бяха посипани дървени стърготини и за беда Джоселин много скоро разбра предназначението им. Един от мъжете изплю към плювалника тютюна, който дъвчеше, но не го улучи.

Когато приближи до бара, барманът забърса плота пред нея, върху който бяха останали остатъците от нечий обяд, и попита:

— Какво ще вземеш, момче?

— Чаша коняк, ако обичате.

— Нека бъдат две уискита — изръмжа Колт до нея и хвърли монета от десет цента върху плота.

Свирепият му израз бе достатъчен, за да осъзнае, че отново е направила грешка. Вероятно по тези места изобщо не бяха чували за коняк, камо ли да го сервират.

— Съжалявам — тихо промълви тя.

— Дръж я, но не пий — процеди Колт, когато барманът тръсна чашата с уиски пред нея.

Джоселин взе чашата, видя още една купчинка изплют тютюн, обърна се и се облегна на бара. Колт остана с лице към бара, но на стената имаше огледало и в него можеше да вижда цялото помещение.

То не бе много голямо, приблизително колкото най-малкия салон във Флеминг Хол. Освен неприличната картина, която Джоселин старателно избягваше да гледа, по стените висяха и други интересни неща: глава на елен, избелелият череп на някакво огромно животно, стари оръжия, рога на бивол.

Имаше няколко маси за игра и рулетка, но нищо друго, което да отвлича посетителите от главното занятие в тази стая, и по-точно пиенето. Само за няколко минути тя чу да се произнасят неща като „Змийска отрова“, „Полиран ковчег“, „Червен динамит“, „Сок на тарантула“ и „Пикня на пантера“. Джоселин предположи, че са различни марки уиски. Изкуши се да опита от чашата, която държеше, за да разбере дали съдържанието ѝ отговаря на някое от изброените екзотични имена. Обаче един поглед към Колт, който продължаваше да наблюдава помещението в огледалото, я убеди да не го прави.

Мъжете в салона бяха златотърсачи, комарджии, бизнесмени, каубои, скитници. Джоселин се смая, когато видя няколко жени, седнали край масите.

Чу, че ги наричат „котенца“. Всъщност до ушите ѝ достигнаха други обръщения, които не бяха чак толкова любезни. Очевидно те бяха на разположение и за други неща, освен за пиене и танци, но единственото, което ги отличаваше от останалите жени в града, бе, че не носеха обикновени памучни рокли. Всъщност бяха облечени по последна френска мода, Джоселин разпозна стила от модните списания, които си бе купила в Париж, макар че в тях, деколтетата на роклите не бяха толкова дълбоки. Едва когато една от жените стана, херцогинята слисано установи, че приликата свършва до горната част на роклята. Дрехата нямаше пола или по-точно това, което минаваше за пола, стигаше до средата на бедрото и разкриваше дълги крака, обути в лъскави копринени чорапи.

Джоселин се улови, че се взира в жената, и побърза да отмести погледа си. Е, ако искаше да бъде шокирана с идването си тук, сега наистина беше. Щом жените в салоните бяха толкова оскъдно облечени, то какво оставаше за тези в бордеите? Нищо чудно, че Колт бе ужасен от желанието ѝ да посети някой бордей.

— Проблем ли имаш, господине?

Младата жена се сепна. Колт я бе предупредил да не се взира в никого, а приличащият на мечка мъж, който гледаше към тях, явно бе

раздразнен. Ала тя не си спомняше да е гледала към него. Дори не си спомняше изобщо да го е забелязала до този момент. Може би в крайна сметка не говореше на нея.

— Зададох ти въпрос, господине.

Едва сега Джоселин осъзна, че наистина не говореше на нея, а на Колт. Погледна към Колт и видя, че той наблюдава мъжа в огледалото, но самият той се взираше в него, както я бе предупредил да не прави. Великанът също го виждаше съвсем ясно в огледалото и очевидно това никак не му харесваше.

Но Колт не се обърна, за да отговори на мъжа. Седеше неподвижно като статуя. Нито един мускул не трепваше по тялото му.

— По дяволите, ти си мелез, нали? — чу Джоселин гласа на мъжа и застина. — Кой, по дяволите, те пусна тук?

Тя очакваше Колт да се обърне и да каже на противното създание къде да се дене. И защо трябваше да си сплита тези плитки, да облича кожена риза с дълги ресни и да обува мокасини? Ако беше само едното, нямаше да има значение. В помещението имаше и други мъже, чиито коси бяха дори по-дълги от тази на Колт. Зад една маса бе седнал друг посетител, който също носеше риза от еленова кожа. Имаше и много други, обути в мокасини, но и с трите накуп бе все едно да си сложиш табелка с огромни букви, които всеки може да прочете. Колт си търсеше белята. Тогава защо не се обърне и не я посрещне?

— На теб говоря, мелез.

Докато го изричаше, мъжът се изправи. Беше огромен. Приличаше на мечка с гъстата си кафява коса, дълга брада и мустаци. Не носеше револвер и, изглежда, не се впечатляваше, че Колт носи. Към колана на кръста му бе закачен навит камшик и явно се занимаваше с говеда. Сигурно прекарваше стадата през планинските пътеки. Джоселин искрено съжали горките животни, защото мъжът беше зъл и жесток.

А Колт все още не му бе отговорил.

— Може би имаш нужда от нещо, което да привлече вниманието ти — продължи другият.

Джоселин ахна, когато звярът размота камшика си. Не, нямаше да се осмели! Обаче останалите посетители изглежда бяха на друго

мнение, защото побързаха да се отдръпнат към стените. Масите около бара също се изпразниха. А Колт продължаваше да седи неподвижно.

Камшикът изплющя. Тя видя отпечатъка, който той остави върху кожената риза на Колт. Обзе я неописуем ужас. Онзи звяр наистина го бе направил, за да привлече вниманието на Колт. Но не успя. За нейно изумление, както и за изненада на всички останали, Колт не направи нищо. Не помръдна, с нищо не показа, че е бил наранен. А от удара сигурно го е заболяло. Камшикът бе изплющял като изстрел.

Мечката също бе изненадана, че жертвата ѝ не реагира, но само за кратко. Присвитите очи на звяра се впериха в гърба на Колт и той се приближи към огледалото, за да го разгледа по-добре.

— Струваш ми се познат, мелез. Да не би и преди да си ми създавал неприятности, когато съм бил твърде пиан, за да си спомня? — После извика: — Отговаряй, копеле! — Камшикът отново изсвистя във въздуха.

— Не! — ахна Джоселин, когато той отново се стовари върху гърба на Колт. Понечи да се спусне към него, ала една ръка твърдо я спря.

— Не се меси, момче. Той е само мелез.

Сега вече нищо не разбираше. Не проумяваше ставащото, нито отвратителните предразсъдъци, които можеха да накарат един човек да изрече подобно нещо. Не можеше да приеме безразличието на останалите, които стояха и наблюдаваха ужасната сцена, вместо да се намесят. Ала най-вече не разбираше какво става с Колт, защо стои неподвижно и понася това издевателство.

Обърна се към мъжа, който я бе сграбчил за рамото, и измъкна револвера му, преди той да разбере какво е намислила. Трябваше да се подпре на ръката му, но се съмняваше, че ще улучи. Нямахте опит с револверите.

Но звярът не го знаеше.

— Само посмейте да го ударите още веднъж, сър, и ще съм принуден да ви застрелям.

Повечето от мъжете, които стояха зад нея и зад мечката, се отдръпнаха. Ако не нещо друго, поне бе привлякла вниманието му. Джоселин хвърли бърз поглед към Колт, ала той продължаваше да седи неподвижно дори и след като се бе намесила.

— На мен ли говориш, младежо? — попита я грубиянинът. — Надявам се, че не си чак толкова глупав.

Тя леко трепна, когато камшикът изплющя върху пода. Предупреждението бе съвсем ясно — ако не прибере револвера, ще изпита камшика върху себе си.

Дланите ѝ се изпотиха. Едва на втория път успя да запъне ударника. Звукът отекна ужасяващо високо в притихналата стая. В резултат мъжът се разгневи още повече.

— Ти малко лайно! — изрева той. — Не се меси или ще те нарежа на ленти!

— Защо не го оставиш на мира, Прат? — извика някой.

— Та той е още дете.

— И ти ли си го просиш? — бе отговорът на мечката.

— Не се ли изяви достатъчно за днес, Прат? — разнесе се от другия край на стаята.

Джоселин започна да набира смелост, когато осъзна, че мъжът се вбеси, задето хората не са на негова страна, и насочи гнева си към нея.

— Дяволите да те вземат, сукалче, или хвърли този револвер, или го използвай!

Не ѝ оставяше никакъв избор, защото вдигна ръка и понечи да замахне с камшика към нея. Тя дръпна спусъка — после замръзна, обхваната от ужас. Нищо не се случи. Револверът, който бе взела, не бе зареден!

Върху лицето на Прат се изписа задоволство. Заради дързостта ѝ да го предизвика сега щеше да изпита камшика му и мъчителна болка. Страхът парализира до такава степен сетивата ѝ, че тя нито извика, нито помръдна, когато видя как камшикът приближава към нея.

Нещо изпука, но Джоселин не почувства нищо. Сигурно сърцето ѝ бе спряло да бие, но не усети никаква болка. Тогава подуши дима, видя как Прат бавно се свлича на пода и осъзна, че някой я е спасил. Звукът, който бе чула, бе изстрел, а не свистенето на камшика.

Фактът, че този път не бе сигурна, че Колт е нейният спасител, бе напълно разбираем, особено след като самият той бе оставил нещата да стигнат толкова далеч. И все пак именно от дулото на неговия револвер се виеше струйката дим и неговите очи срещна, когато се отпусна облекчено.

Извърна се бавно, подаде безполезния револвер на притежателя му и спокойно излезе от салона. Никога повече нямаше да проговори на Колт Тъндър. Независимо от причината да остане безучастен до последния миг, а тя предполагаше, че това бе просто за да ѝ даде урок, той бе позволил да я изплашат до смърт и тя никога нямаше да му го прости.

ГЛАВА 41

Колт проследи с поглед херцогинята, докато излизаше от салона, но не помръдна, за да я последва. Още не можеше. Сърцето му блъскаше лудо в гърдите, а кожата му бе лепкава от студената пот. Никога преди не бе преживявал подобно нещо, а и той не бе сигурен какво точно се случи.

Забеляза Рамзи Прат да го гледа в огледалото, разпозна го и изпита такова примитивно задоволство, че едва се сдържа да не нададе бойния вик на шайените. Толкова пъти си бе представял как отново се среща с този мъж, как го предизвиква и как изпразва револвера си в него. Но не за да го убие, а за да го осакати. Не го искаше мъртъв. Искаше Прат да живее със същата горчивина и болка, които бяха станали неотделима част от собствения му живот, откакто пътищата на двамата се бяха пресекли.

Нарочно го предизвика, като не му отговаряше. Искаше Прат да побеснее и да извади камшика си. Но когато желанието му се сбъдна и Колт започна да се извърща, за да се срещне лице в лице с копелето, изведнъж откри, че не е в състояние. Сякаш когато видя камшика, тялото му изведнъж престана да функционира, все едно тази част от мозъка му, която го контролираше, изведнъж бе решила да не участва в друга схватка с този мъж. Като че ли се страхуваше отново да преживее миналото.

Дори когато Рамзи стовари камшика си върху гърба му, той не излезе от обзелото го вцепенение. А и не почувства никаква болка, която би могла да му помогне. Кожата и нервите по гърба му бяха толкова увредени, че дори и горещи въглени да сложеха върху него, едва ли щеше да почувства нещо. Дори не знаеше дали този път Рамзи го е разранил. Щеше да разбере чак когато види гърба си.

Страхът го бе парализирал, но ужасът, който изпита, когато херцогинята бе заплашена, бе още по-сковаващ и той отново не можа да помръдна; този ужас го накара да се изпоти, обзет от безкрайна немощ при мисълта, че тя може да бъде наранена. Едва когато видя

вдигнатия камшик, яростта експлодира в главата му и той отново си възвърна способността да се движи.

Видя как изнесоха безжизненото тяло на Прат от салона. Имаше коментари, но нито един не бе насочен към него. Повечето от клиентите се върнаха към заниманията си, които бяха изоставили заради разигралата се сцена. Това бе обичайната реакция на хора, за които насилието бе ежедневие.

Колт не чувстваше нищо — нито съжаление, нито задоволство, не го изпълваха никакви емоции към мъжа, който току-що бе убил. Безпокоеше го единствено презрителният поглед на херцогинята. Чудеше се какво би могъл да й каже. Че е изпитал страх? Че е искал да я предпази, опитал се е, но просто не е могъл да помръдне? Нима щеше да му повярва?

Върна се в изискания вагон, който тя бе наела. Херцогинята бе там, но се бе заключила в спалното купе. Колт се поколеба дали да почука на вратата, но се отказа. Всяко зло за добро. Щеше да изгуби няколко дни с нея, но и без това рано или късно трябваше да се раздели с тази жена, така че какво значение имаше?

Вдигна торбата с вещите си и се запъти към вратата. Ще си купи билет за обикновен вагон и ще помоли кондуктора да събщи на херцогинята къде се намира. Нямаше никаква причина двамата дори да се виждат, докато пристигнат в Шайен. Но погледът му попадна на едно от огледалата в салона и той си спомни за гърба си. Пусна торбата на пода, съблече ризата си и се извърна, за да се погледне. Реши, че през годините Прат е изгубил част от уменията си. Не видя никакъв белег.

— Мили Боже!

Той се извърна рязко, посягайки към револвера си.

— Какво?

Но от израза на лицето й мигом разбра. Мразеше да го съжбяват.

Джоселин пусна пушката си и закри устата си с ръка. Усети, че ще повърне. През последния час бе видяла достатъчно насилие, но това... този резултат на невиджана жестокост, това бяха причинили на него, на него! Побягна към тоалетната.

Колт захвърли ризата на пода, изруга гневно и се спусна към нея. Хвана я, преди да стигне до вратата.

— Да не си посмяла! Това е нищо, чу ли? Нищо! Ако е трябвало да повърнеш, да го бе направила, когато куршумът ми изсипа червата на онзи с камшика, но не и сега!

Тя преглътна горчилката и поклати глава. Очите ѝ се наляха със сълзи. Не разбираше защо Колт е толкова ядосан.

— Недей! — озъби се той, когато видя сълзите ѝ, но се предаде, когато тя изхлипа и обвини ръце около врата му. Опита се да се освободи от тях, но не можеше да го стори, без да я нарани. Тя го стискаше толкова силно, че едва не го задуши.

— А, по дяволите! — процеди след миг, отнесе я до най-близкия стол, отпусна се на него и я намести в скута си. — Не бива да правиш това заради мен, жено. Защо, по дяволите, плачеш, за какво? Казах ти, че няма нищо.

— И ти наричаш... това... нищо? — попита през сълзи младата жена, заровила глава в рамото му.

— Това не те засяга. То се случи отдавна. Да не би да мислиш, че още боли? Уверявам те, че не чувствам нищо.

— Но те е боляло! — извика тя. — Не можеш да кажеш, че не те е боляло! О, Господи, бедния ти гръб!

Младият мъж се скова. Нищо не можеше да направи.

— Чуй ме, херцогиньо. Един воин не може да понесе съжалението. Той предпочита да е мъртъв.

Тя се отдръпна и изненадано го погледна.

— Но аз не те съжалявам.

— Тогава за какво плачеш?

— Заради болката, която си изпитал. Аз... аз не мога да понеса, че си преминал през такива страдания.

Той поклати глава.

— Не гледаш на нещата откъм правилната им страна, жено. Онова бичуване трябваше да ме убие. Няма много хора на тази земя, които биха преживели подобно нещо, но аз оцелях. Белезите са символ на моето тържество над враговете ми. Аз ги победих, като оживях.

— Ако си горд с онези белези, както от тези... — пръстите ѝ се плъзнаха по сбръчканата кожа около едното зърно на гърдите му и той потрепери — тогава защо си ги крил от мен? А ти си ги крил, нали?

Сега си спомни как всеки път, когато двамата се любеха голи, и тя понечеше да го погали по гърба, той я спираше, като хващаше

ръцете ѝ и ги вдигаше високо над главата ѝ. Спомни си и случая, когато му заяви, че трябва да бъде бичуван. Мили Боже, как може да е била толкова безчувствена! Но откъде можеше да знае?

— Не съм казал, че съм горд с тях, херцогиньо. Но спомни си собствената си реакция към тези — горчиво рече той и притисна дланите ѝ към зърната си — и я сравни с реакцията си отпреди малко и сама ще разбереш защо. Белезите на гърба ми предизвикват отвращение и карат жените да повръщат...

— Знаеш ли защо? — разгорещено попита тя. — Защото ти си направил едните сам, нарочно си се подложил на мъчение и се гордееш с това. Но другите е направил някой друг, който е повредил великолепното ти тяло и това е неопикуема жестокост. Кой ти причини това, Колт?

Не бе сигурен дали го бяха смъмрили, или му правеха комплимент.

— Преди малко го видях да умира.

Тя изненадано възкликна, но след миг цветът се отдръпна от лицето ѝ.

— О, Господи, нищо чудно, че не си могъл да помръднеш, когато си го видял! Аз самата не можех да помръдна само при мисълта, че ще ме удари, а дори не знам какво е да усетиш камшик. Но ти знаеш... О, Боже! — простена младата жена и отново стегна ръце около врата му, сякаш по този начин искаше да заличи ужасните спомени. — Много добре си знаел какво ще изпиташ, когато те удари... и той наистина го направи! Трябвало е отново да преживееш целия този кошмар...

— Стига, херцогиньо — дрезгаво я прекъсна той. — Правиш го да изглежда по-лошо отколкото наистина беше. Не почувствах нищо. Нервите трябва да са живи, за да усетиш болка, а по гърба ми са останали много малко такива.

— О, Боже! — отново заплака тя.

— Сега пък какво?

Но Джоселин само поклати глава. Знаеше, че той едва ли ще иска да чуе, че това е още по-лошо. Ала младият мъж знаеше какво си мисли тя. Разбираше и какво иска да направи в момента — да се опита да го успокои и да го утеши само както една жена умее. Искаше да притисне главата му към гърдите си и бедата бе там, че тази мисъл му се струваше прекалено изкусителна.

Трябваше да отвлече вниманието ѝ. Зърна пушката, която бе изпуснала на пода, и попита:

— Накъде се бе запътила с тази пушка?

— Боя се, че не съм те чула да влизаш — подсмръкна херцогинята. — Накрая ми хрумна, че може да имаш още неприятности в салона, след като си излязох.

— Значи си решила да се върнеш и да ме спасиш?

— Нещо такова.

Очакваше той да се засмее. Вместо това усети как ръката му се вплита в косата ѝ и дърпа главата ѝ назад, за да може да я целуне. Джоселин не се изненада от отчаянието, с което бе пропита тази целувка. И тя изпитваше същото, дори може би по-голямо. Времето им заедно изтичаше и двамата го знаеха.

ГЛАВА 42

Когато частният вагон навлезе в гарата на Шайен, валеше сняг. Преди да дойде в Америка, херцогинята бе прекарала повече от година в топлите средиземноморски страни и отдавна не бе виждала сняг.

— Как мислиш, дали тук климатът не е твърде суров за конете? — попита тя и пусна завеската на прозореца.

Колт тъкмо обличаше палтото си.

— Дивите коне живеят тук вече стотици години, херцогиньо. Мислиш ли, че хората по тези земи щяха да се справят без конете си?

Тя се усмихна малко стеснително. Беше казала на Ванеса, че възнамерява да установи развъдната си ферма за коне в тази част на страната, но решението ѝ бе взето импулсивно заради този мъж, който най-спокойно се готвеше да я напусне. Ако нямаше друга причина да живее тук, може би някоя друга част на страната бе по-подходяща за отглеждането на чистокръвни коне.

— Но ти би ли отглеждал коне тук? — запитва тя.

— Възнамерявам да го направя с онази млада кобилка, която ми дължиш. Не се страхувай, че няма да оцелее. Тук времето е идеално за животните — през лятото не е много горещо, а зимата е мека.

— Безпокоя се за собствените си коне. Не ти ли споменах, че възнамерявам да се установя тук?

— Защо, за Бога?

Младата жена се извърна. Изписаният върху лицето му ужас стисна сърцето ѝ с ледена ръка. В гърлото ѝ се надигна огромна буца. Заболя я, наистина я заболя и отвори уста, за да му заяви, че ако избере Уайоминг за своята развъдна ферма, ще се постарее да е по-надалеч от него.

Ала в същия миг той се озова зад нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Забрави какво казах. Какво ще правиш от тук нататък не е моя работа. Аз свърших работата, за която ме бе наела.

Но как, по дяволите, щеше да продължи да живее, след като знае, че тя е толкова близо? Колкото и да се опитваше, Колт не можеше да си отговори на този въпрос. Смяташе, че след като си свърши работата, за която бе дошла тук, тя ще се върне на изток. Но ако остане...

Джоселин свали ръцете му, но той усети сковаността ѝ.

— Не мога да си представя как можах да забравя с какво нетърпение очакваш да сложиш край на нашата близост. Ако ме придружиш до хотела, след това си свободен да поемеш по пътя си. Ще се погрижа парите ти да бъдат доставени в ранчото на сестра ти веднага щом пристигнат.

— Не, няма да го направя.

— Да, аз...

— Не... няма, херцогиньо.

Джоселин стисна устни. И преди го бе правил, само че тогава тя не искаше да говори с него. Сега вече не се боеше от това изражение на лицето му. А и гневът ѝ измести болката. Значи той не можеше да чака? Значи искаше да скъса веднъж завинаги с нея? След седмицата, която прекараха заедно, тя смяташе, че вече е започнала да го разбира малко по-добре. Бе започнала да се надява...

— Ако се тревожиш, че аз ще донеса парите, уверявам те, че няма да го направя. Можеш да бъдеш сигурен, че повече никога няма да ме видиш. За съжаление не нося толкова много пари в пътната си чанта. Ако не можеш да почакаш, докато пристигнат фургоните ми, предполагам, че мога да изпратя телеграма до най-близката банка и да поискам да ми бъдат преведени пари... Какво има сега? — додаде тя, когато той продължи да клати глава.

— Ако ми дадеш онези пари, ще ги изгоря. Никога не съм искал проклетите пари и ти много добре го знаеш! Само ми достави онази кобилка, когато е готова да бъде отделена от майка ѝ, и ще сме квит.

— Значи си вършил една неприятна работа за нищо? Поне ми позволи да ти платя пътните...

— Не.

Джоселин го изгледа свирепо.

— Решил си да ме накараш да се почувствам виновна, задето се възползвах от теб, нали? Обаче ще трябва да те разочаровам. Ако чувствам нещо, то със сигурност не е вина.

С тези думи тя грабна пътната си чанта и се запъти към вратата. Колт стисна зъби. Торбите с багажа му все още бяха в спалното купе, иначе веднага щеше да я последва. По дяволите всички жени! Нима се опитваше да го накара да се чувства виновен, задето отказваше да вземе парите ѝ? Всичко, което искаше, бе да се махне по-далеч, преди да е направил нещо глупаво, като например да ѝ каже какво изпитва към нея. Много добре си представяше как ще реагира. Щеше да побегне като подгонена от диви зверове... ако преди това не се изсмее в лицето му.

Много добре си спомняше какво му бе казала, когато го помоли да посетят онзи салон — че след като хората ѝ се присъединят към нея, тя вече не може да си позволи да се държи толкова дръзко. Същото важеше и за него и той много добре го знаеше. Тя може и да споделяше с удоволствие ложето му, докато бяха сами и никой друг не знаеше за това, но вече не бе така. Някои от хората ѝ вероятно вече бяха пристигнали и я очакваха. Тя сигурно щеше да се ужаси, ако те разберат, че любовникът ѝ е мелез. И ако сега се държеше така, сякаш я бе ужилила оса, то навярно бе, защото ѝ напомни, че всичко е свършено, преди тя първа да го отпрати. Заради това бе толкова сърдита и хладна с него.

Колт затръшна вратата на частния вагон и се затича, за да настигне херцогинята. Трябваше да отиде право при товарния вагон, за да свалят първо конете, но вместо това тя крачеше с бързи стъпки към града. Поколеба се дали да не я остави да си отиде. Вече бе в безопасност. Но бе свикнал да се тревожи за нея. Не можеше да я остави, докато не се увери, че хората ѝ са пристигнали.

Джоселин бе твърде ядосана, за да гледа накъде се е запътила. Не забелязваше нищо от Шайен. Чувстваше се... използвана. Мили Боже, нима изминалата седмица бе неговият начин да ѝ го върне? Той се бе почувствал използван от нея и искаше и тя да изпита същото. Каква долна и презряна постъпка! Но какво друго да си мисли? Та нали тази сутрин той я бе любил диво и страстно, а след това я бе държал нежно в прегръдките си? А сега нямаше търпение да се раздели с нея. Повече нямаше да се видят. О, Господи, никога нямаше да го види, никога нямаше да почувства докосването му. Как щеше да го понесе?

Забави крачка. Опитва се да си напомни къде се намира, че не може да плаче наред улицата, но сълзите вече пареха в очите ѝ. В

същия миг една ръка се стегна около китката ѝ и я дръпна настрана. Първата ѝ мисъл бе: „Не, той още не ме е изоставил.“ Но ръката запуши устата ѝ.

— Имаш късмет, че шефът иска първо да те види, момиче, иначе още сега щях да ти прережа гърло. Само посмей да мръднеш и шъ са наложи да го разочаровам.

Джоселин разбра предупреждението. Обаче вече не я бе грижа. Защо да чака? Защо да понася издевателствата на онзи англичанин, вместо всичко да свърши още сега?

Освен мъжа, който бе запушил с ръка устата ѝ, видя още един. Той се бе притиснал към стената на една сграда, а другата му ръка бе пъхната под тежкото му палто. Джоселин не се съмняваше, че отдолу е скрил револвера си, за да не го види случаен минувач. Първият я издърпа настрана и сега едва ли някой щеше да я види, защото сянката между двете сгради я скриваше.

Не разбираше защо продължаваха да стоят. Навярно конете, с които щяха да я отведат, ги очакваха завързани зад сградата. Изминалото време ѝ помогна да се съвземе и да реши, че няма да се остави покорно да я отведат. Ако не ѝ прережат гърлото, може би имаше шанс да се освободи или поне да извика.

Тъкмо се канеше да ритне нападателя си, когато другият мъж се обади.

— Той идва, Дуейн.

Кой бе той? Не можеше да е Колт. В момента той или разтоварваше коня си от влака, или вече бе поел към дома си. Ала тя знаеше, че е Колт, както и че те нямаше да го чакат тук, освен ако не възнамеряваха да го убият. Страхът скова сетивата ѝ. В следващия миг той вече бе там, зави покрай ъгъла и след малко се озова при нея с дуло, насочено в лицето му.

— Не смей да дишаш! — чу се предупреждение. Нямахше нужда от него, защото Колт почти не дишаше, задушен от гняв. Как можеше да бъде толкова глупав и да не се запита защо херцогинята изведнъж смени посоката и се скри между двете сгради? Беше решил, че тя се опитва да се изплъзне от него. Беше проявил небрежност. Само един поглед към нея му бе достатъчен, за да разбере, че тя е толкова уплашена, та не може да сдържи сълзите си. Тъкмо това събуди

дивашкия му инстинкт да убива. Тези две копелета нямаше да се измъкнат живи.

— Отпусни се, Клинт. Той няма да напрай нищо, щот шъ прережа туй хубаво вратле. Нал тъй, индианецо Тъндър? — изкиска се Дуейн. — Май ни мъ помниш, а? Сигур си победил толкоз много мъже, че не им знаеш броя?

— Оуен беше, нали?

— Е, страшно съм поласкан. Реши, че си ни праметнал, кат отведе дамата? Обаче онзи Майлс, дет го утепа, ни каза къде отива тя. Нямаше нужда да вървим след теб, кат можехме да си седим тук и да те чакаме.

— Значи англичанинът е в града?

— По-добре да питаш дял е ядосан, а не къде е в момента, щото второто няма значение, но първото със сигурност има.

Клинт се засмя, защото по това време още не беше с бандата, но бе чул достатъчно за последната им среща с момичето. Обаче на Дуейн не му бе до смях.

— Щеше му се да ни избие сичките, кат разбра, че Ейнджъл я е върнал на хората й — продължи Дуейн. — После побесня още повече, когато в Колорадо моят глупав брат и Сондърс ги фана златната треска и отпрашиха към златните полета. — Замълча за миг и се ухили. — Можеш да съ обзаложиш, че той шъ съ погрижи тя да си плати за сички бели, дет му причини. А ти готов ли си да си платиш за своя дял в тез бели?

— Моят дял ли?

— Да не мислиш, че не найхме кой стреля по нас, Тъндър?

— Тва индианското ти име ли е? — дръзко попита Клинт.

— Ако имаш още някое, по-добре го кажи сега — добави и се изкиска. — Искаме да напишем цялото ти име върху надгробния ти камък.

— Първото ми име е Уайт — спокойно отвърна Колт.

— Уайт Тъндър — подигравателно се ухили Дуейн.

— И що? — попита Клинт. — Не е толкоз звучно като Лудото куче или Бесния кон.

— Забравяш, че той е мелез, глупако — с известно отвращение изрече Дуейн. — Тва е заради бялата^[1] му половинка.

— Не, това е заради мълнията, която удря заедно с гръмотевицата — тихо рече Колт, измъкна светкавично револвера си и заби един куршум в средата на челото на Дуейн.

Клинт остана да се вира изумено, забравил дори, че държи оръжие в ръка. Херцогинята се разпищя и падна на земята, повлечена от Дуейн. В този миг Клинт погледна към Колт и получи куршума, предназначен за него. Той също стреля, но куршумът се заби в земята.

Колт се увери, че е мъртъв — за Оуен нямаше съмнение — преди да помогне на Джоселин да се изправи на крака. Тя се извъртя толкова рязко към него, че той отстъпи. Обаче не можа да избегне яростта ѝ.

— Можеше да ме убиеш! Той можеше да ме убие!

Колт я сграбчи и я стисна в прегръдките си.

— Всичко свърши, херцогиньо — нежно рече младият мъж. — И аз стрелям само ако съм сигурен, че ще улуча.

Усети как тялото ѝ потрепери, преди да се отпусне на гърдите му.

— Струва ми се, че напоследък се нагледах на прекалено много убити. Отведи ме оттук, Колт.

Нямаше нещо, което да искаше повече, но видя, че неколцина граждани тичат към тях, за да разберат причината за престрелката. Сред тълпата бе и шерифът Смит. За щастие Колт го познаваше и поне дългият разпит щеше да им бъде спестен.

— Ще те отведа в Роки Вали веднага щом тази бъркотия се оправи, херцогиньо. Ще се върна, за да видя дали някои от хората ти вече не са пристигнали. Обаче, след като има вероятност и англичанинът да е в града — а кой знае колко нови мъже е наел като този Клинт — смятам, че ще бъдеш в по-голяма безопасност в ранчото.

Тя не възрази. Единственото, което имаше значение, бе, че той все още няма да я изостави.

[1] White — бял (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 43

— Освен ако не си е сменил пола, Колт, този, който си довел у дома не е Били — бе първото, което му каза жената. После го прегърна, огледа го и се намръщи. — Не съм мислила, че това ще ти отнеме толкова дълго време. Не можа ли да откриеш онзи малоумник?

Застанала настрани, Джоселин изслуша кратките обяснения, които Колт даде, а после и последвалите въпроси. Никога не го бе чувала да говори толкова много. Разбира се, нито за миг не се усъмни, че чернокосата красавица с великолепните тюркоазни очи е сестра му Джеси — тази, която му бе измислила името и която го бе научила на английски. Последното също не подлежеше на съмнение, след като ги чу как говорят.

Накрая бе представена, но Колт я нарече просто херцогинята. Запита се дали той въобще си спомня името ѝ, но не си даде труд да поправи сестра му, когато тя предположи, че херцогиня е малкото ѝ име.

След това се запозна с Чейс, съпруга на Джеси, един наистина прекрасен мъж с толкова тъмни очи, че изглеждаха черни. Макар че Джеси не изглеждаше на повече от двадесет и една, навярно бе по-голяма, след като имаше седемгодишен син, който бе копие на баща си, петгодишна дъщеря и още едно момче, само на четири години. Те бяха наистина красиви деца и сърцето на Джоселин се сви, когато ги чу радостно да крещят: — Чичо Колт, чичо Колт!

Двамата пристигнаха в Роки Вали малко след залез-слънце и Джоселин си легна рано, за да даде възможност на Колт да се види насаме със семейството си. На сутринта разбра, че още през нощта той се е върнал отново в града. Когато се присъедини към сестра му в гостната, бе посрещната с явна враждебност.

— Какво си направила на брат ми? — бяха първите думи, които чу.

— Моля?

— Не ми говори с този надменен тон, Херцогиньо, и не се преструвай, че не разбираш какво имам предвид. Колт, който се върна у дома миналата нощ, не беше този, който замина преди няколко месеца, за да търси Били.

В този миг Джоселин осъзна, че може да научи нещо повече за Колт Тъндър. Разбираше, че враждебността на Джеси Съмърс се дължи на загрижеността ѝ за човека, когото обичаше, и затова не се обиди.

— Какъв точно е бил, когато е заминал?

— Щастлив и доволен. Отне ми дяволски много време, за да го постигна. Тук той може да бъде самия себе си и нека ти кажа нещо, Херцогиньо, той е най-великодушният и внимателен мъж на тази земя. Но миналата нощ беше резервиран и в същото време напрегнат и затворен. Изхвъркна оттук веднага щом ти отиде да си легнеш. А сега искам да знам какво става!

— Боя се, че нямам ни най-малка представа. Единственият Колт, когото познавам, е рязък и вечно сърдит мъж. Такъв бе още при първата ни среща, когато ми спаси живота. Не, ще се поправа. През последната седмица той беше... как да кажа... по-спокоен. До вчера, това е.

— А какво се случи вчера?

— Пристигнахме в Шайен и той не можа прекалено бързо да се отърве от мен. За нещастие се оказа, че моят враг е имал свой план, и затова се озовах тук. Може би това е причината да ти се струва различен. Нямахме възможност да разтрогне нашата връзка.

— Да разтрогне вашата връзка? — засмя се Джеси. — Наистина се изразяваш доста странно, Херцогиньо. Следващия път, когато моят съпруг започне да спори с мен, мисля, че ще разтрогна нашата връзка.

— Мъдро решение, особено ако прилича на Колт — влезе в тона ѝ Джоселин.

— Нима Колт е започнал да спори? И откога?

— Открай време или поне аз мислех така. Да не би да искаш да кажеш, че това е необичайно за него?

— Разбира се, че е необичайно. Няма много хора, които биха спорили с него, ако разбираш какво искам да кажа. Когато аз го направя, той просто си стои тихо и кротко, докато не ме накара да избухна, а после казва нещо, което ме размива.

Джоселин смаяно поклати глава.

— Не мога да повярвам, че говорим за един и същи човек.

— Нито пък аз, Херцогиньо.

— Имаш ли нещо против да ме наричаш Джоселин?

— Нима Херцогиня е някакъв прякор, с който те нарича Колт?

— Може и така да се каже — уклончиво отвърна Джоселин. Не ѝ се искаше да се впуска в излишни обяснения, когато нямаше търпение да научи нещо важно за Колт. — Често съм се питала на какво се дължи горчивината, която усещам у брат ти. Може би ти ще можеш да ми кажеш.

— Да не би да се шегуваш? Та това е очевидно, нали? Хората не го приемат такъв какъвто е.

— Но ти ми каза, че тук той е бил щастлив и спокоен.

— Да, но само в ранчото. В Шайен също го познават добре и го харесват, но понякога все още си има неприятности с чужденците. Сигурно ще трябва да минат много години, ако въобще някога се случи, когато хората ще престанат да го възприемат като индианец, когото са длъжни да мразят.

— Но той самият е виновен за това с начина, по който се облича, сякаш нарочно изтъква произхода си! — възкликна Джоселин. — Нима не осъзнава колко малко прилича на индианец? Ако си отреже косата...

— Вече опита — остро я прекъсна Джеси. — Знаеш ли какво му причини това, че прилича на бял? Един от моите съседи така се вбеси, когато разбра, че заповяда на хората си да завържат Колт и да го бичуват до смърт.

— О, Господи! — прошепна Джоселин и затвори очи.

— По гърба му не бе останала много кожа, която да се зашие — продължи безмилостно Джеси, обзета от мъчителните спомени. — Не беше останало и много плът, след като бе получил повече от сто удара с камшик. Но знаеш ли, той все още стоеше изправен, когато пристигнахме и сложихме край на мъките му. И дори не бяха успели да го накарат да извика, макар че копелетата доста се бяха постарали. Разбира се, ние мислехме, че ще го изгубим, тъй като изпадна в треска, продължила почти три седмици. Изминаха още осем месеца, преди да се възстанови напълно. Но гърбът му не е от най-приятните гледки.

— Знаем — отпаднало промълви Джоселин.

— Знаеш? Откъде? Той не позволява на никого да види гърба му.

— Боя се, че го изненадах.

— О! — рече Джеси. — Сигурно си била... шокирана.

— Думата е доста слаба за това, което изпитах. Едва не повърнах.

— Но гърбът му не е чак толкова отвратителен? — възрази сестра му.

Джоселин примигна.

— Разбира се, че не е. Повдигна ми се при мисълта, че някой е могъл да му причини това. Тогава не го разбрах и все още не го разбирам. Този ваш съсед трябва да е бил луд. Това е единственото нещо, което може да обясни подобна жестокост.

— О, беше съвсем нормален. Дори смяташе, че това е справедливо възмездие. Колт ухажваше бялата му дъщеря, а той му бе позволил. Причината за чудовищната му постъпка бе, че Колт се бе осмелил да пожелае развратната му дъщеря. И знаеш ли, че тя стоеше там и наблюдаваше всичко, без да каже нито дума. — Джеси видя изражението на Джоселин и се намръщи. — Съжалявам, не биваше да ти казвам всичко това. Обаче побеснявам всеки път, когато си го спомня.

— Да, разбирам.

Но Джоселин разбираше много повече. Сега вече знаеше защо Колт толкова много мрази белите жени и сърцето ѝ се изпълни с безнадеждност.

— Какво означаваха всичките онези „Ваша светлост“? — попита Джеси съпруга си, докато наблюдаваше как Джоселин се отдалечава заедно с шестимата мъже, които бяха дошли да я вземат.

— Мисля, че херцогинята е истинска херцогиня.

— Е, и ако това не надминава всичко! — ухили се Джеси. — Май моят брат се цели доста нависоко, как мислиш?

— Какво означава това? — намръщи се Чейс.

— Не ми казвай, че не си забелязал как я гледаше миналата нощ. Очаквах, че диванът, на който бе седнала, всеки миг ще започне да пуши.

— За Бога, Джеси, не мислиш да им ставаш сватовница, нали? Тя е английска аристократка.

Съпругата му присви очи.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че брат ми не е достатъчно добър за нея?

— Разбира се, че не — раздразнено отвърна Чейс. — Просто казвам, че благородниците се женят помежду си.

— Тя вече го е направила — изсумтя Джеси. — Сега ми се струва, че може да се омъжи за когото си поиска.

— И мислиш, че ще пожелае да се омъжи за Колт?

Устните на младата жена се извиха в самодоволна усмивка.

— Миналата нощ забелязах как го гледаше тя. Освен това трябваше да я чуеш как му говореше тази сутрин. Не е нужно изобщо да ги сватосвам, скъпи. Предполагам, че двамата вече отдавна са се разбрали.

— Изглежда си доволна от това.

— Така е, доволна съм. Тя е мила, но има нещо по-важно — убедена съм, че може да заличи белезите в душата му.

— Белезите в душата му? За Бога, жено, откъде ти хрумнаха подобни приказки?

— Да не би да ми се подиграваш, Чейс Съмърс?

— Не бих се осмелил.

Джеси изглежда остро невинната му физиономия.

— Добре, защото ако е така, ще трябва да разтрогна нашата връзка.

— Ще направиш какво? — извика той след нея, но чу единствено смеха ѝ.

ГЛАВА 44

— Знаеш ли, Чейс, губи се ценно време. Докато се усетиш, зимата ще е отминала и те ще пропуснат възможността да седят сгушени пред огъня.

— Кой ще изгуби? — попита той, сякаш не знаеше. Напоследък съпругата му не говореше почти за нищо друго.

— Колт и херцогинята. Наистина ще трябва да направя нещо по въпроса.

— Мислех, че ти се съгласи, че те сами трябва да намерят пътя един към друг.

— Е, да, но тогава не знаех, че и двамата ще се окажат толкова твърдоглави. Тя вече три седмици живее в ранчото на Кълан. Купи мястото и основно ремонтира къщата. Всеки ден от изток пристигат нови мебели. Дори построи нова конюшня.

— И ти още не си й казала кой е бил собственик на имота?

— Преди да разбере, тя вече бе похарчила толкова много пари, че не ми даде сърце да й кажа. Обаче предполагам, че това е една от причините, поради която Колт не иска да отиде там.

— Скъпа, ако тя наистина се интересува от Колт, не смяташ ли, че щеше да намери благовиден предлог, за да ни посети и да се срещне с брат ти? Това, че не го е направила, би трябвало да ти говори нещо.

— Говори ми само, че е твърдоглава и може би се нуждае от малко окуражаване. Знаеш ли, той дори не се е сбогувал с нея. За последен път го е видяла през онази нощ, когато я доведе тук. А тогава тя все още смяташе, че той няма търпение да се отърве от нея.

— И може би наистина е така.

Джеси презрително изсумтя.

— Ако питаш мен, и той е под влияние на същото впечатление.

— Под влияние на същото впечатление? Виждам, че отново си посещавала херцогинята.

Джеси се усмихна и плъзна пръст по голите му гърди. Тя невинаги се хващаше на шегите му.

— Ти просто се шегуваш, за да получиш едно хубаво ощипване, нали?

Той вече знаеше, че съпругата му не е луда, и затова я притегли върху себе си и лениво предложи:

— Ако след това ме целунеш, за да заличиш болката, можеш да ме ощипеш където искаш.

— И аз си помислих, че няма да имаш нищо против. — Но когато ръката ѝ се плъзна между бедрата му, той се напрегна. Младата жена игриво се засмя. — Какво има, скъпи? Нима не вярваш на сладката си съпруга?

— Сладка, как ли не! — изръмжа Чейс. — Понякога си мисля, че все още си толкова дива и непокорна, каквато беше и в деня, в който те срещнах за пръв път.

Главата ѝ леко се изви и тя прокара език по едното зърно на гърдата му. Меките ѝ тюркоазни очи се впериха в него, за да видят реакцията му.

— Искаш ли да ме вземеш по някой друг начин?

— По дяволите, не!

По-късно същия следобед Джеси препусна към хълмовете, за да навести брат си в малката му хижа. Все още се усмихваше всеки път, когато минеше покрай мястото, където за пръв път се любиха с Чейс — там, сред хълмовете на любовта, които се издигаха над долината. Първият път беше чудесно, макар че свърши зле. Той реши, че още не е готов за брак и семейство. Обаче откри, че не е бил прав. Дори я доведе отново тук, след като се върнаха в Уайоминг, за да го направят този път както трябва. Така бе казал Чейс. И наистина го направиха.

Изминалите години бяха добри за тях. И то много. Е, понякога се случваше да бъде по-рязка и груба с него — старите навици умират бавно, а тя винаги е била избухлива, — но знаеше, че съпругът ѝ я обича също толкова силно, както и тя него. А нейната любов беше безкрайна.

Хижата на Колт бе високо в планините, близо до езерото, където като дете тя обичаше да плува. Имаше изглед не само към планините, но и към долината в подножието им. Макар че склоновете все още бяха покрити със сняг, тя откри брат си навън да цепи дърва. Носеше само

стари кожени панталони. Зад него се виждаше спретнатата купчинка дърва. Колт яростно размахваше брадвата, а по гърба и гърдите му се стичаха вадички.

Джеси реши да не коментира начина му да се освободи от напрежението. Не се съмняваше, че тъкмо това бе причината за това упражнение.

— Случайно да е останало кафе върху печката?

Той кимна, без да вдига глава. Знаеше кой е посетителят му още преди тя да се покаже на поляната.

— Налей си.

Джеси влезе вътре и видя, че в стаята цари безпорядък, а в ъгъла имаше кутия, пълна с празни бутилки от уиски. Наля си кафе и застана на прага с чашата в ръка. Той продължаваше да цепи дърва.

— Напоследък хващал ли си нови коне?

След като заграденото място бе празно, въпросът ѝ трябваше да го ядоса. Но не постигна целта си.

— Не — отвърна той.

— Следващата седмица Били ще се качи на влака за Чикаго. Мисля, че този път майка ми наистина ще се съобрази с желанието му да не продължава обучението си. Макар че някоя и друга година в колеж няма да му навреди. Може би двамата с теб бихме могли да го убедим да размисли.

— Момчето е достатъчно голямо само да взема решения, Джеси — отвърна той и отново замахна с брадвата.

— Не си се виждал с него, откакто доведе онези чужденци в града. Няма ли поне да слезеш, за да се сбогувате? Забелязах, че напоследък изобщо не се мяркаш.

Този път успя да привлече вниманието му.

— Какво означава това?

Джеси сви рамене.

— Само, че твоята херцогиня отбеляза отсъствието ти онази сутрин, когато си замина. Тя, изглежда, не е разбрала, че повече няма да те види.

— Тя не е моя херцогиня — сухо процеди Колт и отново замахна с брадвата.

— Е, разбира се, че не е — съгласи се сестра му. — Не исках да прозвучи така. — Седна до един дънер близо до купчинката от

нацепени дърва и нехайно отбеляза: — Тя наистина е жена, която знае как да действа. Чух, че просто влязла в банката и след половин час излязла с документа за собственост.

— За мястото на Кълан.

Значи той знаеше. Досега не бе сигурна.

— Е, постройките са доста порутени. Тя направи основен ремонт и просто няма да го познаеш, но ми се струва, че въпреки това не е щастлива. Купи и голям участък земя в планината и през пролетта възнамерява да построи нова къща сред хълмовете. Някакъв прочут архитект от Ню Йорк вече работел за нея, а освен това е наела цяла бригада работници...

— Откъде знаеш толкова много, Джеси?

— Един или два пъти ѝ ходих на гости. В крайна сметка тя е моя съседка.

— Знам.

Джеси се намръщи, доловила отвращението в гласа му.

— Това ли е проблемът?

— И защо да е проблем?

— Ами стори ми се, че не си особено доволен от този факт.

— А трябва ли да съм?

— Ами... да, мислех, че ще бъдеш. Нали с нея бяхте приятели?

— Тя ме нае, за да свърша определена работа, и аз я свърших.

— И това ли е всичко?

— Джеси... — предупредително започна той.

Тя обаче го прекъсна:

— Бяла Гръмотевица, говориш с мен. Видях начина, по който я гледаше, и затова не можеш да ме излъжеш, че не я желаш. Защо не отидеш и не я поухажваш? Моят надзирател използва всеки удобен случай за това.

— Емет Харуел? — гневно скръцна със зъби младият мъж. — Та той е достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща!

— И какво значение има? Чух, че нейният херцог е бил дори по-възрастен от него.

Брат ѝ я изгледа свирепо, но отново се зае с цепенето. Джеси раздражено изсумтя. Явно нямаше да стане по този начин.

Отпи от кафето и рече:

— Знаеш ли, след като разбрах за онзи англичанин, който я преследва, аз си помислих, че херцогинята ще издигне висока стена покрай мястото, ала тя не го направи. Дори я попитах за това и знаеш ли какво ми отговори?

Изчака. Той най-сетне я погледна и попита:

— Какво?

— Че не иска повече да се крие от него. Била се укрепила и го чакала да дойде. Звучи ми като нещо, което ти би й предложил.

— Може и да съм.

— И аз така си помислих, но не разбирам защо не си там долу, при нея, за да го чакате заедно.

— Тя има достатъчно хора...

— Но не възнамерява да ги използва. Смята сама да застреля англичанина и затова прави всичко възможно, за да улесни достъпа му до нея.

Колт изпусна брадвата.

— И откъде ѝ е хрумнала тази глупост?

Сестра му сви рамене.

— Не знам. Може би се опитва да ме впечатли със смелостта си, защото и аз бих постъпила по този начин. Както сам каза, тя има достатъчно служители. Не се съмнявам, че някой от тях ще го залови, преди негодникът да се добере до нея.

Колт нищо не каза, а бързо се запъти към хижата. Джеси го последва, едва сдържайки усмивката си.

— При нея ли отиваш? — извика след него.

— Онази жена не си хвърля приказките на вятъра, Джеси — отвърна Колт. — Щом е казала, че ще го застреля, значи наистина възнамерявала го направи. Някой трябва да ѝ каже, че идеята ѝ никак не е добра.

— Е, докато си там, защо не сложиш край на тази дивотия да се напиваш всяка нощ до смърт и не я помолиш да се омъжи за теб?

Той рязко се извърна и я изгледа намръщено.

— Гледай си твоята работа, Джеси.

— Искаш да го направиш, нали?

— И какво значение има? Тя е бяла жена или не си го забелязала?

Сестра му нарочно отвори широко очи, сякаш чак сега е разбрала.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че херцогинята има предразсъдъци?

— Полудяла ли си? Жената не знае дори значението на тази дума.

— Значи се държи надменно с теб? Трябваше да се досетя — нали е херцогиня!

— Не е по-надменна от теб! — тросна се брат й.

— Е, аз не съм надменна, значи тогава е зла. Никога не бих го допуснала.

— Стига, Джеси — изсъска той. — Няма по-добро същество от нея.

— Тогава сигурно не ти харесва външността й. Аз пък си мислех, че нямаш нищо против грозната й червена коса.

— Чейс е трябвало да ти извие врата последния път, когато заплашваше да го направи.

— И какво толкова казах? — невинно попита сестра му.

Колт се засмя, обви ръка около кръста й и силно я прегърна.

— Постигна целта си, сестричке. Струва ми се, че няма да ме заболи, ако попитам.

Джеси отстъпи назад, смръщи носле и избърса ръце в панталоните си.

— Първо се изкъпи. Нали не искаш да припадне, преди да е успяла да ти отговори.

Едва изрече последните думи, изпищя и хукна да бяга.

— Искам ти да си първата, която ще го научи, скъпа. Ще се омъжвам.

Джоселин се извърна изненадано и едва не събори лампата на масичката.

— Вана! Но ти едва познаваш господин Харуел. Той те посещава само от една седмица!

Графинята се засмя.

— Изненадана съм, че си забелязала, след като напоследък мрачно бродиш наоколо.

— Не е вярно!

— Е, не знам как другояче да го нарека. Но няма значение. Не се омъжвам за онзи мил господин Емет Харуел, макар че би трябвало да съм му благодарна, задето накара моят скъп Роби да ревнува и го подтикна да ми направи предложение.

— Роби?

— И защо не? — предизвикателно попита графинята, видяла смаяния поглед на приятелката си. — След като ти можеш да се влюбиш в един мъж, който изобщо не подхожда на положението ти...

— Да върви по дяволите положението ми! Освен това не съм влюбена в него!

— Разбира се, че не си, скъпа.

Джоселин я изгледа свирепо. Но това не направи впечатление на Ванеса. Накрая херцогинята се обърна с въздишка.

— Би било глупаво от моя страна да обичам мъж, който не ме обича, нали? — промълви тя.

— О, несъмнено.

Джоселин отново ѝ хвърли гневен поглед.

— Защо не ми кажеш, че той е невъзпитание лош характер, опасен...

— Защото не би могъл да бъде толкова лош, иначе ти нямаше да го обичаш.

— Той не е, но ако не си забелязала, нито веднъж не е дошъл да ме посети.

— Може би ти трябва да отидеш да го посетиш, скъпа. Разбрах, че той изпитва ненавист към това ранчо. Неговата сестра сподели с мене, че преди няколко години едва не е умрял тук... О, Господи, седни! Какво казах?

Джоселин отблъсна графинята, която се опитваше да я накара да седне.

— Добре съм. Нямаше да е зле, ако някой ми бе казал. Каква ужасна ирония.

— Каква ирония?

— Че тъкмо аз купих това място.

— Да, но нали не смяташ да оставаш много дълго тук. Освен това той може да пожелае да живееш с него в планината, в онази негова примитивна хижа.

— Не бих имала нищо против.

Графинята се нацупи.

— Нека не преувеличаваме всички онези глупости от рода на „любовта изисква жертви“. Нека той да се пожертва и да свикне с хубавите неща от живота.

— Би ми харесало, но ти продължаваш да пренебрегваш причината за отсъствието му. Той не се опитва да ме види, защото просто не желае.

— Аз не бих била толкова сигурна, скъпа моя. Според сестра му...

— О, моля те, Вана, не желая да слушам откровенията на друга сестра. Мислех, че вече си научила урока си...

— Не ставай глупава — нетърпеливо я прекъсна приятелката ѝ. — Джесика Съмърс не е малка лъжкиня като онази Мора.

— Може би не е, но все пак е предубедена и...

Джоселин не довърши. Отвън се разнесоха изстрели и тя изтича към прозореца. Сърцето ѝ бясно заби, като видя дима, който се издигаше от конюшната.

— Какво има? — попита Ванеса.

Джоселин се спусна към вратата.

— В конюшната има пожар.

— Мили Боже, почакай! — Графинята забърза след нея. — Не бива да отиваш. Може да го е запалил Лонгноуз, за да те примами там.

— Не ставай глупава, Вана. Още е ден. Ако той дойде, ще се промъкне незабелязано посред нощ заедно с цялата си банда.

— Но ти не знаеш...

— Това са моите коне, Вана!

Графинята не каза нищо повече и последва приятелката си. Денят наистина още не си бе отишъл, но димната пелена, обхванала конюшната, създаваше впечатлението за нощен мрак. Мъжете вече извеждаха конете навън; част от животните сами бяха излезли. Уплашеното им цвилене огласяше околността.

— Къде е сър Джордж? — попита Джоселин един от мъжете, който излизаше от вратата.

— Червения Роби ще го изведе, ваша светлост.

— Какви са пораженията?

— Пламъците обхванаха и плевника.

Джоселин се паникьоса. Сър Джордж щеше да се уплаши и едва ли някой щеше да успее да го овладее и да го изведе.

Хукна към конюшната, преди някой да успее да я спре. Димът се виеше над главата ѝ и въздухът бе толкова задушлив, че носната кърпичка, която притискаше към устата си, не можеше да я предпази. Когато стигна до бокса на сър Джордж, Джоселин вече кашляше.

Роби бе вече вътре и се опитваше да хване жребеца, за да го изведе навън. Сър Джордж изцвили, вдигна се на задните си крака и събори шотландеца. Роби не можа да стане веднага. Беше лошо ударен по рамото.

— Добре ли си, Роби?

— Мили Боже, жено, какво правиш...

— Не сега! — извика тя и откъсна ивица плат от блузата си, за да превърже с нея очите на жребеца. — Ако успееш да станеш и го възседнеш, аз ще ви изведа.

Тя вече се бе качила на гърба на коня, който се бе поуспокоил от гласа ѝ и от пълния мрак. Роби не губи време и се метна зад нея. Миг по-късно сър Джордж прелетя през отворените порти. Джоселин бе успяла да го овладее, използвайки блузата си като юзди.

Тя спря сър Дъдли.

— Какво стана с останалите коне?

— Всички са изведени, ваша светлост.

Младата жена се отпусна облекчено върху гърдите на Червения Роби, но тутакси се сепна и се изправи. Двамата едновременно си припомниха необичайната дума, с която младият мъж се бе обърнал към нея в конюшната. Когато се появи, графинята ги завари да се смеят неудържимо.

— Бих искала да знаете, че ме изплашихте до смърт! А ето че ви намирам тук да примирате от смях! — възмути се тя.

Джоселин продължаваше да се усмихва, когато започна да обяснява на приятелката си:

— Съжалявам, Вана, но аз се боях, че този огромен и подплашен звяр няма да допусне никого до себе си, и наистина бях права. Струва ми се, че рамото на годеника ти се нуждае от незабавни грижи. Знаеш, че ритниците на сър Джордж не са от най-нежните.

Възмущението на графинята се превърна в загриженост.

— Има ли нещо счупено, скъпи?

— Не, мила. Не се тревожи.

Джоселин едва не изпъшка, докато слушаше как си разменят нежности.

— Аз ще го отведа до къщата, Вана, а през това време ти намери човек, който да намести рамото му. Аз ще се прибера, защото имам чувството, че ще замръзна.

— И нищо чудно...

Джоселин не дочака да чуе укорите на приятелката си. И без това се чувстваше достатъчно засрамена, задето се намираше навън само по долна риза. Смушка сър Джордж и препусна към къщата. Остави го там заедно с Роби и хукна нагоре по стълбите, за да се облече, преди отново да се върне, за да провери дали са пострадали останалите ѝ коне. Но не излезе от къщата. Небрежно излегнат върху леглото ѝ, в спалнята ѝ я очакваше нейният неуморим враг Джон Лонгноуз.

Тя бе толкова смаяна, че дори не можа да извика. Всъщност това се оказа доста мъдро, като се имаше предвид дулото, насочено към главата ѝ. На всичкото отгоре противният мъж се хилеше. Е, и защо не? В крайна сметка бе спечелил. Ванеса отново се оказа права. Той бе запалил конюшната, за да изведе всички от къщата и незабелязано да се промъкне вътре. Копелето изобщо не го бе грижа, че животните можеха да загинат в пламъците!

— Затворете вратата, ваша светлост — изрече мъжът. — Не бихме желали да ни обезпокоят.

— Сам си я затвори!

Той седна в леглото, а сивите му очи гневно блеснаха. Думите ѝ явно го вбесиха.

— Не мисля, че осъзнаваш...

— Не, ти изглежда не осъзнаваш, че ми е дошло до гуша от теб! — За по-голяма убедителност Джоселин посочи към брадичката си. — Така че, действай и ме застреляй, жалък червей такъв! Обаче ти обещавам, че няма да се измъкнеш жив от къщата!

— Не смятам да те застрелвам — сърдито изръмжа негодникът.

— Не смяташ ли? Тогава ми дай револвера си. Аз не страдам от излишни угризения.

— Ти, проклета кучко! — Лицето му стана пурпурно. Беше вбесен, че тя не реагираше според очакванията му. — Спомни си думите си, когато стисна тънкото ти вратле!

— Ами давай, аз пък ще издера очите ти, докато се опитваш!

Той се надигна с гневно ръмжене. Джоселин бе забравила колко е висок. Наистина бе слаб, но едва ли имаше надежда да се пребори с него. Все пак не бе глупава.

Изхвърча от стаята и хукна към стълбите. Стори ѝ се, че усеща дъха му във врата си, но се помоли дано само да е плод на въображението ѝ. Мъжът се намираше само на три метра зад нея, когато Джоселин внезапно се закова на горната площадка. Колт беше там, по средата на стълбите. Той също спря. Спря и Лонгноуз и се опита да насочи револвера си към Колт. Това бе последното нещо, което направи.

Колт стреля. Куршумът на Лонгноуз мина на сантиметри от ухото на Колт и се заби в стената. Куршумът на Колт улучи англичанина право в гърдите. Той падна бавно, свличайки се първо на колене. Измърмори нещо за дявола и ада и застина неподвижно.

Разтрепераната Джоселин приседна на горното стъпало и въздъхна.

— Този път нямам нищо против навика ти да поваляш мъже в краката ми.

— Добре ли си?

— Напълно. Вече свикнах с тези неща. — Обаче гласът ѝ не звучеше никак спокойно.

Колт присви очи и изпитателно я изгледа.

— Струва ми се, че имаш нужда от глътка уиски.

— Нека бъде коняк и с удоволствие ще приема. Мисля, че в салона има една гарафа.

— Тогава върви и си налей. Аз ще дойда, след като изхвърля този боклук.

Не след дълго се присъедини към нея. Хората ѝ нахлуха в къщата, уплашени от изстрела. Колт ги остави те да почистят боклука. Графинята едва не го наби, опитвайки се да влезе в салона.

— Тя е добре, Ванеса — каза ѝ Колт с тих, но твърд глас. — Остави я на мен.

Графинята бе толкова шокирана, че я нарече по име, че в първия миг онемя. После вратата се затвори под носа ѝ.

— Е, аз никога... — ахна Ванеса.

— Смятах, че ти се надяваше той да дойде — рече Роби зад нея.

— Трябва да съм си изгубила ума. Бях забравила що за човек е той.

— След като тя няма нищо против, скъпа, защо ти се противопоставяш?

Младата жена понечи да се намръщи, но после се усмихна.

— Прав си. В крайна сметка няма да живея с него.

Вътре в салона Джоселин пресуши чашата с бренди и отбеляза:

— Това не беше много любезно от твоя страна.

— Нима не бях достатъчно учтив?

Невинното изражение на лицето му я накара да повдигне въпросително вежди. Не бе сигурна дали се шегува, или е сериозен.

Колт бе захвърлил палтото си в коридора, преди виковете на горния етаж да привлекат вниманието му. Джоселин забеляза, че не носеше кожената риза с ресните. Освен това в косата му нямаше плитки. Единствено мокасините на краката му ѝ бяха познати. Останалата част от облеклото му — черните панталони, синята риза, червената триъгълна кърпа около врата и шапката с широка периферия — по нищо не се отличаваха от дрехите на един обикновен каубой от запада.

Той се взираше в нейната рокля или по-скоро в тънката долна риза, толкова неподходяща за дебелия вълнен пол. Джоселин усети как страните ѝ пламват и това я ядоса. Господи, след всичко, което бяха преживели, той все още бе в състояние да я накара да се изчервява!

Реши, че изпълненият ѝ със съмнение поглед е достатъчен отговор на въпроса му, и попита:

— Какво правиш тук, Колт?

— Чух, че възнамеряваш сама да застреляш Лонгноуз.

— И си дошъл да ме убедиш да не го правя?

— Нещо такова.

Припомни си, че веднъж му бе отговорила по същия начин, и не можа да сдържи усмивката си, макар че изпита разочарование от отговора му.

— Както обикновено се появи навреме. Предполагам, че никога няма да узная истинското му име.

— Има ли значение?

— Не, той си остана Лонгноуз до края, душейки дирите ми из цялата страна. Знаеш ли, струва ми се, че до известна степен ще ми липсва. Изпълваше живота ми с вълнение и очакване.

— В такъв случай можеш да си намериш нещо друго, което... което да те вълнува.

Думите му постигнаха желания ефект. Усети как сърцето ѝ учестено заби. А начинът, по който я гледаше...

Младата жена пристъпи към прозореца, за да погледне какво става навън и да се овладее. Животните вече бяха закарани в стария обор, който за щастие още не бяха разрушили. Но не видя кой знае колко, защото Колт се приближи зад гърба ѝ. Той притежаваше способността да завладява цялото ѝ внимание дори когато не гледаше към него.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Челото на Джоселин се удари в стъклото. Изпита такова огромно облекчение, заля я вълна на безкрайно щастие... И я бе накарал да страда три седмици, докато се реши!

— Не знам — отвърна тя, учудена от спокойния си тон. — Графинята казва, че една жена никога не бива да се омъжва за любовника си. Това погубвало романтиката.

— И аз не съм достоен за нищо друго, освен за любовник?

Тя се извърна рязко с гневно блеснали очи.

— Подходящ? Ето че отново се подценяваш! Струва ми се, че те предупредих...

Той я сграбчи, за да я накара да млъкне.

— Още ли съм твой любовник?

— Ако е така, си доста невнимателен любовник.

Колт целуна нацупените ѝ устни.

— А какво ще кажеш да се оженим, но да продължим да се преструваме, че сме само любовници?

— Това звучи доста по-примамливо, особено като се има предвид, че любовниците се обичат.

— А женените не?

— Невинаги.

— Аз няма да имам подобен проблем.

— Няма ли?

— Не ме гледай толкова изненадано, херцогиньо. Да не смяташ, че преследвам парите ти?

Усмивката му я подразни.

— По-скоро ще ме накараш да се откажа от тях.

— Може би.

— И да живея в хижата ти в планината.

— Може би.

— И да раждам децата ти, и да пера дрехите ти.

— Обичам сам да се грижа за дрехите си и те предупреждавам да не си посмяла да се приближиш до печката ми. Предполагам, че все пак ще се наложи да наемем няколко слуги.

— Ами бебетата?

— Ти искаш ли бебета?

— Разбира се.

— Предполагам, че това означава, че ме обичаш, така ли е?

— Или по-скоро обичам тялото ти. Казвала ли съм ти колко е прекрасно... Да! — извика тя, когато той я стисна силно. — Обичам те, невъзможни човече!

— Трябваше да ми го кажеш по-рано — изръмжа младият мъж и я привлече по-близо. — Например, когато те любех или при друг удобен случай. Тогава през изминалите няколко седмици нямаше да преживея онзи ад, когато мислех...

— Ако се каниш да споменеш нещо за произхода си, Колт Тъндър, ще те ударя!

Той се отдръпна, вгледа се в разгневеното ѝ лице и се засмя.

— Господи, обичам те, херцогиньо. Като тебе няма втора!

— Радвам се да го чуя — промълви младата жена, преди да обсипе лицето му с целувки. — Но след като можеш да наричаш най-близката ми приятелка по име, защо не изричаш моето? Казвам се Джоселин, ако си забравил.

— Знам името ти, скъпа, но то не ти подхожда. Ти си херцогинята, ясно и просто... при това изцяло моя!

— Е, щом го казваш по този начин...

Издание:

Джоана Линдзи. Див и влюбен

ИК „Бард“, София, 2001

Редактор: Иван Колев

Коректор: Пенчо Иванов

ISBN: 954-585-229-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.